

ဓမ္မအမြုတေစာစဉ်

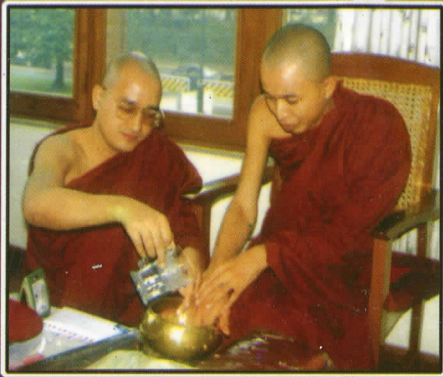
ရဝေဋ္ဌယံ(အင်းမ)

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်
တွေးမယ်

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊
ပေါ်ဖြူလာဂျာနယ်၊ Fashion Image မဂ္ဂဇင်း၊
Faces (မုခ)မဂ္ဂဇင်းတို့၌ မော်ဩပါရှိခဲ့သော
ဓမ္မအတွေးဆောင်းပါးများ။

ရဝေဋ္ဌယံ(အင်းမ)

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်
တွေးမယ်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)က ရဝေဇ္ဇယံ (အင်းစ)သို့
စာအုပ်ဓမ္မဒါန နှစ်ကမ္ဘာပတ္တမြား မှတည်လှူဒါန်းဖို့၌
ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေစဉ်

ကိုယ်တိုင်ရေးရှာလေင်

ပဲခူးတိုင်း၊ သဲကုန်းမြို့နယ်၊ အင်းမမြို့အနီး၌ သီဟိုဠ်နိဗ္ဗာန်အိမ်အောက်တွင်နတ်က
၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၈)ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဖွေးဖွားသည်။
၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ်ရှင်သာပဏေပြုသည်။ ၁၉၈၀ခုနှစ်တွင်
ဒုတိယအကြိမ်ရှင်သာပဏေပြုသည်။ ဘွဲ့အမည်မှာ အရှင်ရာမိန္ဒဖြစ်သည်။
၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သည်။
ရန်ကုန်မြို့၊ ပဟာသိသုဗ္ဗိရုံ ဗိမ္ဗိတက္ကသိုလ်ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်တွင်
ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ခုနှစ်တွင် ပထမကြိမ်တန်း၊
၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင်သာသနဓမ္မောရိယဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။
(ဓမ္မောရိယတန်း၌ ၁၀နှစ်တိတိကြိုကြာခဲ့သည်။)
မြတ်ပင်လား၊ သီလဝ၊ သစ္စာ၊ အပ္ပမာဒ၊ မြတ်သတိဝါဒီ၊ သူရဇ္ဇ၊
ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ FASHION IMAGE FACES (မုခ)၊ ပေါ့ပြူလား၊ ရွှေပြည်တန်
အင်တာဗျူး၊ အလင်းတန်း စသည်တို့၌ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ
ရေးသားခဲ့သည်။
၂၀၀၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်မှ
“ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ပါသလား” ဘာသာရေးစာအုပ်ကို
စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် “ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား”
၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် “သံသရာခရီးဖော်” စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၊ ရုပ်ရှင်သစ္စဗ္ဗရုံသိင်္ဂါသာကျောင်းတိုက်၌
သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား
နှင့် ဘာသာရေးလမ်းညွှန်ဓမ္မစာရများ
(ပထမအကြိမ်)
ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်။

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား
(ပထမအကြိမ်)
ဓမ္မအမြဲတေစာရ ၂၀၀၁ခုနှစ်။

သံသရာခရီးဖော်
(ပထမအကြိမ်)
ဓမ္မအမြဲတေစာရ ၂၀၀၂ခုနှစ်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား
နှင့် ဘာသာရေးလမ်းညွှန်ဓမ္မစာရများ
(ဒုတိယအကြိမ်)
ဓမ္မအမြဲတေစာရ ၂၀၀၂ခုနှစ်။

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်
တွေးမယ်

ရဝေဗ္ဗယံ(အင်းမ)

www.yawainwe.net

မြန်ချိုရေး

နေလစာပေ

အမှတ်(၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၃၈၂၃

ပင်ရင်း

New Day

အမှတ်(၁၄၈)၊ လမ်း - ၅၀(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၀၁၄၃၇၊ ၂၉၈၆၄၂

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်	၃၆/၂၀၀၃ (၁)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	၄၀/၂၀၀၃ (၁)
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ
အုပ်ရေ	၃၀၀၀
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပန်းချီ	ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ
အတွင်းဖလင်	အေဇော် (ကိုသစ်)
ကာလာခွဲ	စတား
ကွန်ပျူတာအတွင်းအပြင်အဆင်	နေဇော် (Y.P.T)
	(ရွှေနန်းမှန်ကူစာပေ)
ထုတ်ဝေသူ	ဦးသန်းမြင့် - ၀၁၄၀
	(လင်းလင်းစာပေ)
	အမှတ် (၄/၂၉)၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
	၁၀-မိုင်၊ အင်းစိန်။
	ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)
	ရာပြည့်အောင်ဆက်
	အမှတ်(၁၉၉)၊ လမ်း ၅၀၊
	ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမြင့်
တန်ဖိုး	၅၀၀ ကျပ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

မာတိကာ

စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

ဆရာမ မမိုးမြေရဲ့အမှာ

၅

စာရေးသူရဲ့အမှာ

၁၁

၁။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၁၄

၂။ သံသရာထဲက အလွမ်းတစ်ပွင့်

၂၁

၃။ ချစ်မိလေသောအခါ

၃၁

၄။ ကျမ်းတစ်စောင်ရေး၍

၄၁

ဘုရင့်သမီးတော် ရရှိခြင်း

၅။ အကုသိုလ်၊ သစ်ပင်နှင့်၊

၄၉

ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းမှု

၆။ ကော်ဖီချစ်သူ	၅၇
၇။ ဖန်တွတွ	၆၄
၈။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုသင့်ရင် လျစ်လျူရှုရပါတယ်	၇၀
၉။ ရုပ်လှချင်ရင်	၇၆
၁၀။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ	၈၃
၁၁။ လက်ငင်းအကျိုးပေးတဲ့ ဒါနစေတနာ	၈၉
၁၂။ စိတ်ညစ်ရင် အာရုံပြောင်းလိုက်ပါ	၉၇
၁၃။ အဖြေပေးစရာမလိုသောမေးခွန်း	၁၀၄
၁၄။ ကန်တော့ဆွမ်း	၁၁၂
၁၅။ ပလီဗောဓ(၁၀)ပါး	၁၂၅
စာအုပ်ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ	၁၅၂

မိုးမြေရဲ့ အမှာ

ဦးဇင်းရဝေနွယ် (အင်းမ)ကို သိခဲ့တာကြာပါပြီ။
၁၉၉၂-ခု သစ္စာဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေစဉ်ကပင်ဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မက အယ်ဒီတာ၊ အရှင်က စာမူရှင်၊
“ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား” စာမူသည် အဦးဆုံးဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ အရှင်စာများကို စဖတ်ကတည်းက အခြားဘာသာ
ရေး စာမူများနှင့်မတူ၊ တမူထူးခြားသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။
ဘာသာရေးစာမူဆိုသော်လည်း ဘာသာရေးသက်သက်
မဟုတ်၊ လောကီလူ့ဘုံ၏ အတွေ့အကြုံ အတွေးအမြင်တို့
နှင့် ဆက်စပ်တင်ပြထား၍ ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်သည်။
ဘာသာရေးအခြေခံ အနုအရင့်မရွေး ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်ရန်
ရည်ရွယ်ဟန်ရှိသည်။ ဘာသာရေးအသိ၊ တရားဓမ္မအသိဆို
သည့် ထက်မြက်သော ဆေးစွမ်းကောင်းကိုပေးရာ၌ အချို့
ရသဖုံး၍ စားချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် လောကီရေးနှင့်ဆက်နွယ်

သည့် စိတ်ကူးစိတ်သန်း အပြောက်အမွမ်းဖြင့် ခြယ်သရေးဖွဲ့ထားသည်။

တရားဓမ္မကို အာရုံစူးစိုက်သူတို့အနေနှင့် အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်သကဲ့သို့၊ လောကီကိုတပ်မက်သောသူတို့အနေနှင့်လည်း မိမိတို့လောကီဓလေ့ကို ထိတွေ့ခံစားရာမှတစ်ဆင့် တရားအသိကိုရရှိစေနိုင်သည်။ စာပေသဘောနှင့်ပြောရလျှင်ရဝေဇ္ဇယံ၏ဓမ္မစာပေများသည်တရားဓမ္မဆိုင်ရာဗဟုသုတသက်သက်ကိုပေးသော သုတစာပေသက်သက်မဟုတ်၊ သုတသဘောကို ရသနော၍ရေးထားသည့် သုတရသစာပေများဟု ဆိုရပါမည်။ ရသစာပေ၏သဘောသည် စာဖတ်သူအား လောကီရေးရာ အတွေ့အကြုံခံစားမှုများ၊ အချစ် အလွမ်း အဆွေး အသောများနှင့် ခံစားယစ်မှူးစေပြီးမှ ရသဆိုသည့် နှစ်သက်ခြင်းခံစားမှုမှတစ်ဆင့်ဘဝအသိကိုပေးကာ ဘဝအမောကို ပြေစေသော စာမျိုးဖြစ်သည်။

ရဝေဇ္ဇယံ(အင်းမ)၏ “ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်” စာစုတွင် သုတရသသဘောသက်ဝင်သည့်စာများ ပါဝင်ပါသည်။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်ကို ဖတ်ရသောအခါ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပမာ တိဿအမတ်၏ ပရိပိုင်ရဟန်းအပေါ် အဆုံးအဖြတ်အပေါ်သိလိုစိတ်ရှင်သန်လာရသည်။ အဖြေကို သိရသောအခါတွင် နှစ်သက် ကျေနပ်ခြင်းနှင့်အတူ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးသင့်သည်ဆိုသော အသိတရားကို ရရှိပါ

သည်။

“သံသရာထဲကအလွမ်းတစ်ပွင့်” နှင့် “ချစ်မိလေသော အခါ”မှာ တရားအသိမပေးမီ စာဖတ်သူအား လောကီ၏ ရသနှင့်ယစ်မှုအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ရသ၌ယစ်မှုပြီး မှ တန်ဖိုးရှိသော ဓမ္မအသိကို ရလိုက်ပါသည်။

“အကုသိုလ် သစ်ပင်နှင့် ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းမှု” စာမူ မှာ စိတ်ကိုစင်ကြယ်အောင် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်သင့်ပုံကို အကုသိုလ်တစ်ခုခုကို တွေးမိ ပြောမိ လုပ်မိ တိုင်း သစ်ပင်တစ်ပင်စိုက်သင့်ပုံမှစ၍ စည်းရုံးဆွဲဆောင် ရေးသားထားသည်။ ဥရုဝေလသံတောင်ကြီး ဖြစ်လာပုံကို တင်ပြခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတနှင့်လည်း စာဖတ်သူ၏စိတ်အစဉ် ကို ဆွဲဆောင်ထားပါသည်။ ဓမ္မစာပေကိုပင် လူ့ဘောင်၌ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရသော ဖြစ်ရပ်များနှင့်ဆက်စပ်၍ ခေတ်မီ သော အတွေးစိတ်ကူးဖြင့် တင်ပြထားသည်။ “ကော်ဖီ ချစ်သူ” “ဖန်တွဲ”တို့သည်လည်း ထိုသဘောဆောင်သော စာများဖြစ်ပါသည်။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ် လျူရှုသင့်ရင် လျစ်လျူရှုရပါတယ်”၊ “သူငယ်ချင်းဆိုတာ”၊ “စိတ်ညစ်ရင် အာရုံပြောင်းလိုက်ပါ”၊ “အဖြေပေးစရာ မလို သောမေးခွန်း”တို့မှာ လူ့ဘောင်လောက၏ လူမှုရေး ဘဝနှင့် ထားရှိသင့်သော စိတ်ထားတို့ကို ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတဖြင့်

ယှဉ်မှီး၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထိုစာများကိုဖတ်မိလျှင် မိမိကိုယ်ကိုပြန်မြင်ရသည်။ မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်မြင်ရသည်။ စာရေးဆရာ လမ်းစချပေးသော အတွေးအပေါ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဆင်ခြင်မိလာသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြင်တတ်လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဝတ္ထုရေးသူသည် ဇာတ်သိမ်းပိုင်း၌ စာဖတ်သူ အား အတွေးစများ ချန်ထားခဲ့သလိုပင် ရဝေန္တယ်၏ စာများက စာဖတ်သူတို့အား အတွေးစများကို ချန်ပေးထားပါသည်။ တွေးရခြင်းသည်ပင် အရသာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ဆွေးရင်းနှင့် ရင့်ကျက်လာခြင်းသည်ပင် စာ၏အာနိသင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ “လက်ငင်းအကျိုးပေးတဲ့ဒါနစေတနာ”၊ “ကန်တော့ဆွမ်း”၊ “ရုပ်လှချင်ရင်”၊ “ပလိဗောဓ(၁၀)ပါး”တို့မှာ ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတဖြင့် ဆွဲဆောင်၍ စာဖတ်သူတို့ ကုသိုလ်ဖြစ်ထွန်းအောင် လမ်းညွှန်စည်းရုံးထားပါသည်။

ရဝေန္တယ်၏စာများသည် ဓမ္မစာပေများဖြစ်သော်လည်း ရသပါအောင် ရေးနိုင်သည်။ ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတကို အခြေခံ၍နေ့စဉ်ကြုံတွေ့ရသော လူမှုဘဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်စပ်ကာ စာဖတ်သူတို့သိလွယ်မြင်လွယ်အောင် တင်ပြနိုင်သည်။ ဝတ္ထုဆောင်းပါးသဘော သက်ဝင်အောင်ရေးထား၍ ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ရသမြောက်သော ဝတ္ထုတိုလေးများပမာ သိလိုစေဖြစ်ပေါ်လျက် အဆုံး၌လည်း နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ရသည်။ အတင်အပြ အတွေးအခေါ် ခေတ်မီသည်။

အရေးအသား ကောင်းမွန်သည်။ အဆုံး၌ အတွေးစလေးများကို ချန်ထားခဲ့သေးသည်။ ဒဿနဆန်သော ဓမ္မရသစာပေများဟု ဆိုသင့်မည်ထင်ပါသည်။ စာဖတ်သူစိတ်ဝင်စားအောင် အဆင့်ဆင့် စည်းရုံးတင်ပြနိုင်ခြင်းသည် စာရေးသူ၏ ထူးခြားသောအတတ်ပညာဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ရဝေဇ္ဇယံသည် ဓမ္မာစရိယ ရဟန်းပျိုလေးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် သိကျွမ်းစက ဓမ္မာစရိယဘွဲ့မရသေးပါ။ စာမေးပွဲကျ၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေဆဲပါ။ “ရှင်အာနန္ဒာတောင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နဲ့ တစ်သက်တာလုံးအတူ လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သူ ဖြစ်ရက်နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်တာ နောက်ကျခဲ့သေးတာပဲ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်တာနောက်ကျပေမယ့် ဗုဒ္ဓဝင်ထဲမှာ ရှင်အာနန္ဒာရဲ့ အကြောင်းဟာ မပါရင်မဖြစ်သလောက် အရေးပါခဲ့သေးတာပဲ ဦးဇင်းလည်း ဓမ္မာစရိယကို နောက်ကျပြီးမှအောင်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် သမိုင်းမှာတော့ ကျန်ခဲ့မှာပါ” ဟု ကျွန်မက မနှိုင်းကောင်းနှိုင်းကောင်း အားပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုအချိန်မှာ ဓမ္မာစရိယစာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီး အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပရိသတ်သိနေသော စာရေးဆရာဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော စာရေးသူက ကျွန်မ၏ စကားကိုအမှတ်ရကြောင်း မကြာခဏ ပြောတတ်ပါသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်မကျေနပ်ရပါသည်။ နေ့စဉ်ပြောခဲ့သမျှ စကားကုဋေကုဋာသည် လေမှာမရေမရာ ပျောက်ကွယ်မြဲပါ။ မပျောက်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည့်အတွက် မှတ်သားထားသူကို ကျေးဇူးတင်စရာပါ။

ကျွန်မကိုအရှင်က သူတာဝန်ယူပေးရမည့်မဂ္ဂဇင်းတွင်
စာရေးပါ။ လစဉ်ထည့်ပေးပါမည်ဟုလည်း အားပေးလိုက်
သေးသည်။ ကျွန်မကဦးသုခ၏စာအုပ်ထဲမှ အကြောင်းအရာ
တစ်ခုကို သတိရ၍ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ “ရွှေမန်းတင်မောင်
မင်းသားမဖြစ်ခင်က ဘုန်းကြီးထံမှာနေရတယ်၊ မင်းသားဖြစ်
လာတော့ နာမည်မကြီးခင်မှာ လူတွေက ရွှေမန်းတင်မောင်ကို
ရည်ညွှန်းချင်ရင် ဘုန်းကြီးရဲ့မင်းသားလို့ ပြောကြတယ်၊
ရွှေမန်းတင်မောင် နာမည်ကြီးလာတော့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး
ကို ရည်ညွှန်းချင်ရင် မင်းသားရဲ့ဘုန်းကြီးလို့ ပြောကြတာကို
သတိရလို့ ပြုံးမိတာပါ”လို့ ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ဦးဇင်း
ရဝေန္တယ်ကတော့ အင်မတန် ကျေနပ်သွားပါသည်။ ကျေနပ်
ပေမပေါ့ အခုဆိုရင် စာရေးဆရာ ဦးဇင်းရဝေန္တယ်ရဲ့ ဒကာမ
ကြီး စာရေးဆရာမ မမိုးမြေလို့ ပြောရတော့မယ်လေ။

ကျွန်မအနေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခြင်းမပြုဝံ့သော်လည်း
ရဟန်းပျိုစာရေးဆရာ၏ စာများကိုဖတ်ရင်း တရားဓမ္မ
အတွေးအသိများကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ လောကီရေးရာနှင့် ဆက်နွယ်
၍ ရေးဖွဲ့ခဲ့သောစာဆို ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကို အမှတ်ရလိုက်ပါ
သည်။

မမိုးမြေ
မြန်မာစာပါမောက္ခ
ပုသိမ်တက္ကသိုလ်။

စာရေးသူရဲ့ အမှာ

ဪ . . . ဘာလိုလိုနဲ့ စာဖတ်သူတွေဆီကို စတုတ္ထမြောက် ဓမ္မလက်ဆောင်တစ်ခု ပို့လိုက်နိုင်ပြန်ပါပြီ။

ဒီဓမ္မစာစုလေးတွေဟာ အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊ ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်၊ Fashion Image မဂ္ဂဇင်း၊ Faces (မုခ)မဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့တဲ့ ဓမ္မအတွေး ဆောင်းပါးလေးတွေပါ။

စာအုပ်နာမည်ကိုလည်း အလင်းတန်းဂျာနယ်မှာ ပါခဲ့တဲ့ဆောင်းပါးလေးရဲ့ အမည်ကိုပဲပေးထားပါတယ်။

အလင်းတန်းဂျာနယ် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာကိုဦးဆွေကတော့ “အကုသိုလ်၊ သစ်ပင်နှင့်၊ ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းမှု” ဆိုတဲ့ဆောင်းပါးလေးကို သူအလင်းတန်းလုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အကြိုက်ဆုံးဆောင်းပါးလေးပဲဆိုပြီး စာမူခကို ပုံမှန်ထက်နှစ်ဆကပ်လှူခဲ့ပါတယ်။ ရရှိတဲ့စာမူခဟာ မိမိအတွက်ဘာမှမပြောပလောက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ

ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ရင်ခုန်ပီတိဖြစ်ခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပါ။

စာဖတ်သူတွေကကော ဘယ်လိုခံစားမှုကို ရရှိလေမလဲ . . . ?။ စာဖတ်သူတွေရဲ့ အဖြေစကားကို သိခွင့်သာ ရမယ်ဆိုရင် သိလိုက်ချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ဒီစာအုပ်ရဲ့နောက်ဆုံးမှာ မိမိဟောခဲ့တဲ့တရားတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ပလိဗောဓ(၁၀)ပါးဆိုတဲ့ဟောတရား တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြောလိုတာကတော့ ဟောတရားဟာ ရှေ့ဓမ္မစာစုတွေနဲ့တော့ တူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဟောစဉ်တရားတစ်ပုဒ်ကို ရှေ့မှာဖတ်ခဲ့တဲ့ စာတစ်ပုဒ်လိုမဖတ်ဘဲ ဟောစဉ်အတိုင်းပဲ ခံစားဖတ်ပေးဖို့ အထူးတောင်းပန်ထားပါရစေ။ ဒီဟောတရားကို ထည့်ပေးလိုက်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေအတွက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အထောက်အကူဖြစ်အောင်ပါ။

တကယ်တော့ မိမိအနေနဲ့တရားကို လုံးဝမဟောတတ်တာပါ။ ဘဝရဲ့အကြောက်ဆုံး အရာတွေထဲမှာလည်း တရားဟောခြင်းဟာ တစ်ခုအပါအဝင်ပါ။ ရိပ်သာရောက်နေရတာဆိုတော့ မလွဲမရှောင်သာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဟောခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။

ဪ . . . ကိုယ်က စာရေးဆရာပဲ ဖြစ်ချင်ခဲ့

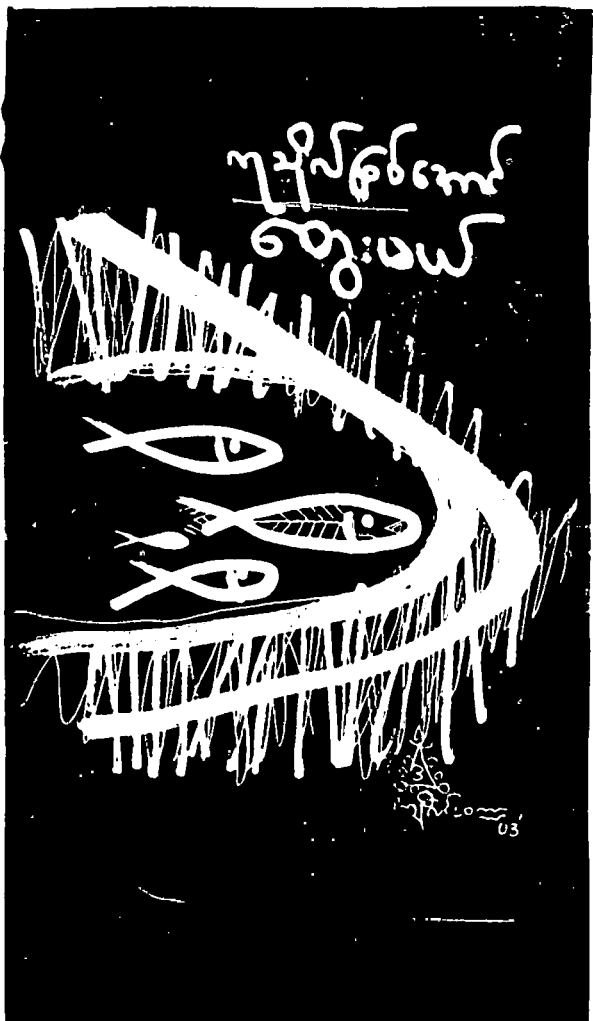
တာကိုး။

ကဲ . . . ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့။

မိမိရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်နိုင်နေတာဟာအားလုံးအားလုံးရဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပါ။

စာအုပ်နဝကမ္မဝတ္ထုငွေ မ,တည်ပေးတဲ့ အရှင် ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ) အပါအဝင် စာအုပ်ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ၊ စာတွေရေးဖို့ တရားဟောဖို့ မသိတဲ့အကြောင်း အရာတွေကို အစဉ်သဖြင့် ပြောပြပေးနေတဲ့ ဆရာတော် ဦးတိလောကသာရ(ရဝေထွန်း)၊ ဘုန်းကြီး ဦးဝီရိယ (တောင်စွန်း)၊ စာရေးအသားနဲ့ပတ်သက်လို့ အစဉ်သဖြင့် ဝေဖန်အကြံကောင်းတွေပေးတဲ့ ဦးဇင်းကံထွန်းသစ်၊ အမှာ ဘာရေးပေးတဲ့ ဆရာမမမိုးမြေ၊ ဒကာရင်းဆရာရင်းစိတ်နဲ့ စာအုပ်ကို ပြန့်ပြန့်နဲ့နဲ့ဖြန့်ချိပေးတဲ့ ဒေါက်တာရန်မျိုးသိန်း (ရွှေနန်းမှန်ကူစာပေ)၊ စာမူတွေကိုဖော်ပြ ပေးခဲ့ကြတဲ့ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်အယ်ဒီတာများ၊ အထူးသဖြင့် အလင်းတန်းဂျာနယ် က ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ကိုဦးဆွေ၊ စာအုပ်နဲ့နွယ်ရာ အားလုံး အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် တွေ့မယ်

တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ မဟာဂါမလို့ အမည်ရတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာကိုစားရတဲ့ တိဿအမတ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအမတ်ကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကြည်ညိုမြတ်နိုးတော်မူတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီတိဿအမတ်ကို သူကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေကျ ဆရာဘုန်းကြီးက “ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်” ကို ဟောလိုက်ပါတယ်။ ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်ဆိုတာ အလှူခံ တစ်ကျိပ်လေးယောက်အကြောင်းကို အကျယ်ဝေဘန် ပြထားတဲ့သုတ်ပါ။ တိဿအမတ်ဟာ အဲဒီသုတ်ကိုနာကြား ပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး သူ့ရဲ့စားဦးကိုမလှူဘဲ ထမင်းမစားတော့ ပါဘူး။ ပြီးတော့စားဦးကိုလှူပြီးမှထမင်းစားမယ်ဆိုပြီးသန့်ဋ္ဌာန် ချခဲ့ပါတယ်။ ချခဲ့တဲ့အတိုင်းလဲ စားဦးကိုလှူပြီးမှ ထမင်းစား လေ့ရှိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာ ဇနပုဒ်ကရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရင်း မွန်းတည့်လွန်မှ ထမင်းစားဖို့အခွင့်ရပါတယ်။ မွန်းတည့်လွန်သွားပြီဆိုတော့ စားဦးကို ရဟန်းသံဃာတွေ လှူဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ စားဦးကို ဘယ်သူများ လှူရမလဲလို့ စဉ်းစားပါတယ်။ အနားမှာရိတ် တပည့် တစ်ယောက်က သင်္ချိုင်းမှာနေတဲ့ ပရိမိုဇ်ကိုလှူဖို့ အကြံပေးပါတယ်။ တိဿအမတ်ကလဲ သဘောတူစွာနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့တပည့်တွေကို သင်္ချိုင်းမှာနေတဲ့ပရိမိုဇ်ဆီကို စားဦးကိုလှူဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ပရိမိုဇ်ဟာ အဝတ်ဖြူဝတ်ထားပေမယ့် အကျင့်သီလလဲ ထူးထူးခြားခြားမရှိလှပါဘူး။ ထူးခြားတာဆိုလို့ အဝတ်ဖြူဝတ်ထားတာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။

တိဿအမတ်ရဲ့တပည့်တွေ ပရိမိုဇ်ဆီသွားတဲ့ အချိန်မှာပရိမိုဇ်က ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ ရေကန်ဘောင်ပေါ်မှာငါးမျှားနေပါသတဲ့။ ပရိမိုဇ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူတွေလာနေပြီဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ငါးမျှားတံကို ရေထဲပစ်ချ၊ ခြေထောက်နဲ့အသာနင်းထားပြီး သူမဟုတ်သလိုလို တရားကျင့်နေသလိုလိုနဲ့ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တိဿအမတ်ရဲ့တပည့်တွေက ပရိမိုဇ်

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့မယ်

၁၇

ရဲ့ အပြုအမူကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့ပရိမိုဇ် စားဦးနဲ့မတန်ဘူးဆိုပြီး တိဿ အမတ်ဆီစားဦးကို ပြန်ယူခဲ့ကြပါတယ်။ တိဿအမတ်ဆီ ရောက်တော့ တပည့်တွေက တိဿအမတ်ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပါတယ်။ ဒီတော့တိဿအမတ်က ဘာပြန်ပြောသလဲ ဆိုတော့-

“အမောင်တို့၊ ပရိမိုဇ်ဟာယုတ်မာတဲ့အကျင့် ရှိတယ်လို့ဆိုပေမယ့် သင်တို့ကိုမြင်တော့ မကောင်း မှုကို လူမြင်မှာရှက်တတ်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ငါးမျှားတံ ကို ရေထဲမှာနှစ်ပြီးဝှက်ထားရှာတယ်။ အဲဒီမကောင်း မှုကို လူမြင်မှာရှက်တတ်တဲ့ စိတ်ကလေးသည်ပင် ပရိမိုဇ်အတွက်စားဦးကို အလှူခံထိုက်ပါတယ်။ ငါ့ အနေနဲ့လည်း အဲဒီမကောင်းမှုကို လူမြင်မှာ ရှက် တတ်တဲ့စိတ်ကလေးကိုပဲ ကြည်ညိုလို့ရပါပြီ။ ကဲ- ပြန်လူလိုက်ကြပါ”လို့ပြောပြီး ပရိမိုဇ်ကို ပြန်လူခိုင်း လိုက်ပါတယ်။ စာမှာတော့ ဒုတိယနေ့မှာလဲ ဆက်ပြီး လူခိုင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုလေးဖတ်ပြီးတော့ ‘တိဿအမတ်နေရာ မှာ ငါသာဆိုရင်’ ဆိုတဲ့အတွေးက မသိမသာဝင်လာပါ တယ်။ ‘အေးကွာ-မင်းတို့ပြောတာမှန်တယ်၊ ဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့ပရိမိုဇ် စားဦးနဲ့မတန်ဘူး၊ အဆိပ်ပင်

ရေလောင်းတာနဲ့အတူတူပဲ၊ ငါတို့စားတာမှ ဗိုက်ဝ ဦးမယ်' အဲဒီလိုများ ခပ်ညံ့ညံ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ တွေးဖြစ်မလား မသိပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော တိဿအမတ်ကတော့ ဒါန ကုသိုလ်ဖြစ်သွားတာပါပဲ၊ ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်စကားနဲ့ ပြောရရင် ဒါနကိုပါရမိမြောက်အောင် ပြုကျင့်လိုက်တာပါ။

အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာမှာ ကုသိုလ်ဖြစ်ရခြင်းနဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းတွေကို ဒီလိုပြထားပါတယ်။

ကုသလံ ယောနိသောမနသိကာရ ပဒဋ္ဌာနံ၊

အကုသလံ အယောနိသောမနသိကာရပဒဋ္ဌာနံ၊

အဓိပ္ပါယ်ကတော့-ကုသိုလ်ဖြစ်ရခြင်းရဲ့အကြောင်းက ယောနိသောမနသိကာရ ရှိလို့ပါတဲ့၊ အကုသိုလ် ဖြစ်ရခြင်းရဲ့အကြောင်းကတော့ အယောနိသောမနသိကာရ ရှိလို့ပါပဲတဲ့၊ ဆိုလိုချက်ကတော့ ယောနိသော မနသိကာရရှိရင် ကုသိုလ်ဖြစ်မယ်၊ အယောနိသောမနသိကာရရှိရင် အကုသိုလ်ဖြစ်မယ် ဒါပါပဲ။

ဒါကြောင့် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ယောနိသောမနသိကာရကို ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးခြင်းလို့ မြန်မာပြန်ဆိုပေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခြားဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကတော့ ယောနိသောမနသိကာရကို အကောင်းမြင်ဝါဒ

ရှိခြင်းလို့ ပြန်ပေးပါတယ်။ အများနားလည်နိုင်မယ့် စကားလုံးတွေနဲ့ ပြန်ပေးထားကြတာဆိုတော့ သက်ရောက်မှု အဓိပ္ပါယ်တွေကတော့ အတူတွေပါပဲ။

“မကောင်းမှုကိုလူမြင်မှာရှက်တတ်တဲ့ စိတ်ကလေးကိုပဲငါ့အနေနဲ့ကြည်ညိုလို့ရပါပြီ”လို့ တိဿအမတ် ပြောလိုက်တဲ့စကားရဲ့မြစ်ဖျားခံရာဟာ ယောနိသောမနသိကာရပါပဲ။ ယောနိသောမနသိကာရရှိတော့ ကုသိုလ်ဖြစ်သွားတာအဘိဓမ္မာသဘောအရ သိပ်ပြီးဆန်းလှတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဆန်းတာက အားကျဖို့ကောင်းတာက တိဿအမတ်ရဲ့သန္တာန်မှာ ယောနိသောမနသိကာရ ရှိနေတာပါ။ တကယ်တော့ “တိမ်တိုက်မည်မျှမဲမဲ၊ အဖြူရောင်ငွေအနားသတ်ကတော့ရှိစမြဲ” ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားစကားပုံအတိုင်း ဘယ်လောက်ပင်ဆိုးနေတဲ့လူဖြစ်ပါစေ၊ ငွေရောင်အနားသတ်လို့ခေါ်ရမယ့် ကောင်းကွက်လေးတစ်ကွက်ကတော့ ရှိစမြဲပါ။ ဒါကို ကိုယ်က ယောနိသောမနသိကာရ အခြေခံပြီး မြင်တတ်ဖို့ပါ။

ဘာပဲပြောပြောဘဝဆိုတာရှိနေရင် သံသရာခရီးဆိုတာလဲ ရှိနေဦးမှာပါပဲ။ အဲဒီသံသရာဆိုတဲ့ ခရီးတစ်ခုကို လျှောက်နေရသရွေ့တော့ အာရုံမျိုးစုံတွေနဲ့ နေ့စဉ်တွေနေကြရမှာပါ။ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့အာရုံပဲတွေ့တွေ့၊ မနှစ်သက်တဲ့အာရုံပဲတွေ့တွေ့၊ တွေ့လာတဲ့အာရုံတွေအပေါ် ကိုယ်က

၂၀

ရတနွယ် (အင်းပ)

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် တွေးတတ်ဖို့ပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်
 ပြောရရင် တွေ့လာတဲ့အာရုံအပေါ် မိတ်ဖွဲ့တတ်ဖို့ပါ။ မိတ်ဖွဲ့
 တတ်ဖို့ဆိုတာကလဲ သိပ်ပြီးခက်ခဲလှတယ်လို့တော့ မဆို
 နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ “ယောနိသောမန
 သိကာရ” ရှိနေရင် တစ်လောကလုံးနဲ့ အလိုလိုမိတ်ဖွဲ့
 ပြီးသားဖြစ်နေမှာ ဖြစ်လို့ပါပဲလေ။

ကျမ်းကိုး

- ၁။ မဇ္ဈိမနိကာယ၊ ရသဝါဟိနီကျမ်း (ပဏ္ဍရက်ဝတ္ထု)
- ၂။ အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာ(ယောနိသောမနသိကာရအဖွင့်)
- ၃။ ယနေ့ဗုဒ္ဓဝါဒဆိုင်ရာ အမေးအဖြေများ (တည်တော
ဆရာတော်)

အလင်းတန်းကျာနယ်၊

၂၄-၆-၂၀၀၂

သံသရာထဲကအလွမ်း တစ်ပွင့်

သီဟိုဠ်သာသနာဝင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် အားကျစရာ၊ ကြည်ညိုစရာ၊ သံဝေဂရစရာ၊ လွမ်းစရာတွေနဲ့ ရသစုံဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သီဟိုဠ်သာသနာတစ်ခေတ်ကို အသေးစိတ်မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ကြတဲ့ စာဆိုဆရာတော်တွေရဲ့ ကျေးဇူးလဲပါတယ်။ ဒါဟာ နိုင်ငံအတွက်ဖော်မပြနိုင်တဲ့ သမိုင်းတန်ဖိုးတွေပါ။

အဲဒီရသစုံလင်လှတဲ့ သီဟိုဠ်သာသနာဝင်ထဲက လွမ်းစရာဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြချင်ပါတယ် . . .။

တစ်ခါတုန်းက ရဟန်းငယ်လေးတစ်ပါးဟာ ကာလဒီဃဝါပိဒ္ဓါရလို့ အမည်ရတဲ့ကျောင်းကို စာသင်ဖို့ သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာချမထေရ်က စာသင်ခွင့်မပေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရဟန်းငယ်ရဲ့ အနာဂတ်ကို အဘိညာဉ်နဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဒကာမအန္တရာယ်ကို ကြုံမြင်

နေလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရဟန်းငယ်က နောက်ကနေ တစ်
ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး စာသင်ပေးဖို့ပဲ ပူဆာနေတာနဲ့
စာချမထေရ်က-

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ ကောင်းပြီ၊ သင်ဒီရွာထဲကို မသွား
ပါဘူးလို့ ဂတိပေးနိုင်ရင် သင်ပေးမယ်”လို့ဆိုတော့ ရဟန်း
ငယ်ကလဲ ချက်ချင်းကတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စာတွေသင်ဖြစ်ရင်း စာတတ်သွားတယ်ပဲ
ဆိုပါတော့။ စာတတ်ပြီ စာသင်မှုပြီးဆုံးပြီဆိုတော့ မိမိရဲ့
မူလဇာတိကို ပြန်ရတော့မှာပါ။ မပြန်ခင် ရဟန်းငယ်က
ဘယ်လိုစဉ်းစားသလဲဆိုတော့-

“ငါ့ရဲ့ဆရာက ရွာထဲမသွားရဘူးလို့ ကတိ
တောင်းထားတယ်၊ မသွားပါနဲ့ပြောထားကာမှ စိတ်ထဲက
ပိုသွားချင်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာစာသင်မှု ပြီးဆုံးသွား
ပြီဆိုတော့ ကတိဖျက်မယ်ဆို ဖျက်လို့ရပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အကြောင်း သိရအောင် ရွာထဲဝင်ကြည့်ဦးမှ”လို့ စဉ်းစားပါ
သတဲ့၊ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်တော့ သင်္ကန်းရုံ သပိတ်လွယ်ပြီး
ရွာထဲဆွမ်းခံကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆွမ်းခံရင်း ရွာလယ်လောက်ရောက်တော့
ရဟန်းငယ်နဲ့သက်တူရွယ်တူအမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက်
ဝါရွှေရောင် အဝတ်ကလေးဝတ်ပြီး ဆွမ်းလောင်းပါတယ်၊
ဆွမ်းလောင်းနေရင်း အမှတ်တမဲ့ ရဟန်းငယ်နဲ့ အမျိုးသမီး
ငယ်လေးမျက်လုံးချင်းဆုံသွားပါတယ်။ မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက်

မှာပဲ သူတို့နှစ်ဦး ဘာဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မပြောဘဲနဲ့ သိလိုက်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရဟန်းငယ်လေးကတော့ “ရဟန်းဆိုတဲ့ သတိ”လေး ပြန်ဝင်လာပြီး အမျိုးသမီးငယ်လေးဆီ ရောက် နေတဲ့အကြည့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး မျက်လွှာလေးချ၊ ဣန္ဒြေ ပြန်ထိန်းပြီး ရှေ့ဆက်ကြသွားပါတယ်။

ဣန္ဒြေမထိန်းနိုင်သူကတော့ အမျိုးသမီးငယ်လေး ပါပဲ။ ရဟန်းငယ်လေး ရှေ့ဆက်ကြသွားပေမယ့် အမျိုးသမီး ငယ်လေးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ရဟန်းငယ်လေးရဲ့ပုံရိပ်က လုံးဝမထွက်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆွမ်းလောင်းတဲ့ ခွက်နဲ့ ဇွန်းကိုသိမ်းပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး သွားအိပ်နေပါ တော့တယ်။ လူက ခုတင်ပေါ်မှာ ဆိုပေမယ့် စိတ်ကတော့ ရွာထိပ်ရောက်လောက်ပြီဖြစ်တဲ့ ရဟန်းငယ်လေးဆီမှာပါပဲ။ သမီးရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အစုပ်လုပ်နေတဲ့ မိခင် က ကောင်းကောင်းရိပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးဆီသွား ပြီး “သမီးရယ် ဘာဖြစ်တာလဲ”ပေါ့။ မိန်းမချင်းဖြစ်လို့လား မသိပါဘူး။ သမီးကလဲ “အမေရယ်၊ သမီး အဲဒီရဟန်းငယ် လေးကိုမှ မရရင် သေရပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဒီတော့မိခင်ဖြစ်သူလဲ သမီးရဲ့အသက်တော့ မသေ စေရဘူးဆိုပြီး ရွာထိပ်ရောက်လောက်ပြီဖြစ်တဲ့ ရဟန်းငယ် လေးဆီကို အပြေးလိုက်သွားပါတယ်။ ရွာထိပ်တံခါးဝမှာပဲ ရဟန်းငယ်လေးကိုမိပါတယ်။ ရဟန်းငယ်လေးကို တွေ့တာ

နဲ့ “အရှင်ဘုရား၊ အိမ်ပြန်ကြပြီ ဆွမ်းခံကြပါဦးဘုရား” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ရဟန်းငယ်လေးကလည်း “ဆွမ်းပြည့် စုံပါပြီ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ မိခင် ဖြစ်သူက-

“အရှင်ဘုရားရယ်၊ တပည့်တော် အမှန်အတိုင်းပဲ လျှောက်ပါရစေတော့ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော်မ သမီးက မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာလဲပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့တပည့်တော်တို့မှာသားသမီး ဆိုလို့ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ အရှင်ဘုရား ကိုလဲ တပည့်တော်တို့က သားကြီးအရာထားပါ့မယ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား လူထွက်ခဲ့ရင် လူ့ဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အသက်မွေးနိုင်ဖို့ ထိုက်သင့်တဲ့ ငွေကြေးလဲ ရှိပါတယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ရဟန်းငယ်ကလဲ စိတ် မကောင်းတဲ့ဟန်နဲ့ပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဒကာမကြီးရယ်၊ ဦးစင်းလဲ အမှန်အတိုင်းပြော ရရင် ဒကာမကြီးသမီးကို မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးစင်းက လူ့ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပလိဗောဓအားလုံးကို ဖြတ်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် တစ်ခြား သင့်တော်ရာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကိုသာ စဉ်းစားပါ တော့”

ရဟန်းငယ်လေးလဲ အဲဒီလိုပြောပြီး ရှေ့ဆက်ကြွ သွားပါတော့တယ်။

မိခင်ဖြစ်သူလဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်သူကို ရဟန်းငယ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြပြီး “သမီးရယ်၊ ထပါဦး၊ စားစရာသောက်စရာတွေလဲ စားပါဦး၊ သမီး နှစ်သက်ရာ တစ်ခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပြောပါ။ အဲဒီယောက်ျားကို အမေတို့တောင်းပေးပါမယ်”လို့ ဖျော်ဖြေ ပြောဆိုပါတယ်။ မိခင်ရဲ့စကားသံကြားရတော့ သမီးဖြစ်သူ က “အမေရယ်၊ သမီးမျက်လုံးထဲမှာ ကိုယ်တော်လေးပဲ မြင်နေပါတယ်”လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေးဟာ ရဟန်းငယ်လေး ကို စွဲလမ်းပြီး မစားနိုင်မသောက်နိုင်နဲ့ (၇)ရက်မြောက် တဲ့နေ့မှာပဲ အသည်းကွဲပြီး သေဆုံးသွားပါတော့တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ သီဟိုဠ်ခေတ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သဂြိုဟ်မှုကိစ္စ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးငယ်လေးရဲ့ အဝတ်တွေကို ကြွလာတဲ့ သံဃာတွေကို ခွဲဝေလှူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအသုဘမှာ မထေရ်ကြီးတစ်ပါးလဲပါတာဆိုတော့ သူလဲ အမျိုးသမီးငယ် လေးရဲ့ ဝါရွှေရောင်အဝတ်ပိုင်းလေးကို ဝေစုအဖြစ် ရခဲ့ပါ တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ မထေရ်ကြီး ကျောင်းပြန် ရောက်တဲ့အချိန် ရဟန်းငယ်လေးကလဲ အဲဒီအနားမှာရှိတဲ့ စေတီကိုဝင်ဖူးပြီး မထေရ်ကြီးကျောင်းမှာ ခေတ္တခဏ ဝင်ရောက်တည်းခိုနေချိန်ပါ။ မထေရ်ကြီးက ကျောင်းပြန် ရောက်တော့ ရဟန်းငယ်လေးကို ‘ဦးဇင်းလေးရယ်၊ တပည့်

တော်ကို ဒီအဝတ်ကလေးနဲ့ ရေစစ်လုပ်ပေးပါ'လို့ မိန့်ပါတယ်။

ရဟန်းငယ်လေးဟာ ဝါရွှေရောင်အဝတ်ပိုင်းလေးကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီအရောင်လေးက အခုအချိန်အထိ မျက်လုံးထဲက မထွက်သေးတာဆိုတော့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ပဲ “ဆရာတော်ဘုရား...ဒီအဝတ်စကလေး ဘယ်ကရလာတာလဲဘုရား”လို့ လျှောက်ကြည့်မိပါတယ်။ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက-

“ဒီအဝတ်စကလေးအကြောင်းတော့ ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူးကွယ်။ ဒကာမလေးတစ်ယောက်က ကိုယ်တော်လေးတစ်ပါးကို ဆွမ်းလောင်းရင်း သံယောဇဉ် ဖြစ်မိပါသတဲ့။ အဲဒါ အဲဒီကိုယ်တော်လေးကို မရလို့ အသည်းကွဲပြီး သေသွားပါသတဲ့ကွယ်။ဒီအဝတ်စကလေးက သူ့ရဲ့အဝတ်စကလေးပါပဲ”လို့ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

မထေရ်ကြီးရဲ့ စကားကြားလိုက်ရတော့ ရဟန်းငယ်လေးက “ဒီလောက်လှတဲ့ ဒကာမလေး၊ ဒီလောက်ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှတဲ့ ဒကာမလေးနဲ့ မပေါင်းဖက်လိုက်ရလေခြင်း”လို့တွေးပြီး အဝတ်စကလေးကို ကိုင်ရင်း နေရာမှာတင် အသည်းကွဲ ပျံလွန်တော်မူသွားပါသတဲ့။

စာမှာတော့ရာဂဆိုတဲ့မီးလောင်ပြီး ပျံလွန်တော်မူသွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဝတ္ထုလေးကတော့ ဒီမျှပါပဲ။

ဒီဝတ္ထုလေးရေးပြီးစမှာပဲ စာသင်တိုက်တစ်ခုက သူငယ်ချင်းဦးဇင်းသုံးပါး ကြွလာပါတယ်။ သုံးဆယ်စွန်းစ စာချဘုန်းကြီးလေးတွေပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒီဝတ္ထုလေးကို သူတို့သုံးပါးလုံး ကြားဖူးပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ရဟန်းငယ် လေး ပျံလွန်တော်မူသွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး “ဘယ်လို သဘောရသလဲ” လို့ မှတ်ချက်တောင်းကြည့်မိတော့ ဦးဇင်း သုံးပါးက အောက်ပါအတိုင်း အသီးသီး မှတ်ချက်ပေးကြ ပါတယ်။

ပထမဦးဇင်း ။ ။ “ရွာထဲမသွားပါနဲ့လို့ ပြောထားတဲ့ ဆရာစကားကို နားမထောင်လို့။”

ဒုတိယဦးဇင်း ။ “သိက္ခာပုဒ်ရှိတယ်လေ၊ ဩက္ခိတ္တစက္ခု- လေးတောင်ပဲကြည့်ပြီး ရွာထဲသွားရ မယ်ဆိုတာလေ၊ သူက သိက္ခာပုဒ်ကို ဖျက်ပြီး လေးတောင်ထက်ကျော်ကြည့် တာကိုး။”

တတိယဦးဇင်း။ ။ “ရဟန်းဆိုတာ ဝိပဿနာသတိလေးနဲ့ သွားမှပေါ့၊ သတိလွတ်ပြီးကြည့်မိလို့ မြင် ခဲ့ရင်လဲ “မြင်တယ် မြင်တယ်” လို့ အဆင်း၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်တတ်တဲ့ စက္ခု ပဿာဒအကြည်ဓာတ်ကလေး၊ ဒါမှ မဟုတ် မြင်တာကိုသိနေတဲ့ မြင်သိစိတ် စက္ခုဝိညာဏ်၊ အဲဒီသုံးခုထဲက တစ်ခုခု

ကို သတိကပ်ပြီးစိတ်စိုက်ပြီး ရှုမှတ်မှ ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ရာဂဖြစ်လာရင်လည်း “ရာဂဖြစ်တယ်၊ ရာဂဖြစ်တယ်”မှတ်၊ တဏှာဖြစ်လာရင်လည်း “တဏှာဖြစ်တယ်၊ တဏှာဖြစ်တယ်”လို့ မှတ်ပေါ့၊ အဓိကကတော့ မြင်နေတာကို မြင်ကာမတ္တထားပြီးဝိပဿနာမရှုမှတ်လို့ဘဲ၊ စာရေးဆရာက ကိုယ်တို့အမြင်သာမေးနေတာ၊ စာရေးဆရာရဲ့အမြင်ကိုလဲပြောဦးမှပေါ့”

မြားကစာရေးသူဘက် ပြန်လှည့်လာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘောပင်ကိုင်သလို စာအုပ်ကိုင်သလိုလိုနဲ့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့ ပြောရမလားမသိပါဘူး၊ ဝေလည်လည်လုပ်နေတုန်း ဆောက်လက်စ ကျောင်းဆောင်ဆီက အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းသံက လွင့်လာပါတယ်။

“အစကမတွေ့ကြရင်ကောင်းသားပေါ့ထင် . . .”

သီချင်းသံကို လေးပါးလုံး ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာရေးသူလဲ ကောက်ခါငင်ခါနဲ့ “တပည့်တော် အဖြေကတော့ အဲဒါပါပဲဘုရား”လို့ အမြန်ပြောလိုက်ရပါတယ်၊ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းဦးဇင်းတွေက “စာရေးဆရာရယ်လို့ မပြောရဘူး”တဲ့။

အတွေးထဲမှာ သီဟိုဠ်ခေတ် ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦးရဲ့

ကံသုံးပါး အမှုအရာတွေက အလွမ်းပုံရိပ်တစ်ခုအဖြစ်ပဲ ထင်ဟပ်လာလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဝတွေကို အကြိမ်ကြိမ် မွေးဖွားစေတတ်တဲ့ “စွဲလမ်းမှုသံယောဇဉ်”ရဲ့ အကျိုးဆက် ကိုပဲ မချင့်မရဲတွေးမိလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့် ပင့်သက်ကိုယ် မသိမသာ ပြန်မျိုချလိုက်ရပါတယ်၊ အဲဒီ ပင့်သက်ထဲမှာ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်တဲ့ သီဟိုဠ်ခေတ်ရဟန်းငယ် လေးရဲ့ အလွမ်းဓာတ်ငွေ့လေးပါသွားတယ်ဆိုတာ တစ်ပါး သူတွေမသိလိုက်ပေမယ့် ဘာသာသိလိုက်တာတော့ အသေ အချာပါ၊ ပြီးတော့ အဲဒီပင့်သက်နဲ့အတူ မွေးဖွားလာတဲ့ ရင်ထဲမှာတိုးတိတ်စွာမြည်နေတဲ့ သူတို့ကို (ပြောမပြလိုက် ပေမယ့်) အမှန်တကယ်ပြောပြချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက တော့ ‘သံသရာစက်’ဆိုတဲ့ ဓမ္မစကားအရ၊ အဲဒီ သီဟိုဠ် ရဟန်းငယ်လေးဟာ များ ။

ကျမ်းကိုး

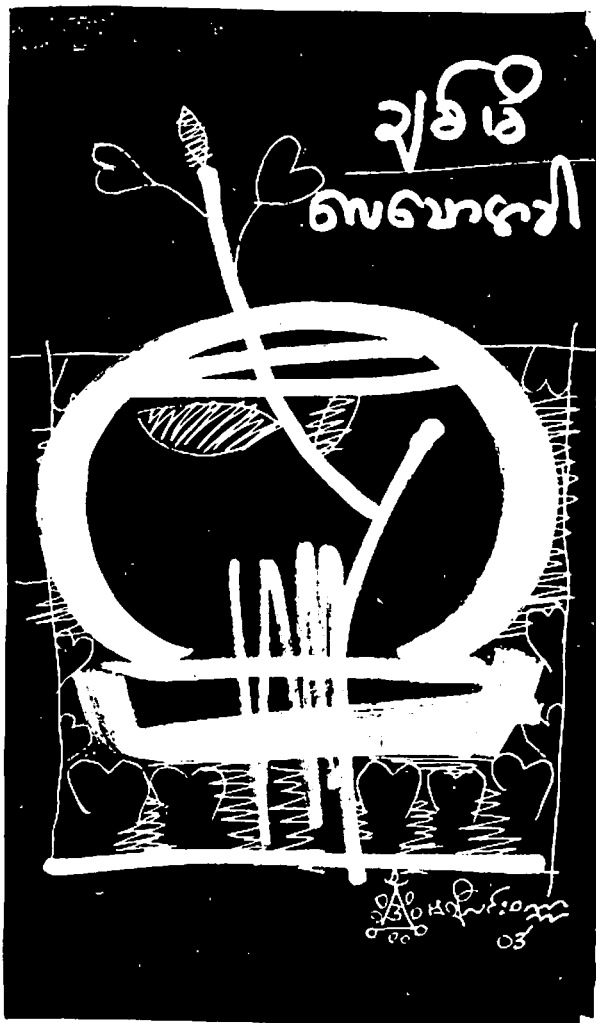
၁။ မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ

(ရထဝိနိတသုတ်၊ နှာ ၅၀-၅၁)

၂။ ထွက်မြောက်ခြင်းဟူသည် (တည်တောဆရာတော်)

အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊

၇-၈-၂၀၀၂

ချစ်မိ လေသောအခါ

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးရဲ့ ငရုပ်သီး တစ်တောင့်ကျောင်း ရေစက်ချပွဲဟာ သမိုင်းတွင် ရစ်အောင် စည်ကားခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီငရုပ်သီးတစ်တောင့် ကျောင်းရေစက်ချပွဲမှာ ရဟန်းတော် တစ်သိန်း၊ ဘိက္ခုနီမ ကိုးသောင်းပင့်ပြီး လှူဘွယ်ဝတ္ထုများစွာနဲ့ အကြီးအကျယ် ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအလှူမှာပဲ ရေစက်ဆုံခဲ့ကြသူနှစ်ဦး ရဲ့ဇာတ်လမ်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုအဖြစ် ပူးတွဲ သမိုင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဟာ သိတတ်တဲ့အရွယ်ကစပြီး စားဦးကိုမလှူဘဲ ထမင်းစားလေ့မရှိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ တောထဲမှာ စစ်တိုက်ရင်း ပွဲတော်တည်တဲ့အခါ စားဦးကို မလှူရသေးဘဲ ငရုပ်သီးတစ်တောင့်ကို အမှတ်တမဲ့ စား လိုက်မိပါသတဲ့။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးက ဒီအမှတ်တမဲ့ စား

လိုက်မိတာလေးကိုပဲ သတိတရ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ စစ်ကြီး ပြီးဆုံးလို့ တိုင်းပြည်အေးချမ်းတဲ့အခါ ငရုပ်သီးတစ်တောင့် စားလိုက်မိတာလေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်တိုက် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်အမည်ကိုလဲ ငရုပ်သီးတစ်တောင့်ကျောင်းလို့ အမည်ပေးပါတယ်။

အဲဒီ ငရုပ်သီးတစ်တောင့်ကျောင်းတိုက် ရေစက်ချ ပွဲမှာ ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကိုရင်လေးတစ်ပါးဟာ ယာဂုပူပူတွေ ကို သပိတ်နဲ့အပြည့် ခံယူလာပါတယ်။ ယာဂုကပူတော့ သပိတ်ကိုသင်္ကန်းစွန်းလေးနဲ့ ခုကိုင်လိုက်၊ မကိုင်နိုင်လောက် အောင် ပူလာတဲ့အခါကျတော့ မြေကြီးပေါ်ချထားလိုက်၊ တစ်ခါ သင်္ကန်းစွန်းလေးနဲ့ကိုင်ပြီး ရှေ့ဆက်ကြွလိုက်၊ ပူလာ တဲ့အခါကျတော့ မြေကြီးပေါ်ခဏချထားလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေပါ တယ်။

ကိုရင်လေးဖြစ်နေပုံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကိုရင် လေးနဲ့ သက်တူရွယ်တူ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေမလေး က မြင်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရင်လေးဆီသွားပြီး-

“ကိုရင် . . . ပူနေရင် တပည့်တော်ရဲ့ ဒီခံခွက် ကလေးနဲ့ သပိတ်အောက်က ခံကိုင်သွားပါဘုရား၊ ပြီးတော့ ဒီခံခွက်ကလေးကို ကိုရင်ကို အပြီးလှူလိုက်ပါတယ်ဘုရား” လို့ပြောပြီး ကိုရင်လေးရဲ့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါ

တယ်၊ ကိုရင်ကလေးကလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ကာလတွေ ကြာသွားရောပဲဆိုပါတော့၊ အဲဒီကြားကာလမှာ ဗြဟ္မဏတိဿသူပုန်ကြီးက (၁၂)နှစ် တိုင်တိုင် ထအုပ်ချုပ်လိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ပြည်သူတွေ ငတ်မွတ်ဆင်းရဲ၊ ရဟန်းသံဃာတွေလဲ အတိဒုက္ခရောက်၊ တချို့ကျတော့ အိန္ဒိယဘက် ထွက်ပြေးကြပါတယ်၊ တချို့ ရဟန်းတော်တွေကျတော့ တောထဲပုန်းရှောင်ပြီး ပိဋကသုံးပုံ ကို ခက်ခက်ခဲခဲဆောင်ယူခဲ့ကြရပါတယ်၊ တချို့ရဟန်းတော် တွေကျတော့အသတ်ခံလိုက်ကြရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခါက ယာဂုပ္ပုကို သပိတ်နဲ့ ခံယူခဲ့တဲ့ ကိုရင်လေးဟာ သက်တော်(၈၀) ဝါတော်(၆၀)ရ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်နေသလို ခံခွက်ကလေးလှူခဲ့တဲ့သာမဏေ မလေးဟာလဲ သက်တော်(၈၀)ရ ဘိက္ခုနီမကြီး ဖြစ်နေပါ ပြီ။

အိန္ဒိယကို အစောဆုံး စစ်တိမ်းရှောင်သူတွေထဲမှာ စောစောက ဘိက္ခုနီမကြီးလဲ ပါပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အိန္ဒိယ ရောက်နေပေမယ့် သူတို့ရဲ့ဇာတိ သီဟိုဠ်စစ်သတင်းကို အမြဲနားစွင့်နေကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ သီဟိုဠ်က ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး အိန္ဒိယကို စစ်တိမ်းရှောင်လာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၃၅

ကြားလိုက်ကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးဆီကို ဇာတိ စစ်သတင်း သွားမေးကြပါတယ်၊ သတင်းမေးသူတွေထဲမှာ ဘိက္ခုနီမကြီးလဲပါပါတယ်။

လူတွေရှင်းသွားတော့ဘိက္ခုနီမကြီးက ဆရာတော် ကြီးကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးပါတယ်။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ငရုပ်သီးတစ်တောင့်ကျောင်း ရေစက်ချပွဲတုန်းက ဆရာတော်ဘုရား သက်တော် ဘယ် လောက်ရှိပါပြီလဲဘုရား”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့အသက်က ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကိုရင်လေးပေါ့”

“အဲဒီကျောင်းရေစက်ချပွဲတုန်းက တပည့်တော်လဲ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေမလေးပါပဲဘုရား၊ အဲဒီကျောင်း ရေစက်ချပွဲတုန်းက တပည့်တော် ကြုံခဲ့တာလေးကို ဆရာ တော်ကို လျှောက်ပြရဦးမယ်ဘုရား၊ ကိုရင်လေး တစ်ပါး ပေါ့၊ ယာဂုပ္ပုကို အလှူခံလာပြီး သပိတ်ကို သင်္ကန်းစွန်း နဲ့ကိုင်လိုက်၊ မြေပေါ်ပြန်ချထားလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား၊ ဒါနဲ့ တပည့်တော်လဲ သူ့ဆီသွားပြီး တပည့်တော်ရဲ့ ခံခွက်ကလေးကို သပိတ်အောက်က ခံဖို့ဆိုပြီး လှူလိုက် တယ်ဘုရား၊ ဒီအကြောင်းအရာလေးကိုတော့ ဒီနေ့အထိ မေ့လို့ကို မရပါဘူးဘုရား”

ဘိက္ခုနီမကြီးဆီက စကားကြားလိုက်ရတော့

၃၆

ရဝေဋ္ဌယ် (အင်းစာ)

ဆရာတော်ကြီးက 'အော်'ဆိုပြီး အာမေဋ္ဌိတ်အသံနဲ့အတူ သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့-

“အဲဒီကိုရင်လေးဟာ တစ်ခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ငါပါပဲ” လို့ပြောပြီး အနှစ်နှစ်အလလက ကိုယ်နဲ့မခွဲမခွာ အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းဆည်းလာခဲ့တဲ့ ခံခွက်ကလေးကို အိတ်ထဲက ထုတ်ပြလိုက်ပါသတဲ့။

သက်တော်(၈၀)အရွယ် ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးတို့ဟာ နှစ်ပေါင်းခုနှစ်ဆယ်ကျော် သက်တမ်း ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ခံခွက်ကလေးကို နှစ်ဦးသား မှင်တက်မိစွာ စိုက်ကြည့်နေကြပါတယ်။

ပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ်ခဲ့တဲ့အဝတ်တွေကို တစ်ခြားအဝတ်တစ်ခုနဲ့လဲပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ကြပါသတဲ့။

* * * * *

တကယ်တော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစာစုလေးကို ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ အဋ္ဌကထာမှာလဲ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးတို့ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်သွားကြတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတယ်ဆိုတာ ဆက်ပြမထားပါဘူး။ လူထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဝိပဿနာနယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ရောက်

နေရတာဖြစ်လေတော့ ဝိပဿနာနွယ်တဲ့ အဘိဓမ္မာ သဘော
လေးတစ်ခုကို သုံးသပ်ပြဖို့ တာဝန်က ရှိနေပြန်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ဝိပဿနာနွယ်တဲ့ အဘိဓမ္မာသဘောလေး
တစ်ခုကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း သုံးသပ်ပြပါရစေဦး။

ပုထုဇဉ်တိုင်းမှာ ကိလေသာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ
အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး။

ကိလေသာက သုံးပါးရှိပါတယ်။

၁။ အနုသယကိလေသာ၊

၂။ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာ၊

၃။ ဝိတိက္ကမကိလေသာ၊ တဲ့

အနုသယကိလေသာဆိုတာ- ပဋိသန္ဓေတည်
ကတည်းကပါလာတဲ့ ကိလေသာပါ။ သတ္တဝါတွေရဲ့ သန္တာန်
မှာ အစဉ်သဖြင့် ကိန်းနေတဲ့ကိလေသာပါ။

ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာဆိုတာက-အာရုံတစ်ခုကို
တွေ့ပြီး ထကြွသောင်းကျန်းလာတဲ့ ကိလေသာပါ။

ဝိတိက္ကမကိလေသာဆိုတာကတော့ အာရုံတစ်ခုကို
တွေ့ပြီး ထကြွသောင်းကျန်းရုံတင်မကတော့ဘဲ လွန်ကျူးမှု
အဆင့်အထိရောက်သွားတဲ့ ကိလေသာပါ။

ဒီကိလေသာသုံးပါးရဲ့ သရုပ်ကိုပေါ်လွင်သွား
အောင် အထက်ကရေးပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလေးကိုပဲ ပြန်အာရုံပြု
ကြည့်လိုက်ပါ။

ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးတို့ဟာ ပဋိသန္ဓေ တည်ကတည်းက အနုသယကိလေသာတွေက ပါလာပြီး သားပါ။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့သန္တာန်မှာ အနုသယကိလေသာတွေ က အစဉ်သဖြင့် ကိန်းနေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးက ဘိက္ခုနီမကြီးဆိုတဲ့ ဝိသဘာဂ အာရုံကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်၊ ဘိက္ခုနီမကြီးက ဆရာတော် ကြီးဆိုတဲ့ ဝိသဘာဂအာရုံကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်၊ အဲဒီအချိန် မှာ အစဉ်သဖြင့် ကိန်းနေခဲ့တဲ့ ကိလေသာတွေက ထကြွ သောင်းကျန်းလာပါတော့တယ် (လွန်ကျူးမှုအဆင့်အထိ တော့ မရောက်သေးပါဘူး)။ အဲဒီ ထကြွသောင်းကျန်းလာတဲ့ ကိလေသာကို ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ကြတာကတော့-လွန်ကျူး ခြင်းဆိုတဲ့ ဝိတိက္ကမကိလေသာဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

ဒီတော့ ဒီကိလေသာသုံးပါးကို ဘာနဲ့တားမလဲ ? (ဒီနေရာမှာ ဘာနဲ့ပယ်မလဲလို့ မသုံးလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီကိလေသာတွေကို ရဟန္တာဖြစ်မှသာ အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်လို့ရပါတယ်။ အခုပြောနေတာက ပုထုဇဉ် သက် သက်မျှအသွင်နဲ့ ပြောနေတာမို့ပါ)

စာဖတ်သူများ သိထားပြီးသားဖြစ်တဲ့ သိက္ခာ သုံးပါးနဲ့ တားရပါတယ်။

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့မယ်

၃၉

၁။ ဝိတိက္ကမကိလေသာကို သီလသိက္ခာနဲ့ တားရပါတယ်။ ကိုယ်အခွင့်သင့်ရာ သီလတစ်ခုခုကို ဆောက်တည် ထားရင် လွန်ကျူးစရာ အာရုံတစ်ခုကိုတွေ့ပေမယ့် သီလဆောက်တည်ထားတဲ့အတွက် မလွန်ကျူးဖြစ်တော့ပါဘူး။

၂။ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာကို သမာဓိသိက္ခာနဲ့ တားရပါတယ်။ သမာဓိဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်ထဲက ကိုယ်နှစ်သက်ရာကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုခုနဲ့ တားလို့ရပါတယ်။ ဥပမာ-ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ပွားများနေမယ်ဆိုရင် စိတ်က ဘုရားဂုဏ်တော်ဆီမှာပဲ ရောက်နေတဲ့အတွက် ထကြွသောင်းကျန်းစရာအာရုံမတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာကို တားပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။

၃။ အနုသယကိလေသာကိုတော့ ဝိပဿနာဆိုတဲ့ ပညာသိက္ခာနဲ့တားရပါတယ်။ ဆိုလိုချက်ကတော့ ကိလေသာသုံးပါးကို သိက္ခာသုံးပါးနဲ့ တားဆီးရတဲ့သဘောပါ။

ဒီစာစုမှာ အဓိကပြောချင်တာက ဝိပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားက မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် ပါဠိတော်မှာ-သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ ဧကာယနော မဂ္ဂေါလို့ ဟောခဲ့ပါတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သတ္တဝါတွေ ကိလေသာစင်ကြယ်ဖို့ နှစ်ကြောင်းမရှိတဲ့ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းစဉ်က ဝိပဿနာသတိပဋ္ဌာန် လမ်းစဉ်ပါပဲတဲ့။

၄၈

ရတနွယ် (အင်းပု)

ဒါကြောင့် ကိလေသာတွေ စင်ကြယ်ဖို့အတွက်
ဝိပဿနာသတိပဋ္ဌာန် လမ်းစဉ်မှတစ်ပါး ။

ကျမ်းကိုး

- ၁။ မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ
(ရထဝိနိတသုတ်၊ နှာ-၅၀-၅၁)
- ၂။ မဟာဝင်(ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်)
- ၃။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊

၁၁-၁၁-၂၀၀၂

ကုမ္ပဏီတော်ကုမ္ပဏီ
ကုမ္ပဏီတော်ကုမ္ပဏီ

ကျမ်းတစ်စောင်ရေး၍

ဘုရင့်သမီးတော်ရရှိခြင်း

ပိဋကတ်တိုက်ထဲမှာ လိုချင်တဲ့စာအုပ်ရှာပြီးတော့ ဘာရယ်တော့ဟုတ်ပါဘူး။ သံပျင်ဋီကာဆိုတဲ့ကျမ်းကို ကိုင်ကြည့်ဖြစ်အောင် ကိုင်ကြည့်ဖြစ်လိုက်ပါသေးတယ်။ ပိဋကတ်တိုက်ထဲ အကြောင်းကိစ္စနဲ့ရောက်တိုင်း အဲဒီ သံပျင်ဋီကာကျမ်းကို ကိုင်ကြည့်နေကျပါ။ စာအုပ်လက်ထဲရောက်လာတာနဲ့အမျှ နွေးရှရှခံစားမှုတစ်ခုကလဲ အလိုလိုဝင်လာနေကျပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီနွေးရှရှခံစားမှုလေးနဲ့အတူ သံပျင်ဋီကာနဲ့ဆက်စပ်ခဲ့သူတွေရဲ့ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်တဲ့ ပုံရိပ်ကလေးတွေကိုလဲ စိတ်ကူးနဲ့ ပြေးပြေးမြင်ယောင်မြဲပါ။

ဟော . . အခုလဲပဲ စာအုပ်လက်ထဲရောက်လာတာနဲ့ ကာလတစ်ခုရဲ့ဇာတ်ခုံထက်မှာ ကံသုံးပါးအမူအရာလေးတွေနဲ့ တကယ်သရုပ်ဆောင်သွားခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်ဆောင်လေးတွေရဲ့ သရုပ်မှန်ပုံရိပ်တွေကို စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်ဖြစ်

နေပြန်ပါပြီ။

ဪ... ကိုယ်က စာရေးဆရာကိုး၊ တွေးစရာ ရှိရင်တွေးတတ်ပြီး ခံစားစရာရှိရင်လဲ ခံစားကြည့်ချင်တာကိုး။

* * * * *

ကျွစွာမင်းဆိုတာ ပုဂံနန်းဆက်(၅၁)ဆက်မြောက် မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ပုဂံခေတ်မင်းတစ်ပါးပါ။ ကျွစွာမင်းရဲ့ အဓိကထူးခြားချက်ကတော့ ပိဋကသုံးပုံတတ်ကျွမ်းတယ် ဆိုတာပါပဲ။

သူက “ပရမတ္ထဗိန္နုကျမ်း”နဲ့ “သဒ္ဒဗိန္နုကျမ်း”ကိုလဲ ပြုစုသွားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီနေ့ အဘိဓမ္မာသင်္ဂြိုဟ်သင်နေတဲ့ သူတွေဆို ဂဏန်းသင်္ချာတွေရဲ့သင်္ကေတတွေသိရအောင် ကျွစွာမင်းရဲ့ပရမတ္ထဗိန္နုကျမ်းကိုပါ ပူးတွဲသင်ကြရပါတယ်။

ကျွစွာမင်း ပိဋကသုံးပုံတတ်သလို သူ့ရဲ့သမီးတော် ကလည်း ပိဋကသုံးပုံတတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သမီးတော် ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ရဟန်းတော်တွေကို ကျမ်းစားပို့ချ ပေးတယ်ဆိုတာပါပဲ။ သမီးတော် ရဟန်းတော်တွေကို စာပေ ပို့ချတဲ့နေရာမှာ ကျွစွာမင်းက ကန့်လန့်ကာကိုကာပြီး ပို့ချစေ ပါတယ်။ ကျွစွာမင်းက ပညာရှိဆိုတော့ အနာဂတ် အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်ထားပုံရပါတယ်။

ဒါပေမယ့်တချို့လောကသဘာဝတွေဟာ တားဆီး လို့မရပါဘူး ၊ သဘာဝအလျောက် သူတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်း သော ဦးတည်ရာဆီကိုတော့ အစဉ်သဖြင့် စီးဆင်းနေကြ

မှာပါ။ ပြီးတော့ မမြင်ရတဲ့ အတိတ်ရေစက်ကလေးတွေကလဲ ပြုခဲ့တဲ့ကံပါရမီအလျောက် ပူးတွဲပါလာကြမှာပါ။

တစ်နေ့မှာတော့ တားဆီးဖို့ခက်လှတဲ့ သဘာဝ တစ်ခု ရေစက်ပါသူနှစ်ဦးဆီကို စနစ်တကျကို ရောက်လာ ခဲ့ပါတယ်။ ကံတရားကပို့လိုက်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားမသိပါ ဘူး။

မင်းသမီးရဲ့သဒ္ဓါရုံဆိုတဲ့မြားဟာ စာလိုက်ရဟန်း တော်တွေထဲက ရဟန်းပျိုလေးတစ်ပါးရဲ့ နှလုံးသားကို နေ့စဉ် လာလာစူးနေပါတယ်။ သဒ္ဓါရုံမြားစူးခံနေရတဲ့ ရဟန်းပျိုဟာ မင်းသမီးရဲ့အသံတော်အပြင် မျက်နှာတော်ကိုလဲ မြင်ချင်လာ ပါတယ်။ စာဝါတက်ရင်းလဲ မင်းသမီးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ရ အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားနေတတ်ပါသတဲ့။ စဉ်းစားမှုရဲ့အဆုံးမှာ အဖြေကိုရတတ်စမြဲဆိုတဲ့အတိုင်း နောက်ဆုံးတော့ နည်းဗျူဟာတစ်ခု သူ့ခေါင်းထဲကို ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ ရဟန်းပျိုဟာ ရောက်လာတဲ့နည်းဗျူဟာ အတိုင်း သူလိုက်နေတဲ့ပေစာရဲ့အဆုံးမှာ ဟိံ ဇာလေ ဟေဟေယျူ ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်အပိုကို ရေးထည့်ထားလိုက်ပါ တယ်။ ဒီစာက ပိဋကတ်စာပေထဲမှာလည်း မပါပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ စာဝါတက်ရင်း ပေစာကုန်တော့ မင်းသမီး က “ပြီးပါပြီ ပြန်ကြွကြွပါတော့ဘုရား” လို့လျှောက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မြားစူးခံထားရတဲ့ ရဟန်းပျိုက “စာမဆုံးသေးဘူး ကျန်သေးတယ်”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ မင်းသမီးကလည်း

“ဆုံးပြီ”ပေါ့၊ ရဟန်းပျိုကလဲ “မဆုံးသေးဘူး ကျန်သေးတယ်” ပေါ့။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်အလှန် ငြင်းကြရင်း နောက်ဆုံးတော့ မင်းသမီးက ကန့်လန့်ကာမလိုက်ပြီးတော့ “ဘယ်မှာလဲပြစ်မ်း”ဆိုပြီး ပေစာကို လှမ်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းပျိုကလည်း လက်ထဲကပေစာကို အသင့်ထိုးပေးလိုက်ပြီး အကြည့်ကလည်း မင်းသမီးရဲ့ မျက်နှာတော်ဆီကို ပို့ပြီး သား ဖြစ်သွားပါတယ်။

ရဟန်းပျိုလေးရဲ့အကြည့် မင်းသမီးလေးရဲ့မျက်နှာတော်ဆီအရောက် အဲဒီခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ဒုတိယမြောက် မြားတစ်စင်းဖြစ်တဲ့ ရူပါရုံမြားဟာ ရဟန်းပျိုရဲ့ နှလုံးသား ဗဟိုတည့်တည့်ကို စူးစိုက်ခံလိုက်ရပြန်ပါပြီ။

မင်းသမီးက ရဟန်းပျိုလှမ်းပေးတဲ့ ပေစာကို ကြည့်လိုက်တော့ ပေစာအဆုံးမှာ အပိုစာပိုဒ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ မင်းသမီးလည်း ပေစာကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိလိုက်ပါပြီ ရဟန်းပျို အပိုရေးထားတယ်ဆိုတာကို၊ ဒါကြောင့် ကောက်ခါငင်ခါပဲ “ဟိ-တံငါသည်တို့သည်၊ ဇာလေ-ကွန်ယက်တို့ဖြင့်၊ မစ္ဆေ-ငါးတို့ကို၊ ဟေဟေယျ-ဆွဲငင်ယူကုန်ရာ၏”လို့ အနက်ပေးပြလိုက်ရပါတယ်။ (ပိဋကတ်စာပေမှာမပါတဲ့ စာပိုဒ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသလို ပေးလိုက်ရတာပါ၊ စာမှန်တော့မဟုတ်ပါဘူး)

နှလုံးသားမှာ မြားနှစ်စင်းအစူးခံထားရတဲ့ ရဟန်းပျိုဟာ နောက်နေ့တွေမှာတော့ မြားဆိပ်တက်ပြီး စာဝါမလိုက်

နိုင်တော့ပါဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ မြားဆိပ်ရဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားနေရပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွဲစွာမင်းကြီးက ဒီအကြောင်းသိသွားပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကြီးက ရဟန်းတော်ကို ဘယ်လိုလျှောက်သလဲဆိုတော့ “တပည့်တော်ကျေနပ်လောက်တဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ကိုရေးပြနိုင်ရင် သမီးတော်နဲ့ ပေးစားပါ့မယ် ဘုရား”လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့မှရဟန်းပျိုလဲ အိပ်ရာထက်ကထပြီး သဒ္ဒါကျမ်းတစ်ကျမ်းဖြစ်တဲ့ နှာသကျမ်းရဲ့ အဖွင့်ဋီကာကျမ်းကို ရေးသားပါတော့တယ်။ မျှော်လင့်ချက် တွန်းအားလေးကြောင့် လားတော့ မသိပါဘူး။ အကောင်းဆုံး ကျမ်းတစ်စောင်ကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြီးစီးသွားပါတယ်။ ကျွဲစွာမင်းကြီးကိုသွားပြတော့ မင်းကြီးလည်း ကျမ်းစာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရသွားတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ပိဋကသုံးပုံတတ်တဲ့ ကျွဲစွာမင်းကိုယ်တိုင်သဘောကျတယ်ဆိုတော့ ကျမ်းအရည်အသွေးကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သူ့ကတိအတိုင်း ရဟန်းပျိုကို လူထွက်စေပြီး သမီးတော်နဲ့ ပေးစားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သံပျင်အမတ်ရာထူးကိုလည်း တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပါတယ်။ သံပျင်အမတ်ရေးသားတဲ့ကျမ်းဖြစ်လို့ ကျမ်းစာလဲ သံပျင်ဋီကာကျမ်းလို့ တွင်သွားပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုကျမ်းတစ်စောင်ရေးပြီး ဘုရင့်သမီးတော်ရလိုက်တယ်ဆိုတာဟာ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရင် စာမူခရ

လိုက်တာပါပဲ။ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးစာမူခလို ပြောလိုရပါတယ်။
 ပြီးတော့ ရဟန်းပျိုအနေနဲ့ ရရှိလိုက်တဲ့ စာမူခနဲ့ယှဉ်ရင် စွန့်
 လွှတ်လိုက်ရတဲ့ ရဟန်းဘဝအတွက်လဲ တန်တယ်လို့ ပြော
 လို့ရမလားမသိပါဘူး။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ကံသုံးပါး အမှု
 အရာလေးတွေကိုအခြေတည်ပြီး သံပျင်အမတ်၊ သံပျင်
 မင်းသမီး၊ သံပျင်ဋီကာဆိုပြီး ပုဂံခေတ်သာသနာ့သမိုင်းမှာ
 ကမ္မည်းသုံးခု တွင်ရစ်ခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။

သံပျင်အမတ်ဟာ သံပျင်ဋီကာကျမ်းအပြင် တခြား
 ဘာကျမ်းတွေများ ဆက်ရေးသွားသေးလဲလို့ သိချင်တာနဲ့
 ပိဋကတ်တော်သမိုင်းကိုပြန်ကြည့်တော့ သံပျင်ဋီကာ
 တစ်ကျမ်းပဲ တွေ့ရပါတယ်။ မိမိက ပိဋကတ်တော်သမိုင်းကို
 ကြည့်မယ်သာကြည့်ရတာသံပျင်အမတ်ဟာ သံပျင်ဋီကာ
 ကျမ်းအပြင်တခြားကျမ်းတွေကိုလည်း ဆက်ရေးဖို့ စိတ်ဝင်
 စားတော့မှာမဟုတ်သလို ရေးခဲ့ပြန်ရင်လည်း သံပျင်ဋီကာ
 ကျမ်းလောက်ကောင်းချင်မှကောင်းတော့မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့
 လဲဆိုတော့ သူက တွန်းအားနဲ့ညီမျှတဲ့ကျမ်းကို အိပ်သွန်
 ဖာမှောက် ပြုစုသွားခဲ့ပြီးလို့ပါပဲ။

ဒီရာဇဝင်မှတ်တမ်းလေးကိုကြည့်ပြီး တချို့တချို့
 သောပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရဟန်းပျိုလေးလူထွက်သွားတာနဲ့ ပတ်
 သက်ပြီး အပြစ်တစ်ခုအဖြစ် မြင်ကြလေမလားမသိပါဘူး။
 မိမိကတော့ အပြစ်ရယ်လို့မမြင်ရက်တဲ့အပြင် ကျေးဇူးတောင်
 တင်လိုက်မိပါသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုဂ္ဂလိက

၄၈

ရဝေဋ္ဌယ် (အင်းယ)

ခံစားမှုကိုအခြေခံပြီး သာသနာမှာကျေးဇူးများတဲ့ ကျမ်း
တစ်ကျမ်းကို ရေးသားသွားနိုင်ခဲ့လို့ပါပဲ။

လူသားတစ်ယောက် လောကကြီးထဲရောက်လာ
ရင် လောကတာဝန်တွေက သူ့အတွက် အသင့်ဆီးကြိုနေကြ
ပါတယ်။ ဘယ်လိုခံစားမှုကိုပဲ အခြေခံခံ လောကအတွက်
အလုပ်တစ်ခုလုပ်သွားနိုင်တယ်ဆိုရင် လောကအတွက်
တာဝန်ကျေတာပါပဲ။ လောကတာဝန်ကျေတဲ့သူတွေကို
လောကကြီးက ချစ်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မေ့လည်းမမေ့
ကြပါဘူး။

* * * * *

ပိဋကတ်တိုက်ထဲက ပြန်အထွက်မှာတော့ နွေးရှူရှူ
ခံစားမှုလေးနဲ့အတူ ပုဂံခေတ် ရဟန်းလူထွက်ကလေးကို
တစ်စုံတစ်ခုသော လောကတာဝန်ကျေသူတစ်ယောက်အဖြစ်
မြင်လိုက်မိတာ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိပါဘူး။

ကျမ်းကိုး

- ၁။ လူမဟုတ်သောရဟန်း(ရေးသူ - ရဟန်းသား)
- ၂။ လောကကြေးမုံ(လေးမြိုင်)
- ၃။ စာဝါလိုက်စဉ်က ဆရာအစဉ်အဆက်ဆက် ပြော
ပြချက်များ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊

၆-၁-၂၀၀၃

မာရသိုက်
သန္တယုန်
၁၄:၁၅:၁၆:၁၇:၁၈

သန္တယုန်
၁၄:၁၅:၁၆:၁၇:၁၈

အကုသိုလ်၊ သစ်ပင်နှင့်၊ ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းမှု

မနက်စောစော ကော်ဖီသောက်ရင်းနဲ့ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်စာရင်းလေးကို ပြန်ဖတ်ရင်း ပြန်တွေးဖြစ်ရင်းနဲ့ စိတ်ကအလိုလို ကြည်နူးလာပါတယ်။ သိပ်များများစားစား ကြီး မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် တချို့ကုသိုလ်လေးတွေကိုတော့ ဒီနေ့အထိ သတိတရရှိနေတုန်းပါ။ ဥပမာ-အသက်(၅၀) ကျော် အသားမည်းမည်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ခေါင်းပေါ်က မုန့်ဗန်းကြီးမှောက်ကျသွားလို့ ငိုနေတာတွေ့ရ တော့ ပါလာတဲ့ငွေတချို့ကို ထုတ်လှူဖြစ်ခဲ့တာမျိုးလေးတွေ ပါ။ အဲဒီလို အပြုအမူကုသိုလ်လေးကို ပြန်ဖတ်မိတိုင်း ပြန် တွေးမိတိုင်း ကြည်နူးရမြဲပါ။ စာလိုပြောရင်တော့ အပရ စေတနာပေါ့။

ကုသိုလ်စာရင်းကို မှတ်တမ်းတင်ဖြစ်သလို ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်စာရင်းကိုလဲ ဘယ်ညာပူးတွဲပြီး 'မှတ်တမ်း

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၅၁

များတင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီလိုသာ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ရင် ဘယ်စာရင်းက အလေး သာသွားမလဲ၊ ကုသိုလ်ကလား အကုသိုလ်ကလား၊ ပုထုဇဉ် ပီပီ အကုသိုလ်တွေကို အကြိမ်ကြိမ်တွေးခဲ့၊ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့၊ အကြိမ်ကြိမ်ပြုခဲ့တာပါပဲ။ သီးသန့်မှတ်တမ်းမရှိခဲ့လို အရေအတွက် မသိရတာသာရှိမယ်။ တွေးခဲ့ ပြောခဲ့ ပြုခဲ့တာ တွေကတော့ မမြင်ရတဲ့ အရေအတွက်တစ်ခုအနေနဲ့ တည်ရှိ နေကြမှာပါ။

အဲဒီအတွေးတွေတွေးဖြစ်ရင်း အခုပြောပြမယ့် ဝတ္ထုလေးက စဉ်းစားစရာအဖြစ် ပေါ်လာခဲ့တာပါ။

မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ 'ဥရုဝေလ' လို့အမည်ရ တဲ့ သဲတောင်ကြီးတစ်တောင် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီသဲတောင်ကြီးဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းကြောင်းက ဒီလိုပါ။

မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မမူမီကာလက အဲဒီ ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ရသေ့တစ်သောင်း နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး ချစ်ခင်ရိုသေမှုရှိသလို တစ်ပါးရဲ့စကားကို လဲ တစ်ပါးက ရိုသေလိုက်နာလေ့ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရသေ့တစ်သောင်းဟာ စည်းဝေးပွဲတစ်ခု ကျင်းပကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့စည်းဝေးပွဲမှာ အဓိက အဆို တင်သွင်းမှုနဲ့ ထောက်ခံမှု ကတိကဝတ်ကတော့ အောက်ပါ

အတိုင်းဖြစ်ပါတယ်။

“ငါ့ရှင်ရသေ့အပေါင်းတို့၊ ကာယကံအပြစ်နဲ့ ဝစီကံအပြစ်တွေကတော့ တစ်ပါးသူတွေသိဖို့ ထင်ရှားတယ်။ မနောက်ကျတော့ တစ်ပါးသူသိဖို့ မထင်ရှားတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရသေ့တစ်ပါးပါးဟာ ကာမဂုဏ်နဲ့ စပ်တဲ့အကြံ၊ ဒေါသနဲ့စပ်တဲ့အကြံ၊ သူတစ်ပါးကို ညှင်းဆဲ သတ်ဖြတ်လိုတဲ့အကြံ စတဲ့အကြံတွေကို ကြံခဲ့မိရင် ဘယ်သူမှ အပြစ်ပြောမယ့်သူ ဆုံးမမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်တိုင် အပြစ်တင်ပြီး ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ အကုသိုလ်တစ်ခုခုကို ကြံခဲ့တွေးခဲ့ရင် မြစ်ဆိပ်ကသဲကို ဖက်နဲ့ယူပြီးဒီနေရာမှာပုံရမယ်။ ဒီအပြုအမူဟာ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်တိုင် ဒဏ်ထမ်းခြင်းဖြစ်တယ်”

ရသေ့တွေဟာ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ ကတိကဝတ်အတိုင်း အကုသိုလ်တစ်ခုခုကို ကြံမိ တွေးမိတိုင်း မြစ်ဆိပ်ကနေ သဲကိုဖက်ရွက်နဲ့သယ်ပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာ သွားပြီး ပုံလေ့ရှိပါတယ်။ ကာလတွေကြာလာတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ‘ဥရုဝေလ’လို့ခေါ်တဲ့ ကြီးမားတဲ့သဲတောင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ရသေ့တွေစုပုံခဲ့တဲ့ သဲတောင်ကြီးဟာ ကာလကြာကြာတစ်ခုအထိ တည်ရှိနေခဲ့မှာပါ။ လူသားတွေက အဲဒီသဲတောင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး “တော်တော်အကုသိုလ်များတဲ့

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၅၃

ရသေ့တွေပါလား"လို့ ဘယ်သူမှကဲ့ရဲ့မယ်မထင်ပါဘူး။ မကဲ့ရဲ့မယ့်အပြင် "ဒီသဲတောင်ကြီးဟာ ရသေ့တွေရဲ့ ရိုးဖြောင့်မှု၊ မာယာသာဓဋ္ဌယျာဏင်းမှု၊ လူသားပီသတဲ့သတ္တိ ရှိမှုစတဲ့ သင်္ကေတပြယုဂ်ကြီးပဲ"လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဆထက် ထမ်းပိုး တိုး၍တိုး၍သာ ကြည်ညိုဖြစ်ကြမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လူသားတွေဟာ ရိုးဖြောင့်မှုကို ကြည်ညိုတတ်တဲ့ သဘာဝက အစဉ်အမြဲရှိနေတတ်ကြလို့ပါ။

ဒီခေတ်မှာကော ရသေ့တွေရဲ့ အပြုအမူကို အတု ယူဖြစ်ရင်ကောင်းမလားလို့ပါ။

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ ရသေ့တွေလို ရန်ကုန် မြစ်ထဲ ဒေါပုံမြစ်ထဲက သဲတွေယူပုံလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်တော့ မလဲ၊ တိုက်တာအဆောက်အဦတွေက နေ့စဉ်ဆောက်လုပ် နေကြရတာဆိုတော့ သဲတွေက တိုက်တာအဆောက်အဦ တွေအတွက် အသုံးချနေရတာကိုး။

ဒါဆို ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ၊ စဉ်းစားဖြစ်တာ ကတော့ သစ်ပင်စိုက်ကြရင်ကောင်းမလားလို့ပါ။

အကုသိုလ်တစ်ခုခုကို တွေးမိ ပြောမိ ပြုလုပ်မိတိုင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ပင် စိုက်လိုက်ဖို့ပါပဲလေ။ သစ်ပင်စိုက်ဖို့ နေရာတစ်ခုကိုတော့ သတ်မှတ်ထားကြရမှာပေါ့။

ကာလကြာလာတာနဲ့အမျှ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ် လာမှာပါ။ ဒါဆို သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းပြီးသား

၅၄

ရတနာ (အင်္ဂလိပ်)

လည်းဖြစ် ရာသီဥတုကိုလဲသာယာစေ၊ ပူအိုက်လှတဲ့ရာသီ ဥတုကိုလဲ ကာကွယ်နိုင်၊ မိုးနည်းဒေသဆိုတာလဲ လျော့ပါး စသည်ဖြင့် တွေးမယ်ဆို အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ အများ ကြီးပါ။

ပြီးတော့ အဲဒီတောအုပ်ကြီးကို ဘယ်သူကမှ “အကု သိုလ်တောအုပ်ကြီး” လို့ခေါ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါလူသား တွေရဲ့ ရိုးဖြောင့်မှုသင်္ကေတပြယုဂ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်ကြည်ညိုလေးစားဖြစ်ကြမှာပါ။

လူ့သဘာဝအရ ဘယ်သူမှ အကုသိုလ်နဲ့မကင်းကြ ပါဘူး၊ အကုသိုလ်ကိုဖုံးကွယ်သူနဲ့ ဖွင့်လှစ်ဖော်ထုတ် ပြဝံ့သူ သာ ကွာသွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်လူ့သဘာဝတစ်ခုက အကုသိုလ်ကိုဖုံးကွယ် သူကို စက်ဆုပ်ပြီးဖွင့်လှစ်ဖော်ထုတ်ပြဝံ့သူကို ကြည်ညို လေးစားတတ်ကြတာပါ။ အဓိကကတော့ သစ်ပင်စိုက်ရဲတဲ့ သတ္တိပါ။

အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ အလွှာမျိုးစုံ နယ်ပယ်စုံက လူတွေရဲ့ သစ်ပင်တွေကို တွေ့ကြရမှာပါ။

ဟောဒါကတော့ ဆရာချစ်ဦးညိုရဲ့သစ်ပင်၊ ဒါက တော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့သစ်ပင်၊ ဒါကတော့ ကိုဦးဆွေရဲ့ သစ်ပင်၊ ဒီသစ်ပင်လှလှလေးကတော့ ဘယ်မင်းသမီးလေးရဲ့ သစ်ပင်၊ ဒီသစ်ပင်ကြီးကတော့ ဘယ်စီးပွားရေးသမားကြီးရဲ့

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၅၅

သစ်ပင်။ ဒီသစ်ပင်အမြင့်ကြီးကတော့ ဘယ်အထူးကု
ဆရာဝန်ကြီးရဲ့သစ်ပင် စသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ကမ္မည်း
မှတ်တိုင်တွေနဲ့ အလွှာမျိုးစုံ နယ်ပယ်စုံကလူတွေရဲ့ သစ်ပင်
မျိုးစုံကို တွေ့ကြရမှာပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီသစ်ပင်တွေကိုကြည့်
ပြီး ကြည်ညိုမှု သဒ္ဓါတရားတွေလဲ ပွားဖြစ်ဦးမှာပါ။

တကယ်လို့သာ အဲဒီတောအုပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် မိမိ
ကိုယ်တိုင်လဲ သစ်ပင်သွားစိုက်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဘယ်နှစ်
ပင်လောက် စိုက်ဖြစ်မယ်တော့ မသိပါဘူး၊ စိုက်ဖြစ်ဖို့ကတော့
အသေအချာပါ။

တောအုပ်ကြီးသာဖြစ်လိုက်ပါတော့။

သစ်ပင်သွားစိုက်ရင်းနဲ့ အဲဒီတောအုပ်ကြီးထဲမှာပဲ
ကိုယ့်ရဲ့ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို
သတိကပ်ပြီး ဘယ်လိုစိတ်ကလေးဖြစ်နေသလဲ။ အဲဒီဖြစ်
နေတဲ့ စိတ်ကလေးက ဘယ်လိုသဘောလေးဖြစ်နေတာလဲ
စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဥပမာ-လောဘဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လဲ
လောဘလေးက ဘယ်လိုသဘောလေးဖြစ်နေတာလဲ၊
လောဘရဲ့သဘောလေးက ဘယ်လိုလေးလည်း စသည်ဖြင့်
ဖြစ်နေတဲ့လောဘစိတ်ကလေးကို သတိကပ်ပြီး “လောဘ
ဖြစ်တယ်၊ လောဘဖြစ်တယ်”ဆိုပြီး စိတ်ကိုရှုမှတ်တဲ့ စိတ္တာ
နုပဿနာခေါ်တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားလေးလဲ ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်နေ့စာလောက် ရှုမှတ်ခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့

၅၆

ရဝေဒ္ဓယ် (အင်းယ)

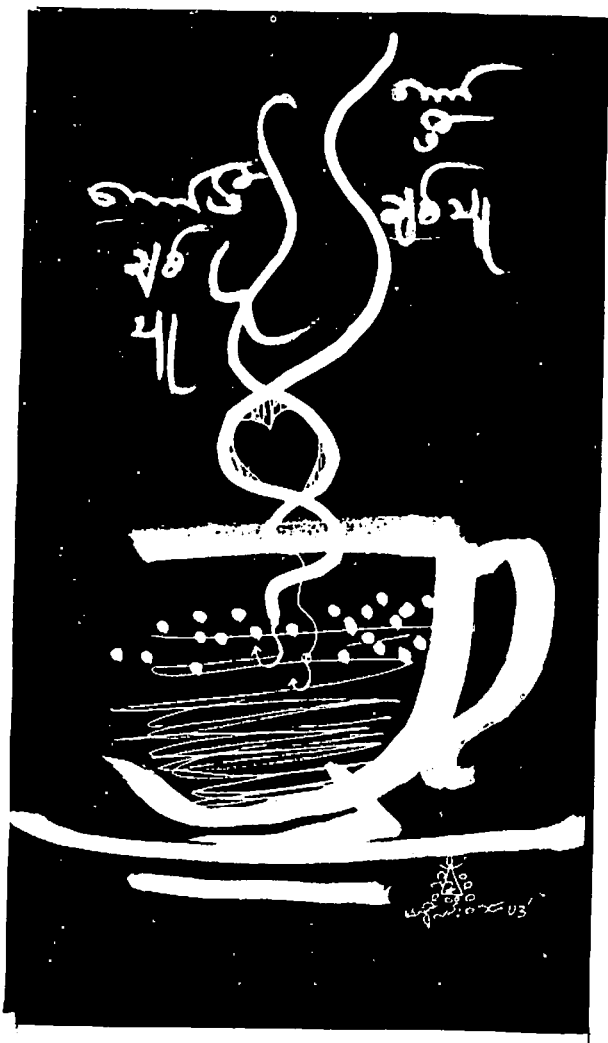
လဲဆိုတော့ အဲဒီရှုမှတ်စဉ်ကာလလေးမှာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝ
လေးတစ်ခုကို တဒင်္ဂပဲဖြစ်ဖြစ် ရလိုက်ချင်လို့ပါ။

ကျမ်းကိုး

အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ- ဒုတိယအုပ်
စာမျက်နှာ (၂၆၃)

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊

၁၆-၁၁-၂၀၀၂

ကော်ဖီ ချစ်သူ

ဒီနေ့မနက်လဲ ကော်ဖီသောက်နေရင်း သူငယ်ချင်း
ကို သတိရနေကျအတိုင်း သတိရနေခဲ့ပါတယ်။ မိမိမှာလဲ
မနက်အရုဏ်စာစားပြီးတာနဲ့ ကော်ဖီမစ်ကိုသောက်လိုက်ရမှ၊
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့ဆို ဘဝမှာ
တစ်ခုခု လိုနေသလိုလို စွဲနေတာပြောတာပါ။

ကျန်တဲ့သူတွေတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ မိမိ
ကော်ဖီမစ်ဖျော်တဲ့အခါ ကော်ဖီခွက်ထဲကို ရေနွေးကိုအရင်
ထည့်ပါတယ်။ ပြီးမှ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ဖောက်ပြီးထည့်ပါ
တယ်။ ရေနွေးပေါ်မှာ ကော်ဖီမစ်အမှုန့်လေးတွေ အပုံလိုက်
လေး ပေါ်နေပြီး တဖြည်းဖြည်း ရေနွေးထဲပျော်ကျသွားတာကို
ကြည့်နေရတာ မိမိအတွက်တော့ အရသာတစ်မျိုးပါ။ အဲဒီ
အရသာက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းလေးပဲ ခံစားရတာဆိုတော့
အဲဒီစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းလေးမှာ ဖုန်းလာရင်တောင် သွားမကိုင်
ဘူးလို့။

ဒီအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းကို ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းက “ရူးတာ”တဲ့၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းက အောက်ပါဇာတ်လမ်းလေးကို ပြောပြပါတယ်။

* * *

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က တိဿဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူက မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ တရားတော်ကိုနာကြားပြီး ရဟန်းပြုလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာတယ်။ ရဟန်းပြုချင်တဲ့အကြောင်း မိဘ တွေထံခွင့်တောင်းတော့ မိဘတွေကခွင့်မပြုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူကတစ်ဦးတည်းသောသား သားလူပျိုလေး ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒီတော့ တိဿသူငယ်က ရဟန်းပြုခွင့်ရဖို့အရေး အစာငတ်ခံဆန္ဒပြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မိဘတွေက လက်လျှော့လိုက်ရတယ်ပေါ့။ တိဿသူငယ်ဟာ ရဟန်းဖြစ် တာနဲ့ ရဟန်းတရား ကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သလို တစ်ဖက်ကလဲ ဓုတင် (၁၃)ပါးလုံးကို ဆောင်ပြီးကျင့်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ စူဠပိဏ္ဍပါတိက တိဿမထေရ်ဆိုပြီး ကျော်စောထင်ရှား တယ်။ ရဟန်းအချင်းချင်းရဲ့ ကြည်ညိုမှုကိုခံရသလို လူဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ကြည်ညိုမှုကိုလဲ အထူးပဲခံရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကာလတစ်ခုကျော်လာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ဇာတိ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ကျင်းပနေကျအတိုင်း နက္ခတ်ပွဲသဘင်

ကျင်းပကြတယ်၊ ဒီတော့ မထေရ်ရဲ့ မိဘတွေက သူတို့သားကို အထူးသတိရပြီး မထေရ်လူ့ဘဝကဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်ကလေးတွေကိုကိုင်ပြီး “ဒီလို နက္ခတ်သဘင်မှာ ငါတို့သားလေးဟာ ဒီအဝတ်ကလေးတွေကိုဝတ်ပြီး ကစားခဲ့တာ” ဆိုပြီး ငိုကြွေးနေကြတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတယ်၊ မိဘတွေကလည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြတယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ “အရှင်တို့သားကို လူထွက်စေပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်လာနိုင်ရင် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ” လို့မေးလိုက်တယ်၊ မိဘဖြစ်သူတွေကလည်း “သားဖြစ်သူကိုသာ လူထွက်ပြီး အိမ်ကိုရအောင်ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ငွေကြေးတော့ပြောမနေနဲ့ ကြိုက်သလောက်ယူ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ပြည့်တန်ဆာမက မိဘဖြစ်သူတွေကို သူတို့သားရဟန်း လူ့ဘဝက ဘယ်လိုအစားအစာလေးတွေ ကြိုက်တတ်လည်းလို့မေးတယ်၊ မိဘဖြစ်သူတွေကလည်း သူတို့သား လူ့ဘဝတုန်းက ဘယ်လိုလက်သုပ်ကလေးတွေ ကြိုက်တာ၊ ဘယ်လိုချဉ်ငန်စပ်ဟင်းမျိုးလေးတွေကြိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖျော်ရည်မျိုးလေးတွေကြိုက်တာ စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာလေးတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမကလဲ စာရွက်နဲ့ အသေအချာ ရေးမှတ်ထား

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၆၁

တယ်၊ ပြီးတော့ တိဿရဟန်း သီတင်းသုံးတဲ့ သာဝတ္ထိမြို့ကို သွားပြီး ရဟန်းဆွမ်းခံကြွနေကျလမ်းမှာ အိမ်တစ်လုံးငှား နေလိုက်တယ်။

အကြံနဲ့ဆိုတော့ ရဟန်းကိုနေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွဖို့ ဖိတ် လိုက်တယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမကလဲ တိဿရဟန်း လူ့ဘဝက ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းလေးတွေကိုချက်ပြီး ဆွမ်းလောင်းတယ်၊ ကြာလာတဲ့အခါကျတော့ ရဟန်းက ပြည့်တန်ဆာမအိမ်က လောင်းတဲ့ ဆွမ်းဟင်းတွေကို စွဲလာတယ်၊ ဘယ်လောက် အထိ ဖြစ်လာသလဲဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာမအိမ်က ဆွမ်းဟင်း မပါရင် ဆွမ်းမစားတတ်တဲ့အထိ စွဲလာတယ်။

ပြည့်တန်ဆာမက သူ့မျှော်လင့်တဲ့အခြေအနေအထိ ရောက်လာပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့အဓိကလုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်တော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုဖော်သလဲဆို တော့ တစ်နေ့ ရဟန်းဆွမ်းခံကြွတဲ့အချိန်မှာ ပြည့်တန်ဆာမ က မကျန်းမာဟန်ဆောင်ပြီး အိမ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေလိုက် တယ်၊ ရဟန်းက တွေ့နေကျပြည့်တန်ဆာမကို မတွေ့ရ တော့ အစေအပါးတွေကို “ဘယ်သွားလဲ”ပေါ့၊ အစေအပါး တွေကလဲ ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း “နေမကောင်း လို့ အခန်းထဲမှာ နေနေပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြင် လိုပါတယ်”လို့ လျှောက်လိုက်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ရဟန်းလဲ ပြည့်တန်ဆာမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်တယ်။

ရဟန်းဟာ အဲဒီပြည့်တန်ဆာမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ
 သူ့ရဲ့ရဟန်းဘဝကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်။ လိုရင်းပြောရရင်
 တော့ ပြည့်တန်ဆာမက ရဟန်းကိုလူထွက်စေပြီး သူ့ရဲ့
 မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ပြန်ပို့နိုင်လို့ ပြည့်တန်
 ဆာမ ငွေကြေးဘယ်လောက်ရသွားတယ်ဆိုတာတော့
 စာထဲမှာ ပြမထားဘူး။

စာရေးဆရာ အဲဒီဝတ္ထုကို ပြန်အာရုံပြုကြည့်၊
 တိဿသူငယ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားကိုနာကြားပြီး
 ရဟန်းတရားထူးကို ရချင်လွန်းလို့ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြပြီး
 တောင် ရဟန်းဝတ်ခဲ့တဲ့သူ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမဟုတ်တဲ့ ရသ
 တဏှာလေးကြောင့် ဘဝနဲ့ယှဉ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီးကို စွန့်
 လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ အသေးအဖွဲလေးပါဆိုပြီး အစစအရာရာ
 လျှော့ မတွက်နဲ့ စာရေးဆရာရဲ့။

ကမ္ဘာမှာကြီးကျယ်တဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီးတွေဟာ
 အသေးအဖွဲလေးကို အခြေတည်ပြီး ဖြစ်သွားကြတာပဲ။
 ဥပမာ-လက်နှစ်လုံးလောက် ရထားသံလမ်းလွဲနေလို့ လူတွေ
 ထောင်ချီပါတဲ့ ရထားတွဲကြီးတွေ မှောက်သွားကြတာ၊
 ဒီဖြစ်စဉ်တွေကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးမှာပါ။

နေရာတကာ အသေးအဖွဲလေးဆိုပြီး အထင်
 မသေးနဲ့ စာရေးဆရာရဲ့။”

* * *

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၆၃

သူငယ်ချင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲက “ကြီးကျယ်
တဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီးတွေဟာ အသေးအမွှေးလေးကို အခြေ
တည်ပြီး ဖြစ်သွားကြတာ”ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ အထူးပဲ
သတိရနေဖြစ်ပါတယ်။

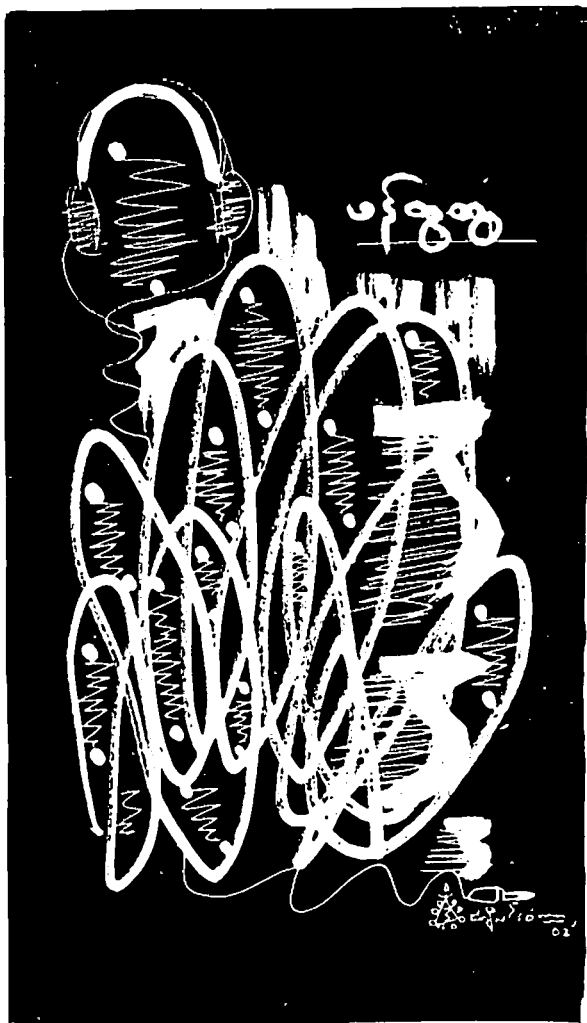
ကျမ်းကိုး

ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရေး၊ ငါးရဲ့ငါးဆယ်ဇာတ်
ဝတ္ထု (ပထမတွဲ)

ဝါတမိဂဇာတ်၊ စာမျက်နှာ-၇၇-၇၈-၇၉။

Fashion Image မဂ္ဂဇင်း

နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၂

ဖန် တွဲတွဲ

မနေ့ကဝယ်ခဲ့တဲ့ Panasonic ကက်ဆက်လေးကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းကို သတိရနေဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်တော့ အရင်သုံးနေကျ ကက်ဆက်ကလေးက အခိုးခံလိုက်ရလို့ နောက်တစ်လုံး ထပ်ဝယ်ရတာပါ။ အဲဒီသူခိုးနောက်ပါသွားတဲ့ Panasonic ကက်ဆက်ကလေးက စာမေးပွဲ အောင်စဉ်က ဆရာဟိန်းလတ်က ဓမ္မလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးခဲ့တဲ့ ကက်ဆက်ကလေးပါ။ (ဆရာဟိန်းလတ်လည်း လက်ဆောင်ရခဲ့တာလား မသိပါဘူး။) ကက်ဆက်က အစဉ်သဖြင့် သုံးနေရတာဆိုတော့ နောက်တစ်လုံး သွားဝယ်ရပါတယ်။ သူငယ်ချင်းက အဖော်အဖြစ် လိုက်ပေးပါတယ်။

သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အရောင်းပြခန်းမှာက အမျိုးအစားစုံသလို ဈေးလည်းမျိုးစုံပါ။ အဲဒီနေ့က ဈေးမြင့်မြင့် ကက်ဆက်ကလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ (စာအုပ်

ရိုက်ဖို့ငွေလည်း ကုန်စရာရှိနေသေးတာဆိုတော့) ဈေး ခပ်သင့်သင့် ကက်ဆက်လေးကိုပဲ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းကပ်လျှောက်လုံး လိုချင်ရက်နဲ့ ထားခဲ့ရတဲ့ ဈေးမြင့်မြင့် ကက်ဆက်ကလေးအကြောင်း မိမိက တဗျစ်တောက်တောက် ပြောလာခဲ့တာဆိုတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အောက်ပါပုံဝတ္ထုလေးကို ပြောပြပါတယ်။

* * *

“ကိုယ်ပြောပြမယ့် ပုံဝတ္ထုကလေးက စကားလုံးအရ နည်းနည်းတော့ ရိုင်းနေမလားမသိဘူး။ ရိုင်းနေရင်လည်း နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့ နာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ တော်တော်လေး အသုံးဝင်ခဲ့တဲ့ ပုံဝတ္ထုကလေးပဲ

တစ်ခါတုန်းက အမတ်ကြီးတစ်ယောက်က မိဖုရားကြီးတစ်ပါးဆီကို အခစားဝင်ရင်း မိဖုရားကြီး နေရာထိုင်မှု အပြောင်းအရွှေ့မှာ မမြင်သင့်တဲ့အရာကို မြင်သွားတယ်တဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး အမတ်ကြီးက သူ့ရဲ့ အမတ်ကတော်ကြီးကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးတဲ့။ စိတ်က မိဖုရားကြီးဆီမှာပဲ ရောက်ရောက်နေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ အမတ်ကြီးက တမိုင်းမှိုင်းတထွေထွေနဲ့ဖြစ်ပြီး ဘာအလုပ်မှလည်း ကောင်းကောင်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့။ ကြာလာတော့ အစားပျက်အအိပ်ပျက်ပါဖြစ်လာပြီး လူကပိန်ချုံးလာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မိဖုရားကြီးက ဒီအကြောင်းကို သိသွားတယ်။ မိဖုရားကြီးကလည်း ပညာရှိပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် မိဖုရားကြီးက ရွှေခွက်ရယ်၊ ငွေခွက်ရယ်၊ ကြေးခွက်ရယ် ခွက်သုံးခွက်ထဲကို ပအုန်းရည် အနည်းငယ်စီ ကိုထည့်ပြီး ခုံတစ်လုံးပေါ်တင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမတ်ကြီးကို အစားဝင်ဖို့ခေါ်လိုက်တယ်။ အမတ်ကြီး ရောက်လာတော့ ပထမဆုံး ကြေးခွက်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ ပအုန်းရည်ကို တိုက်လိုက်တယ်။ အမတ်ကြီး သောက်ပြီး သွားတော့ မိဖုရားကြီးက “အမတ်ကြီးဘယ်လိုနေလဲ” လို့ မေးတယ်။ အမတ်ကြီးက “ဖန်တွတွပါဘုရား” လို့ ဖြေလိုက် တယ်တဲ့။

နောက်ငွေခွက်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ ပအုန်းရည်ကို တိုက် လိုက်ပြန်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ရှေးကမေးခွန်းအတိုင်း “အမတ်ကြီး ဘယ်လိုနေလဲ” လို့ မေးတယ်။ အမတ်ကြီးက လည်း ရှေးကအဖြေအတိုင်းပဲ “ဖန်တွတွပါဘုရား” လို့ ဖြေတယ်။

နောက်ဆုံး ရွှေခွက်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ပအုန်းရည်ကို တိုက်လိုက်ပြန်တယ်။ ရှေးကအတိုင်းပဲ “အမတ်ကြီး ဘယ်လိုနေလဲ” ပေါ့။ အမတ်ကြီးကလည်း ရှေးကအတိုင်းပဲ “ဖန်တွတွပါဘုရား” ပေါ့။

ခွက်သုံးခွက်နဲ့ ပအုန်းရည်တိုက်ပြီးသွားတော့

ခေတ္တခဏတော့ အသံတွေ အပြုအမူတွေ တိတ်ဆိတ်သွား
တယ်။ အမတ်ကြီးကလည်း ခေါင်းကိုငုံပြီး မိဖုရားကြီးဆီက
ဘာဆက်မိန့်မယ်ဆိုတာ စောင့်နေတယ်။ မိဖုရားကြီးက
လည်း ရှေ့ဆက်ပြောမယ့်စကားလုံးအတွက် စကားလုံး
ရွေးချယ်နေပုံရတယ်။ တအောင့်လောက်ကြာမှ မိဖုရားကြီး
ဆီက အသံထွက်လာတယ်။

“အမတ်ကြီးရယ် ပအုန်းရည်ဆိုတာ ခွက်သာ
ပြောင်းသွားတာ အရသာကတော့ ဖန်တွတွပါပဲ”တဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး အမတ်ကြီးလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ
နဲ့ ပုံမှန်အလုပ်တွေကို ပြန်လုပ်သွားနိုင်တယ်တဲ့။

ကိုယ်ပြောပြတဲ့ ပုံဝတ္ထုလေးက အလင်္ကာသဘော
အရ ဂါမ္ဘဒေါသများ သင့်နေမလားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ တော်တော်အသုံးဝင်ခဲ့တဲ့
ပုံဝတ္ထုလေးပဲ။ လူသားတွေ ရှိနေသရွေ့ စွဲမက်စရာ အာရုံသစ်
တွေကတော့ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်နေမှာပဲ။ အဲဒီအာရုံသစ်
တွေနဲ့အတူ လူတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒသစ်တွေကလည်း ဆင့်ကဲ
ဆင့်ကဲ ပေါ်နေမှာပဲ။

အာရုံသစ်နဲ့ အလိုဆန္ဒသစ်ကြားမှာ ဖြေဆည်ရာ
နှလုံးသွင်းတစ်ခုခုမရှိခဲ့ရင် ကိုယ်တို့ဟာ အလိုဆန္ဒသစ်ရဲ့
သားကောင်တွေအဖြစ်နဲ့ပဲ လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ တစ်
သံသရာလုံး က,သွားကြရလိမ့်မယ်။ အဓိကကတော့

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၆၉

အလိုဆန္ဒသစ်ရဲ့ သားကောင်တွေ မဖြစ်ဖို့ဘဲ။

စာရေးဆရာ အခုဝယ်ခဲ့တဲ့ကက်ဆက်က အသံလည်း ကြည်တယ်၊ အသံဖမ်းကြည့်တော့လည်း ကျေနပ်တဲ့ အသံကိုရတယ်။ ဒီတော့ ဘာလိုသေးလို့လဲ။ စာရေးဆရာရယ် တချို့အရာတွေဟာ ဖန်တွဲတွေပါ။”

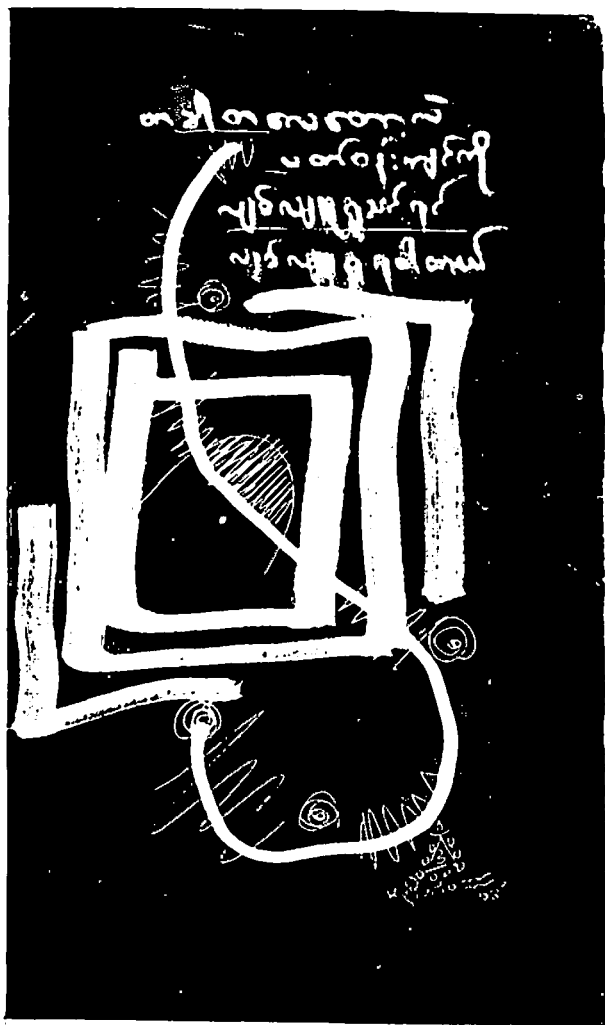
* * * * *

ကက်ဆက်ကလေးကို အသုံးပြုဖြစ်တိုင်း သူငယ်ချင်းကို သတိရနေဖြစ်တော့မှာပါ။ သူငယ်ချင်းကို သတိရဖြစ်တိုင်းလည်း သူပြောပြတဲ့ ‘ဖန်တွဲ’ ပုံဝတ္ထုလေးကိုပါတွဲပြီး သတိရနေဖြစ်မှာပါ။

ဘာပဲပြောပြော သူငယ်ချင်းရဲ့ပုံဝတ္ထုလေးက အာရုံသစ်တွေနဲ့ အလိုဆန္ဒသစ်တွေရဲ့ကြားမှာ ဖြေဆည်ရာ နှလုံးသွင်းတစ်ခုအနေနဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အကျိုးပြုနေတော့မှာပါ။

ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်၊

၂၄-၉-၂၀၀၂

တစ်ခါတလေတော့လည်း

ပတ်ဝန်းကျင်ကို

လျစ်လျူရှုသင့်ရင်လျစ်လျူရှုရပါတယ်

အဲဒီနေ့မနက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူငယ်ချင်း
 ရယ်၊ တပည့်ကျောင်းသားလေးရယ်နဲ့ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ပါ
 တယ်။ တစ်သီးတသန့် သွားထိုင်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ စာအုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကြုံလို့ဝင်ထိုင်ကြတာပါ။
 ကော်ဖီမစ် မှာပြီးတော့ ဆိုင်ထဲကို မျက်စိကစားကြည့်မိပါ
 တယ်။ ထူးခြားတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား မသိပါဘူး။
 ဆိုင်နံရံတွေမှာ အဆိုအမိန့်မျိုးစုံကို ကပ်ထားတာပါပဲ။
 ခန့်မှန်းခြေ (၅၀)ကျော်လောက်များ ရှိမလား မသိပါဘူး။

“မိဘကို မသေခင် လုပ်ကျွေးပါ၊ သေမှ နောင်တ
 မရပါနဲ့” “လူသာလာပါ၊ ပြဿနာခေါ်မလာပါနဲ့” “ဤဆိုင်
 သည် ဗုဒ္ဓဘုရား၏မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် တည်ရှိပါသော
 ကြောင့် ရောက်လာသူအားလုံး အေးချမ်းသာယာကြပါစေ”
 စသည်ဖြင့် တော်တော်နဲ့ပါတယ်။ ပလတ်စတစ် လောင်းထား
 တာတွေရော၊ မလောင်းတာတွေရောပါ။

မိမိတို့ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲနဲ့ကပ်လျက်နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို သူငယ်ချင်းက လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်လိုက်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းလက်ညှိုးထောက်ထားတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ “လူဆိုတာပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဂရုစိုက်ပါ” တဲ့။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းက အောက်ပါပုံဝတ္ထုလေးကို ပြောပြပါတယ်။

* * * * *

“တစ်ခါတုန်းက တောရွာတစ်ရွာမှာ ခင်ကြီးပေါက်ဆိုတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးရှိတယ်။ သူက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဖြစ်တော်စဉ်တွေ ပါရမီတော်တွေကိုဖတ်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသလဲဆိုတော့ ဘုရားဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေတဖွားဖွား ပေါ်လာသတဲ့။ ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ဘုရားဆုပန်လိုက်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ခင်ကြီးပေါက် ဘုရားဆုပန်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းက အဲဒီဝန်းကျင်မှာ တော်တော်လေးပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ဒီသတင်းက ဘယ်အထိတောင် ရောက်သွားသလဲဆိုတော့ ထန်းရေမှုေးသမားတွေရဲ့ နားအထိတောင်ရောက်သွား တယ်တဲ့။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ဘုရားဆုပန်ထားတဲ့သူဟာ ရှေးရှေးဘုရားလောင်းတွေရဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျင့်သင့် ကျင့်ထိုက်တာတွေကို ကျင့်ရတော့မယ်။

ခင်ကြီးပေါက်လည်းကျင့်ရှာပါတယ်။

တစ်နေ့ ခင်ကြီးပေါက် သစ်ပင်အောက်မှာ တရားကျင့်နေတုန်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ထန်းရေမူးသမား နှစ်ယောက်က ဖြတ်လျှောက်လာရင်း ခင်ကြီးပေါက် တရားကျင့်နေတာကို မြင်သွားတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ထန်းရေမူးသမား နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုအော်ဆိုသလဲဆိုတော့ -

“ရင့်မှာတစ်ကျိပ် နုငါးရာ။

နောင်လာရှစ်သောင်း ဘုရားပေါင်း။

ဘုရားပေါင်းနောက် တို့နှစ်ယောက်။

တို့နှစ်ယောက်နောက်

ခင်ကြီးပေါက်ဟ” လို့ဆိုလိုက်ကြတယ်။

ကဗျာရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ‘ရင့်မှာတစ်ကျိပ်’ ဆိုတာက ပါရမီရင့်နေတဲ့ ဘုရားအလောင်းက ဆယ်ဦးရှိတယ်တဲ့။

‘နုငါးရာ’ဆိုတာက ပါရမီနုသေးတဲ့ ဘုရားအလောင်းတွေကချည်း ငါးရာရှိတယ်တဲ့။

‘နောင်လာရှစ်သောင်းဘုရားပေါင်း’ဆိုတာက ရှေ့ကပြောခဲ့တဲ့ ပါရမီရင့်ပြီးဖြစ်တဲ့ ဘုရားအလောင်းက ဆယ်ဦး ပါရမီနုသေးတဲ့ဘုရားအလောင်းက ငါးရာ၊ သူတို့အပြင် ဘုရားဆုပန်ထားတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဆဲ ဘုရားအလောင်းတွေကချည်း ရှစ်သောင်းရှိတယ်တဲ့။

‘ဘုရားပေါင်းနောက်တို့နှစ်ယောက်တို့ နှစ်ယောက်
နောက်ခင်ကြီးပေါက်’ဆိုတာကသော့ ရှေ့ဘုရားတွေပွင့်ပြီး
သွားရင် တို့ထန်းရေမှူးသမားနှစ်ယောက်ပွင့်မယ်။ တို့
နှစ်ယောက်ပွင့်ပြီးမှ ခင်ကြီးပေါက် ပွင့်ရမှာတဲ့။

ဒီတော့ ခင်ကြီးပေါက်က တရားကျင့်နေရင်း
ဘယ်လိုစဉ်းစားသလဲဆိုတော့ -

“အင်း.....ငါ့နောင်တော်ဘုရားလောင်း နှစ်ယောက်
တောင် ထန်းရေသောက်ရင်း မူးတုန်းရူးတုန်းရှိသေးတယ်၊
ပြီးတော့ ငါကသူတို့နှစ်ယောက်ပွင့်ပြီးမှ ပွင့်ရမှာတဲ့။
အို.....မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သက်သက်သာသာနေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်”လို့ စဉ်းစားပြီး ကျင့်လက်စတရားကို
ရပ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။

ဒီပုံပြင်လေးက နည်းနည်းတော့ ဟာသဆန်နေ
မလားမသိဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားသံကြောင့် ကိုယ့်
ရည်မှန်းချက်ဖျက်ပစ်တာကို သရော်ထားပုံရတယ်။

သီအိုရီတစ်ခုကို ပုံသေတော့တွက်လို့ မရဘူး၊
တစ်ခါတလေဘဝနဲ့ ယှဉ်လာတဲ့ကိစ္စလေးတွေမှာ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လျစ်လျူရှုသင့်ရင်ရှုထားရမှာပဲ။

လူငယ်တွေမှာ ယုံကြည်ချက်ရှိတယ်၊ ရည်မှန်းချက်
ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လုပ်ဆောင်ချက်လဲရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကြောင့်တော့ သူတို့လေးတွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ပယ်

၇၅

မသွားစေချင်ဘူး၊ စာရေးဆရာက အဲဒါတွေကို ရေးပြလေ။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ ဂရုစိုက်
စိုက်နေရလို့ ကိုယ့်ဘဝရည်မှန်းချက်တွေကို ဖျက်ဖျက်
ပေးနေရမယ်ဆိုရင်တော့ နေရာမကျပါဘူးကွာ၊ တစ်ခါ
တစ်လေတော့လဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုသင့်ရင် လျစ်
လျူရှုထားတာ အကောင်းဆုံးပါ။”

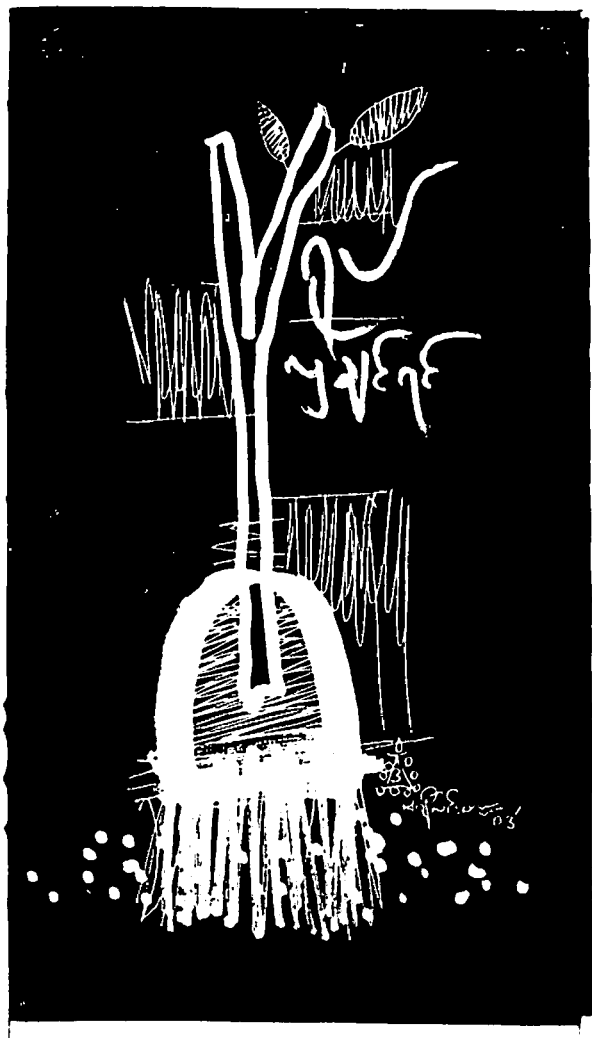
* * * * *

အဲဒီနေ့မနက်က ကော်ဖီရဲ့ ခါးသက်သက်အရသာ
ကို ခံစားရင်း သူငယ်ချင်းရဲ့ ချိုခါးခါးဒဿနပုံပြင် တစ်ပုဒ်ကို
လဲ ပူးတွဲခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းရဲ့ “တစ်ခါ
တစ်လေတော့လဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလျစ်လျူရှုသင့်ရင် လျစ်
လျူရှုရမှာပဲ” ဆိုတဲ့ ဒဿနချို့ခါးခါးလေးကို ခံတွင်းတွေခဲ့တာ
တော့ အမှန်ပါ။

Fashion Image မဂ္ဂဇင်း

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၃

ရုပ်လှ ချင်ရင်

ရိပ်သာမှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေရင်း အတွေး
တစ်ခုကြောင့် ဘာသာပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ မိမိရဲ့အပြုံးကို
အနားကဖြတ်သွားတဲ့သူငယ်ချင်းက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွား
တော့ “ဘာပြုံးတာလဲ”တဲ့။ မိမိကလည်း “ဘာမှမဟုတ်ပါ
ဘူး”လို့ ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်ရပါတယ်။ ဒီတော့သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူက “စာရေးဆရာရယ်လို့ မပြောရဘူး၊ တော်တော်
စိတ်ကူးယဉ်” လို့ပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားပါတယ်။

တကယ်တော့ မိမိပြုံးရခြင်းရဲ့အကြောင်းမှာ အဖြေ
ကသီးသန့်ရှိပြီးသားပါ။ သူငယ်ချင်းကို ပြောမပြဖြစ်ခဲ့ပေ
မယ့် ချစ်တဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ကိုတော့ တကူးတကကို
ပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းကသီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ရုပ်အလွန်လှတဲ့သူ
နှစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ဦးက အရှင်အဘယလို့ အမည်ရတဲ့

ရဟန်းငယ်ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးကတော့ အမတ်ကြီးရဲ့သားပါ။ သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်လောက်အထိ ရုပ်လှကြသလဲဆိုရင် တခြား တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး ဆုတောင်းကြရင် တောင် ရဟန်းငယ်နဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့သားလို ရုပ်လှရပါလို့၏ လို့ ဆုတောင်းကြတဲ့အထိပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ပုထုဇဉ်တို့ပီပီ ရဟန်းငယ်နဲ့ အကျွမ်းဝင် တဲ့သူတွေရှိသလို အမတ်ကြီးရဲ့သားနဲ့ အကျွမ်းဝင်တဲ့ သူ တွေလည်း ရှိကြပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်မင်တော့ တရားခင်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ရဟန်းငယ်နဲ့အကျွမ်းဝင်သူတွေက ရဟန်းငယ်ရဲ့ ရုပ်လှမှုကို အားကျသလို သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ သူတို့ရဟန်းငယ် သာ အလှဆုံးလို့ မှတ်ယူထားကြပါတယ်။ ဟိုဘက်က အမတ်ကြီးရဲ့သားနဲ့ အကျွမ်းဝင်သူတွေကလည်း အမတ်ကြီး သားရဲ့ ရုပ်လှမှုကို အားကျသလို သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ သူတို့ အမတ်ကြီးရဲ့သားသာ အလှဆုံးလို့ မှတ်ယူထားကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နှစ်ဘက်ဆုံဖြစ်ကြပါ တယ်။ စကားစပ်မိစပ်ရာပြောကြရင်း စကားလမ်းကြောင်းက ဘယ်ကိုဦးတည်သွားကြသလဲဆိုတော့ ရဟန်းငယ်နဲ့အကျွမ်း ဝင်သူတွေက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ရဟန်းငယ်သာအလှဆုံးလို့ ပြောလိုက်မိပါသတဲ့။ ဒီတော့ ဟိုဘက်က အမတ်ကြီးရဲ့သား နဲ့ အကျွမ်းဝင်သူတွေကလည်း သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ အမတ်ကြီးရဲ့ သားသာ အလှဆုံးလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ စကားကဒီမှာပင် ရပ်မသွားတော့ဘဲ ရဟန်းငယ်ကပိုလှတယ်။ အမတ်ကြီးသားက ပိုလှတယ်ဆိုပြီး နှစ်ဘက်အငြင်းအခုံဖြစ်ကြပါရောတဲ့။ ဒီနေရာမှာတင် အမတ်ကြီးရဲ့သားအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က “သတ္တိရှိရင် သင်တို့ရဟန်းငယ်နဲ့ ငါတို့ အမတ်ကြီးရဲ့သား ဘယ်သူပိုလှတယ်ဆိုတာ အလှပြိုင်ကြမလား” လို့ ထိန်းခေါ်လိုက်ပါသတဲ့။ ရဟန်းငယ်ရဲ့ အဖွဲ့ကလည်း ဘယ်အညံ့ခံမလဲ “စိန်လိုက်လေ” ဆိုပြီး ပြန်စိမ်းခေါ်လိုက်ပါသတဲ့။

ပြိုင်ပွဲနေရာကိုတော့ သူတို့သီဟိုဠ်ကျွန်းရဲ့ အထင်ကရတစ်နေရာဖြစ်တဲ့ မဟာစေတီကို သတ်မှတ်လိုက်ကြပါတယ်။ မိမိတို့ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်လို နေရာမျိုးနေမှာပေါ့။ ရဟန်းငယ်နဲ့အမတ်ကြီးရဲ့သား ရပ်အလှပြိုင်ကြမယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်းလုံးပျံ့သွားပါတယ်။ ဒီအလှပြိုင်ပွဲမှာ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေ မသိအောင် လောင်းကြေးထပ်တဲ့ ဝါသနာအိုးတွေလဲ ပါချင်ပါမှာပဲ။

ရဟန်းငယ်နဲ့ အမတ်ကြီးသားတို့ အလှပြိုင်ပွဲမှာ အမတ်ကြီးသားဘက်ကသူတွေက သူတို့လူကို အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားတွေဝတ်ပေးပြီး ပြိုင်စေခဲ့သလို အလှပြိုင်ပွဲသတင်းကြားထားတဲ့ ရဟန်းငယ်ရဲ့ မယ်တော်ကြီးကလည်း သူ့သားရဟန်းငယ်ဆီ အကောင်းဆုံးသင်္ကန်းကိုသွားကပ်ပြီး

“သားတော်မနက်ဖြန် ဦးခေါင်းကို ပြောင်အောင်ရိတ်ပြီးတော့ ဒီသင်္ကန်းဝတ်ပြီးပြိုင်ပါ”လို့ ပြောပါသတဲ့ ။

ရဟန်းငယ်နဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့သားတို့ အလှပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်သွားတယ်ဆိုတာမပြောခင် သူတို့ ဘာကြောင့် ရုပ်လှခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကြားဖြတ်အနေနဲ့ အရင်ပြောပြချင်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝတစ်ခုမှာ ကျောင်းထိုင်မထေရ်ကြီး တစ်ပါးရယ်၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးနေတဲ့ ကပ္ပိယကြီးတစ်ယောက်ရယ်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးနေ့စဉ်ပြုတဲ့ ကုသိုလ်တစ်ခုကတော့ ကျောင်းဝင်းထဲက စေတီတစ်ဆူမှာ မထေရ်ကြီးက တံမြက်လှည်းပြီးကပ္ပိယကြီးက အမှိုက်ကျုံးပစ်ပေးပါတယ်။ မထေရ်ကြီးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ စေတနာပါပါနဲ့ တံမြက်လှည်းခဲ့သလို ကပ္ပိယကြီးကလည်း မထေရ်ကြီးနည်းတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ စေတနာပါပါနဲ့ အမှိုက်ကျုံးပစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်ကြောင့်ပဲ သူတို့နှစ်ဦးထဲက တံမြက်လှည်းခဲ့တဲ့ မထေရ်က ရုပ်အလွန်လှတဲ့ ရဟန်းငယ်ဖြစ်ပြီး အမှိုက် ကျုံးပစ်ပေးခဲ့တဲ့ ကပ္ပိယကြီးက ရုပ်အလွန်လှတဲ့ (အမတ်ကြီးရဲ့သား) သူငယ်ဖြစ်လာခဲ့တာပါတဲ့။

အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းသိသွားပြီဆိုတော့ ရဟန်းငယ်နဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့သားတို့ အလှပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်သွား

တယ်ဆိုတာ ချစ်တဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ခန့်မှန်းလို့ရသွား
ရောပေါ့။

စာဖတ်သူဖြေကြည့်ပေးပါဦး ဘယ်သူနိုင်သွား
တယ်ဆိုတာ ။

“.....”

ဟုတ်ပါတယ်။

အတိတ်ဘဝက တံမြက်လှည်းခဲသူ ရဟန်းငယ်က
အနိုင်ရသွားပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုလေးနဲ့အတူ ချစ်တဲ့စာဖတ်သူ
တွေအတွက် ဓမ္မလက်ဆောင်လေးလည်း ပူးတွဲထည့်ပေး
လိုက်ပါရစေဦး။ရှေးဆရာတွေ စီကုံးထားတဲ့ တံမြက်လှည်း
ရကျိုး လင်္ကာလေးပါ။ ကျက်ထားလိုက်ပါဦး။

သူများစိတ်ကြည် ၊ ကိုယ်စိတ်ကြည်နှင့်၊

တစ်လီနတ်ချစ် ၊ ရောင်လှစ်ဆင်းလှ၊

သေကာလမှာ ၊ ရောက်ရနတ်ပြေ၊

ဤငါးထွေသည်၊ မှတ်လေ တံမြက်လှည်း
ခြင်း အကျိုးတည်း။

* * * * *

တံမြက်လှည်းပြီးလို့ ပုံထားခဲ့တဲ့အမှိုက်တွေကို
ကျုံးပစ်ရင်း“ရဟန်းငယ်က တံမြက်လှည်းခဲလို့ ရုပ်လှတာတဲ့၊
အမတ်ကြီးရဲ့သားက အမှိုက်ကျုံးပစ်ပေးခဲ့လို့ ရုပ်လှတာတဲ့၊
အင်း.....ငါက နှစ်မျိုးလုံးလုပ်တာဆိုတော့ တန်ပြန် သက်

၈၂

ရတနာယ (အင်းစာ)

ရောက်မှုသဘောအရဆိုရင် ငါက နှစ်ထပ်ကွမ်းအလှပေ့”
ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့အတူ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြုံးဖြစ်လိုက်ပါ
သေးတယ်။ ဒုတိယအပြုံးရဲ့မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ တတိယ
အပြုံးကို ဆက်ပြုံးဖြစ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

အကြောင်းက

နှစ်ဘက်လုံးရဲ့အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်လေ
တော့ မိမိတစ်ယောက်တည်းများ အလှပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေ
မိမှဖြင့် ။

ကျမ်းကိုး

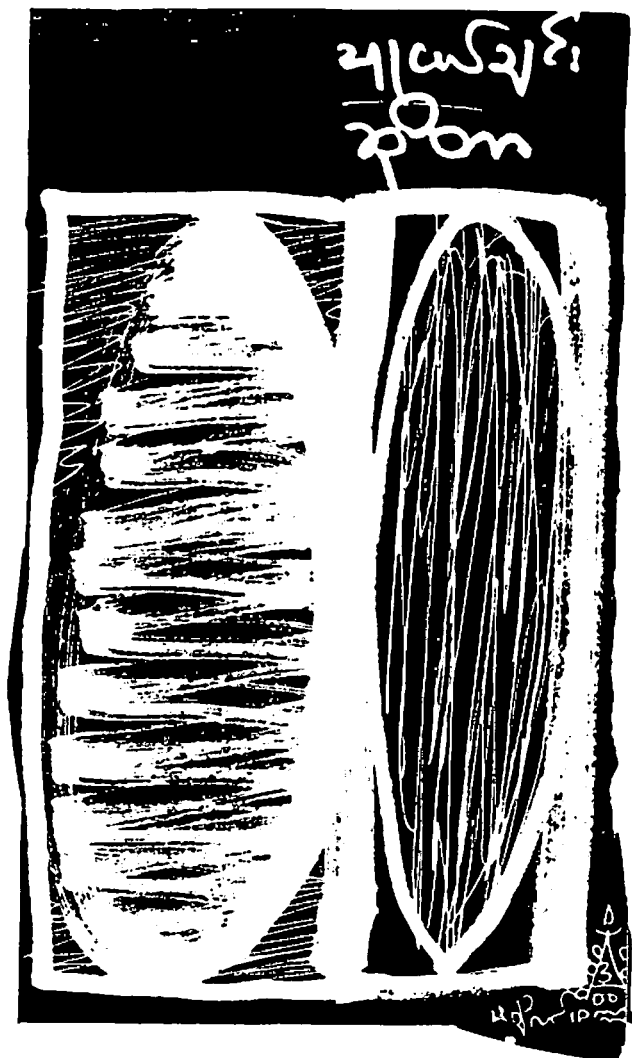
၁။ ပရိဝါအဋ္ဌကထာ-စာမျက်နှာ (၁၇၅)

၂။ သီဟိုဠ်ခတ်စံလော်ဝင်အရိယာများ၊

စာမျက်နှာ-၄၀၃၊ ၄၀၇ (ဓမ္မစရိယဦးဌေးလှိုင်)

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၁၆-၁၂-၂၀၀၂

သုဇယ်ချင်း ဆိုတာ

သုဇယ်ချင်းဆိုတာ ဘာလဲလို့မေးရင် စာမှာ ဒီလို ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

သုခဒုက္ခံ သဟ အာယန္တိ ဥပဂစ္ဆန္တိတိ သဟာယ ကော၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ချမ်းသာဆင်းရဲကို အတူတကွ ခံစားတတ်သောကြောင့် သုဇယ်ချင်းပါတဲ့၊ သုဇယ်ချင်းရဲ့ ပါဠိက သဟာယကပါ။

မကြာသေးခင်ကမိမိတို့ရိပ်သာကို သုံးဆယ်စွန်း စွန်း ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ တစ်ယောက် က တရားဝင်ဖို့၊ တစ်ယောက်ကတော့ အဖော်အာမခံအဖြစ် လိုက်လာတာပါ။ အဖော်အာမခံအဖြစ်လိုက်လာတဲ့ ဆရာဝန် က ကျောင်းတိုက်နဲ့ ဆက်စပ်နေသလို တရားရိပ်သာဝင်မယ့် ဆရာဝန်ကလည်း ဆရာတော်အရှင်ဆန္ဒာဓိကနဲ့ ဆက်စပ် နေပြန်ပါတယ်။ ဒီတော့ မိမိကလည်း ထိုက်သင့်သလောက်

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၈၅

ကူညီရုံပေါ့။ ကူညီတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ထူးပြီးမကူညီမိပါဘူး။ နှုတ်အားဖြင့် ပြောပြရုံပါ။

မိမိစိတ်ဝင်စားတာက အဖော်အဖြစ်လိုက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ကိုပါ။ အဲဒီဆရာဝန်က ရောက်တဲ့နေ့မှာ သူ့သူငယ်ချင်းဆရာဝန်အတွက် ကိုယ်တိုင်အိပ်ရာခင်းပေး ကိုယ်တိုင်ခြင်ထောင်ထောင်ပေး ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သင့်တော်သလိုထားပေးရင်း သူ့သူငယ်ချင်းကို အားပေး စကားတွေ တွင်တွင်ပြောနေပြန်ပါတယ်။ ပြန်ခါနီးတော့ မိမိကိုလည်း သူ့သူငယ်ချင်းက တစ်ခါမှ တရားမဝင်ဖူးသေး လို့ ဂရုစိုက်ဖို့မှာနေပြန်ပါတယ်။ တရားဝင်နေတဲ့ တခြားရက် တွေမှာလည်း မကြာခဏလာပြီးလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ သူ့ရည်းစားတောင် ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပါ့မလား လို့ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးလိုက်မိပါသေးတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံသုံးပါးအမှုအရာလေးတွေ ဟာ မြင်နေရသူ မိမိအတွက်တော့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ် ကို ဖွင့်ပြနေသလို ခံစားရပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလဲ အဖော် အဖြစ်လိုက်ပို့တဲ့ဆရာဝန်ကို တော်တော်လေး ကြည်ညိုသွား မိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တရားအားမထုတ်ဖူးသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ရိပ်သာရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်တာဟာ နည်းတဲ့သံယောဇဉ် နည်းတဲ့အသိဉာဏ်မှ မဟုတ်တာ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာဒါမျိုးမှ တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ ချီးမြှောက် တာထက် ဓမ္မနဲ့ချီးမြှောက်တာဟာ အကောင်းဆုံး ချီးမြှောက် မှုပါ။ အဲဒီ ဆရာဝန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ကံသုံးပါး

အမှုအရာလေးတွေကြည့်ပြီး ကြည်ညိုဖြစ်ရင်း အခုပြောပြ
မယ့် ဝတ္ထုလေးက အတွေးထဲပေါ်လာတာပါ။

ဖြစ်စဉ်နှစ်ခုကိုနှိုင်းယှဉ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
နှိုင်းယှဉ်ရအောင် ပုံသဏ္ဌာန်ချင်းလဲ မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဖြစ်စဉ်နှစ်ခုလုံးက သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖွင့်ပြနေလို့ပါ။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဗုဒ္ဓိကာရ
လို့ အမည်ရတဲ့ အိုးထိန်းသည်တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
ဗုဒ္ဓိကာရရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက ဇောတိပါလပါ။
ဗုဒ္ဓိကာရက ဇောတိနိမ့်အမျိုး၊ ဇောတိပါလက ဇောတိမြင့်အမျိုး၊
ဒါပေမယ့်သူတို့နှစ်ယောက်အတော်ချစ်ကြတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဗုဒ္ဓိကာရက ဇောတိပါလကို
ကဿပဘုရားရှင်ကိုသွားဖူးဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဇောတိ
ပါလက ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ “ဦးပြည်းရဟန်း
ယုတ်ကိုဖူးလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။
ဇောတိပါလရဲ့ စကားသံထဲမှာ ဇောတိမြင့်ဆိုတဲ့ မာနသံက
အထင်းသားပေါ်နေပါတယ်။ ဗုဒ္ဓိကာရက သုံးကြိမ်သုံးခါ
ခေါ်ပါတယ်။ ဇောတိပါလကလဲသုံးကြိမ်သုံးခါငြင်းပါတယ်။

ဇောတိပါလရဲ့ ငြင်းသံအဆုံးမှာ ဗုဒ္ဓိကာရက
ရေချိုးဖို့ မြစ်ဆိပ်ကို ခေါ်ပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာတော့
ဇောတိပါလမငြင်းပါဘူး။ ဗုဒ္ဓိကာရနောက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်
တန်းတန်းလိုက်ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓိကာရက ဇောတိပါလကို
ပရိယာယ်နဲ့ ခေါ်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြစ်ဆိပ်နဲ့

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၈၇

မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်နဲ့နီးလို့ပါ။ ယဠိကာရက မြစ်ဆိပ်
ရောက်တော့ ဘုရားရှင်ဆီသွားဖူးဖို့ ထပ်ခေါ်ပြန်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဇောတိပါလကငြင်းမြဲပါပဲ။ ဒီတော့ ယဠိကာရက
ဇောတိပါလရဲ့ခါးပုံစကိုကိုင်ပြီးတောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ခေါ်ပြန်
ပါတယ်။ ဇောတိပါလကတော့ရှေးနည်းအတိုင်းငြင်းမြဲပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ယဠိကာရက ဘာလုပ်လိုက်သလဲ
ဆိုတော့ ဇောတိပါလရဲ့ ဆံပင်ကိုကိုင်တဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားဆီ
လိုက်ခဲ့ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ဇောတိ
ပါလလည်း တော်တော်လေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါ
တယ်။ ဇောတိပါလက ဇာတ်မြင့်၊ ယဠိကာရက ဇာတ်နိမ့်။
ဇာတ်နိမ့်သူက ဇာတ်မြင့်သူရဲ့ ဆံပင်ကိုကိုင်ခဲ့ရင် သူတို့
ခေတ်ဥပဒေအရသေဒဏ်ပါ။ ဒီတော့ဇောတိပါလက ဘယ်
လို စဉ်းစားသလဲဆိုတော့ “သူငယ်ချင်းယဠိကာရဟာ
သေဒဏ်ကိုမမှုဘဲ ငါ့ရဲ့ဆံပင်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ဆရာ ဘုရား
ရှင်ဆီလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအပြုအမူဟာ ငါ့အပေါ်
အတော်ချစ်လို့ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးကို
လိုလားလို့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့စေတနာ
ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လိုက်သွားမှပဲ” လို့ စဉ်းစားပါ
သတဲ့။ ပြီးတော့ “သူငယ်ချင်း ယဠိကာရ... ဆံပင် ကိုင်တဲ့အ
ထိတောင် သင့်ဆရာကိုဖူးမြင်စေလိုသလား” လို့ ပြန်မေးလိုက်
ပါတယ်။ ယဠိကာရလည်း “ဟုတ်ပါတယ်သူငယ်ချင်းရယ်”
လို့ပြောပြီးဇောတိပါလကို ဘုရားရှင်ဆီပို့ပေးဖို့စီစဉ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာပြောချင်တာက ဇောတိပါလရဲ့အတွေး

က

ရတနာ (အင်းယ)

ပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အသံကိုမေ့ပြီး ဇာတ်နိမ့် ဇာတ်မြင့် ဥပဒေဆီကိုသာ တွေးလိုက်ရင် ပွဲကတစ်မျိုး တစ်မည်ပြောင်း ပြီး အကျည်းတန်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်တွေဟာ တကယ့်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေတာကြောင့် ပွဲကအကျည်းတန်မသွားဘဲ အလှပဆုံး ပွဲလေးတစ်ပွဲ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဇောတိပါလက မြတ်စွာဘုရားဆီ ရောက်သွားခဲ့လို့ပါ။

ပြီးတော့ ပိုပြီးအံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ဇာတ်ပေါင်း ခန်းကြည့်လိုက်တော့ မြတ်စွာဘုရားဆီသွားဖို့ အကြောက် အကန်ငြင်းနေခဲ့တဲ့ ဇောတိပါလဟာ တခြားသူဟုတ်ရိုးလား၊ မိမိတို့ရဲ့ ဂေါတမဘုရားအလောင်း ဖြစ်လို့နေတာပါပဲ။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက် ဂမ္ဘီရယောင်ယောင်၊ ဓာတ်ယောင်ယောင်၊ နတ်ယောင်ယောင် တောလိုလို တောင်လိုလို ဆရာဆီရောက်ပြီး ဘာသာရေးလမ်းကြောင်းချော်နေလို့ တည့်မတ်ပေးရတဲ့ အရေး အင်တင်တင်လုပ်နေခဲ့ရင်တော့ ဃဋိကာရထုံး နှလုံးမှုပြီး နားရင်းအုပ်သင့်ရင် အုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပါပဲလေ။

ကျမ်းကိုး

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်-ဃဋိကာရသုတ်

အင်တာဗျူးဂျာနယ်

၂၅-၁၂-၂၀၀၂

လက်ငင်းအကျိုးပေးတဲ့ ဒါနစေတနာ

ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ခွေးကျွေးတဲ့အလုပ် ကလေးကိုတော့ ဝတ်တစ်ခုလိုကိုထားပြီး လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေဆို လမ်းပေါ်မှာ ခွေးပိန်ကလေးတွေ တွေ့ရရင် တောင် နီးစပ်ရာမှန်ဆိုင်ကဝယ်ပြီး ကျွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဒီခွေးကျွေးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းက မေးခွန်းတစ်ခုမေးလာပါတယ်။

“တနင်္လာနံမို့ ခွေးကျွေးတာလား” တဲ့။

မိမိက “တနင်္လာနံဆိုတာဘာလဲ” လို့ ပြန်မေးတော့ သူငယ်ချင်းက “ငွေနံလေ” တဲ့။

ဒီတော့မှ မိမိလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး “တနင်္လာနံကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး၊ သီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ကို ဖတ်ဖူးထားလို့ပါ” လို့ပြောပြီး အဲဒီ သီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးကိုပါ သူငယ်ချင်းကို ပြောပြဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းက

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး”လို့ အတည်လိုလို နောက်သလိုလိုနဲ့ ပြန်ပြောခဲ့တာ အခုအထိ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

သူငယ်ချင်းကိုပြောပြဖူးခဲ့တဲ့ သီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးကို အခုချစ်တဲ့ စာဖတ်သူတွေကိုလည်း ပြန်ပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ အရှင်စူဠနာဂလို့ အမည်ရတဲ့ မထေရ်တစ်ပါးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းအနုရာဓမြို့မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ညှပ်ရိုးတော်ကို ဌာပနာထားရာလည်းဖြစ်၊ ဒေဝါနံပိယ တိဿမင်းကြီးရဲ့ ကောင်းမှုလည်းဖြစ်တဲ့ ထူပါရုံစေတီတော် ဆိုတာရှိပါတယ်။ ထူပါရုံစေတီတော်ရဲ့အနီးမှာရှိတဲ့ ကျောင်း ကြီးကိုလည်း ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အရှင် စူဠနာဂဟာ အဲ့ဒီထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ တခြား ရဟန်းတော်တွေနဲ့အတူ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ပါ။

တစ်နေ့ အရှင်စူဠနာဂဆွမ်းစားပြီးလို့ ခံတွင်းဆေး ပြီးချိန်မှာ သားတွေပေါက်ထားတဲ့ ခွေးမတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ခွေးမကိုသေချာကြည့်လိုက်တော့ ပိန်ပိန်ချည့်ချည့်နဲ့ အတော်ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေတဲ့ပုံပါ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပုံရတဲ့ ခွေးမကိုမြင်လိုက်တော့ အရှင် စူဠနာဂက တော်တော်လေးသနားသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆွမ်းစားပြီး သပိတ်ဆေးပြီးပြီဆိုတော့ ကျွေးစရာဆွမ်း

ကျန်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဘာလုပ်လိုက်သလဲဆိုတော့ “ငါသည် စားအပ်ပြီးသော အစာမှန်သော်လည်း ထိုခွေးမအား အန်၍ လှူအံ့သောငှာအပ်၏” လို့ နှလုံးပိုက်ပြီး မိမိရဲ့ခံတွင်းထဲကို လက်ထိုးအန်ပြီး ခွေးမကိုကျွေးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်စူဠနာဂ ဟာ ခွေးမကိုအန်ကျွေးရုံတင်မကပါဘူး ၊ အိုးခြမ်းကွဲတစ်ခု ထဲမှာ ရေထည့်ပြီး ရေလဲတိုက်လိုက်ပါသေးတယ်။

အစာထိုက်သင့်သလောက်ဝသွားတဲ့ ခွေးမကို ကြည့်ပြီး အရှင်စူဠနာဂလည်း တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးတဲ့ ပီတိတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆုတစ်ခုကို ကောက်ခါငင်ခါ တောင်းလိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဆုတောင်းက

“ငါသည် ဤခွေးမအား မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မငဲ့ ကွက်ဘဲ အန်၍ကျွေးလိုက်ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရပါလို၏။ နိဗ္ဗာန်မရသေး၍သံသရာကျင်လည် ရသည်ရှိသော် ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ပေါများရပါလို၏” တဲ့။

စာမှာတော့ အရှင်စူဠနာဂရဲ့ ဒါနစေတနာဟာ ပထမစောအဆင့်မှာတင် အရှိန်အဟုန်အစွမ်း တော်တော် ကြီးမားနေခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အရှင်စူဠနာဂဆုတောင်းတဲ့နေ့ ညချမ်းမှာပဲ ဒကာ ဒကာမများစွာဟာ ထောပတ်တွေ တင်လဲခဲတွေ သကာတွေ ပျားရည်တွေယူလာပြီး “အရှင်စူဠနာဂ ဘယ်ကျောင်းမှာ

နေပါသလဲ" လို့ မေးပြီးရောက်လာကြပါတယ်။ အရှင်စူဠနာဂလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့အားသင့်နေပါတယ်။ အရှင်စူဠနာဂဟာ ရောက်လာတဲ့ ဘုဉ်းပေးစရာတွေကို သီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတော်တွေကိုပါ ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်။

နောက်မကြာခင်မှာ ဒကာဒကာမတွေ ထပ်ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ သူတို့သီဟိုဠ်ခေတ်မှာ အသုံးများတဲ့ ဇာတိပွိုလ်ပွင့် အစရှိတဲ့ဆေးတွေကို ယူလာပြီး ကပ်လှူပြန်ပါတယ်။ အရှင်စူဠနာဂလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း သီတင်းသုံးဖော်တွေကိုပါ ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်။

နံနက်လင်းလို့ ဆွမ်းခံကြွတဲ့အခါမှာတော့ ဒကာဒကာမတွေဟာ ရေတွက်လို့မရနိုင်လောက်အောင် ဆွမ်းဟင်းများစွာကို လောင်းလှူတော့တာပါပဲတဲ့။

ဘယ်လောက်အထိ ဆွမ်းတွေရသလဲဆိုရင် ထူပါရုံကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရဟန်းတော်အားလုံး သုံးဆောင်နိုင်လောက်အောင်အထိ များပြားလွန်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်စူဠနာဂက ကျောက်စည်ကို တီးခတ်ပြီး ထူပါရုံကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကိုပြန်ပြီး လောင်းလှူလိုက်ပါတယ်။ နောက်ရက်တွေမှာလည်းအရှင်စူဠနာဂဟာ ရသမျှဆွမ်းဟင်းတွေကို ကျောက်စည်တီးခတ်ပြီး နေ့စဉ်ပြန်လှူခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ အရှင်စူဠနာဂဟာ မိမိပြုခဲ့တဲ့

ဒါနစေတနာကို ပြန်ဆင်ခြင်ရင်း ပီတိတွေဖြစ်လာပါတယ်။
 အဲဒီဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ပီတိကို အခြေခံပြီး ဝိပဿနာဘက်ကူး
 ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်လိုက်တာ
 ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ တက်ကြွထက်သန်တဲ့ ဒါန
 စေတနာဟာ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးတင်မကဘဲ အရဟတ္တဖိုလ်အထိ
 အကျိုးပေးသွားတာပါပဲ။

အရှင်စူဠနာဂ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း တစ်ခု
 သော ကာလကြာကြာရက်တစ်ရက်မှာ ထူပါရုံကျောင်းတိုက်
 မှာရှိတဲ့ ရဟန်းတော်ငါးရာကြွလာပြီး မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယ
 နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ တောင်းပန်
 ကြပါတယ်။ အရှင်စူဠနာဂကလဲ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ပြန်
 ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။ အရှင်စူဠနာဂကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ တောင်း
 ပန်ရခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ လမ်းခရီးတစ်
 လျှောက်မှာ ဆွမ်းကွမ်း အခက်အခဲမရှိအောင်လို့ပါ။

အရှင်စူဠနာဂလည်း ဂတိခံထားတဲ့အတိုင်း ရဟန်း
 တော်ငါးရာကို မဟာဗောဓိပင်ကို လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။
 လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ကူညီ
 စောင့်ရှောက်သလိုရောက်ရာ ဒေသက ဒကာ ဒကာမတွေ
 ကလည်းဆွမ်းအချို့ပွဲတွေအလှူအပယ်လောင်းလှူကြပါတယ်။

မဟာဗောဓိပင်ကိုဖူးပြီး အပြန်ခရီးမှာတော့
 အရှင်စူဠနာဂဟာ လေဝမ်းရောဂါကို အပြင်းအထန်ခံစား

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၉၅

ရပါတော့တယ်။ ဒီတော့ အတူပါလာသူ ရဟန်းတော်တွေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်။ သူတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကတော့ အကယ်၍ အရှင်စူဠနာဂလမ်းခရီးမှာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ရင် သူတို့အတွက် ဆွမ်းဘောဇဉ်အခက်အခဲ တွေ့ကြမှာစိုးလို့ပါ။ ဒါကိုသိတဲ့ အရှင်စူဠနာဂက အဖော်ရဟန်းငါးရာကို ဘယ်လိုမိန့်သလဲဆိုတော့ “အရှင်ဘုရားတို့ အထွေအထူးမစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ တပည့်တော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ရင် ကြွင်းကျန်တဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဓာတ်တော်ကို ရှေ့ဆုံးကကြွတဲ့ မထေရ်ရဲ့ ရေစစ်မှာဖြစ်ဖြစ် သပိတ်မှာဖြစ်ဖြစ်ဖွဲ့ချည်ပြီး မြို့ရွာထဲဝင်ပါဘုရား။ ဒါဆို အရှင်ဘုရားတို့အတွက် လမ်းခရီးမှာ ပစ္စည်းလေးပါးအတွက် မပင်မပန်းဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်ဘုရား”လို့ အကြံပေးတော်မူပါတယ်။

အရှင်စူဠနာဂမထေရ်လည်း အဲဒီလိုအကြံပေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတော်တွေက အရှင်စူဠနာဂရဲ့ အလောင်းတော်ကို ကောင်းကောင်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီး အရှင်စူဠနာဂမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဓာတ်တော်တွေကိုယူပြီး ကြွတော်မူကြပါတယ်။ ကြွတော်မူတဲ့လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ပစ္စည်းလေးပါး မပင်မပန်းနဲ့ မိမိတို့သီတင်းသုံးရာ သီဟိုဠ်ကျွန်း ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

စေတနာကြီးမားလှတဲ့ သာမန်ဒါနလေးဟာ

၉၆

ရတနွယ် (အင်္ဂလိပ်)

ကာယကံရှင်မရှိတော့တာတောင် ကျန်ခဲ့သူတွေအတွက်
အကျိုးပြုသွားတဲ့ သီဟိုဠ်ဓမ္မဝတ္ထုလေးပါ။ စေတနာရဲ့
သဘောသရုပ်ကို ဖွင့်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလေးအဖြစ်လည်း ပူးတွဲ
သဘောပေါက်လိုက်ရပါတယ်။

အရှင်စူဠနာဂရဲ့ ဝတ္ထုလေးကို သတိရနေသမျှတော့
ခွေးတွေကို ကျွေးဖြစ်နေဦးမှာပါ။

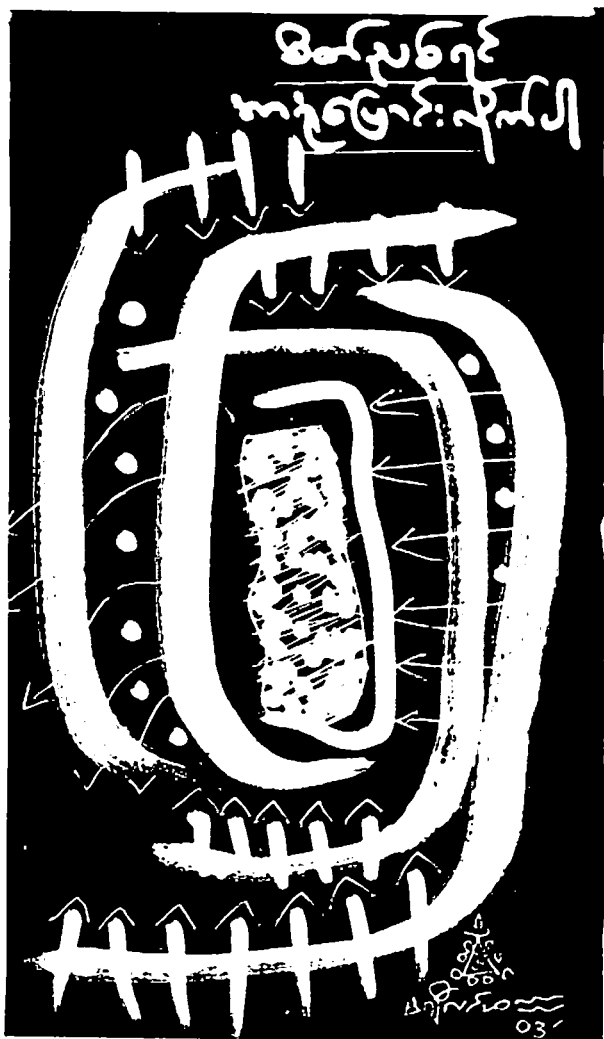
ခွေးတွေကို ကျွေးဖြစ်နေသမျှတော့ အရှင်စူဠနာဂရဲ့
ဝတ္ထုလေးကို သတိရနေဖြစ်ဦးမှာပါ။

ကျမ်းကိုး

မဓုရ ရသဝါဟိနီကျမ်း-စူဠနာဂမထေရ်ဝတ္ထု
(နှာ-၃၇၁ မှ ၃၈၀)

Faces (မုခ) မဂ္ဂဇင်း

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၃

စိတ်ညစ်ရင် အာရုံပြောင်းလိုက်ပါ

ဘဝမှာအမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေဖို့ဆိုတာ အတော်မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါ။ တစ်ခါတလေပျော်မယ်။ တစ်ခါ တစ်လေစိတ်ညစ်မယ်။ တစ်ခါတလေဆို ဘဝမှာ ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ တောထဲကသစ်ဆွေးတုံးကြီးလို ခံစားချင်ခံစား ရမယ်။ ပျော်ရွှင်နေတဲ့အခါ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေနေတတ် ပေမယ့် မပျော်မရွှင်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဒါဘာဖြစ်လို့လဲမေးရင်အာရုံကြောင့်လို့ ယေဘုယျ ဖြေလို့ရပါတယ်။ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် အာရုံမျိုးစုံနဲ့ တွေ့ နေကြရမှာပါ။ အဲဒီအာရုံမျိုးစုံထဲမှာ နှစ်သက်တဲ့အာရုံလည်း တွေ့ရမှာဖြစ်သလို မနှစ်သက်တဲ့အာရုံလည်း တွေ့ရမှာပါ။ တစ်ခါတလေ အာရုံတစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝလမ်းကြောင်း တွေ ပျောက်နေတတ်တာတောင် ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးက

တွေ့ကြုံရသူအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များလှပါတယ်။

ဒီတော့ဘာလုပ်မလဲ ?

အာရုံဆိုးတွေနဲ့တွေ့ပြီး စိတ်ညစ်နေတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ အာရုံပြောင်းပစ်လိုက်ဖို့ပါပဲ။ ခရီးထွက်ပစ်တာတို့၊ ကိုယ်အထုံဝါသနာအပါဆုံးကုသိုလ်မျိုးကို အားရပါးရ ပြုလုပ်ပစ်တာတို့၊ ရိပ်သာမှာ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဝင်ပစ်တာတို့ စသည့်ဖြင့်ပေါ့။ စာမှာ တိုက်ရိုက်ပြထားတာကတော့ စိတ်ညစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုပြီး ဖျောက်ပစ်ပါတဲ့။ ဒီနေရာမှာ အာရုံပြောင်းဖို့အတွက် သောက်လေ့မရှိတဲ့ အရက်သွားသောက်တာတို့၊ ဗေဒင်သွားမေးတာတို့ကိုတော့ အထူးသတိထားရပါမယ်။ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကိုသိပြီး အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာမျိုးနဲ့များ သွားတွေ့လိုက်လို့ကတော့ ပိုတောင် အန္တရာယ်များသွားနိုင်ပါတယ်။ အဓိကကတော့အာရုံပြောင်းလဲမှုမှန်ဖို့ပါ။ အာရုံပြောင်းလဲမှုရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီးသိဟိဋ္ဌဓမ္မဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကိုပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းကသီဟိဋ္ဌကျွန်းမှာ ကိုရင်တိဿဆိုတဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ စိတ်ညစ်စရာ အာရုံတစ်ခုနဲ့တွေ့ပြီး လူထွက်ချင်လာပါသတဲ့။ ကိုရင်တိဿက သူ့စိတ်ညစ်လို့ လူထွက်ချင်တဲ့အကြောင်းကို ဆရာဘုန်းကြီးကို သွားလျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာဘုန်း

ကြီးက “အင်း အာရုံကြောင့်ဖြစ်တဲ့စိတ်ဟာ အမြဲတမ်း အဆိုး ဘက်ကိုချည်း ယိမ်းမနေဘူး၊ အာရုံကြောင့်ဖြစ်တဲ့စိတ်ကို အာရုံနဲ့ပဲ ပြန်ကုပေးမှ။ လူဆိုတာ အာရုံသစ်ကိုအခြေတည် ပြီး ပျော်ရွှင်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အာရုံသစ်တစ်ခု ပြောင်းပေးလိုက်မှပဲ” ဆိုပြီး တွေးမိပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဘုန်းကြီးက “ကောင်းပြီ ငါ့တပည့်၊ လူထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးရင်လည်းငါတို့မတားလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါတို့နေတဲ့ ကျောင်းဟာ ချိုးရေအလွန်ရှားတယ်။ ငါ့တပည့် လူမထွက် ခင် ငါတို့ကိုရေပေါ်ရာ စိတ္တရတောင်ကို ပို့ပေးခဲ့ပါဦး” လို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။

ကိုရင်တိဿကလည်း ဆရာဘုန်းကြီးပြောတဲ့ အတိုင်း သူ့ဆရာကို စိတ္တရတောင်ကို ပို့ပေးရှာပါတယ်။ စိတ္တရတောင်ရောက်တော့ ဆရာဘုန်းကြီးက ဘယ်လို ထပ်မိန့်ပြန်သလဲဆိုတော့ “ငါ့တပည့်ရယ်၊ ဒီစိတ္တရတောင် တွေမှာရှိတဲ့ ကျောင်းတွေဟာ သံဃာပိုင်သံဃိကကျောင်းတွေ ကွဲ့၊ သံဃိကကျောင်းဆိုတော့ နေတာထိုင်တာ အစစအရာရာ ဆင်ခြင်နေရတယ်။ သိပ်လွတ်လပ်မှုမရှိဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂလိက ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းတော့ လိုချင် တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါဦးကွယ်” လို့ ဆက်မိန့်ပါ တယ်။

ကိုရင်တိဿကလည်း လူထွက်ခါနီး ဆရာသမား

ကို နောက်ဆုံးပြုပေးခြင်းဆိုတဲ့အသိနဲ့ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ပဲ ပြုပေးရှာပါတယ်။ ကိုရင်တိဿ ဆောက်ပေးဖို့စိတ်ကူးတဲ့ ကျောင်းကလေးကသူတို့သီဟိုဠ်ခေတ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးတွေအကြိုက် လှိုဏ်ဂူကျောင်းပုံစံလေးပါ။ ဒါကြောင့် ကိုရင်တိဿလည်း ဆရာဘုန်းကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ဖို့ အဆင်ပြေမယ့်ကျောင်းပုံစံကို စိတ်ကူးနဲ့ဦးစွာ သေချာစဉ်းစားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဥတုသုံးပါးနဲ့လည်းသင့်တော်မယ့် တောင်ခြေတစ်ခုမှာ လှိုဏ်ခေါင်းစတူးပါတယ်။

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကိုရင်တိဿဟာ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းနဲ့ အလုပ်သုံးခုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းလုပ်နေတာပါပဲ။ သူတစ်ပြိုင်နက်လုပ်နေတဲ့အလုပ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းအတွက် လှိုဏ်ဂူတူးတာရယ်၊ ဆရာဘုန်းကြီးဆီမှာ သင်ခဲ့တဲ့သံယုတ္တနိကာယ်ကျမ်းကြီးကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်နေတာရယ်၊ တေဇောကသိုဏ်းကို ရှုမှတ်ပွားများနေတာရယ်ပါ။ ထပ်ပြီးအံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကမ္မဋ္ဌာန်းလှိုဏ်ဂူကျောင်းဆောင် ပြီးစီးတဲ့နေမှာပဲ သံယုတ္တ နိကာယ်ကျမ်းရွတ်ဆို သရဇ္ဈယ်မှုပြီးဆုံးသွားသလို ပွားများနေဆဲ တေဇောကသိုဏ်းဟာလည်း အပ္ပနာဈာန်အဆင့်ထိ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ (ဝိပဿနာဆင့်အထိတော့မရောက်သေးဘူးပေါ့)

ကိုရင်တိဿလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ကျောင်းဆောင်ပြီးသွားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဆရာဘုန်းကြီးကို သွား

လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာဘုန်းကြီးက လှိုဏ်ဂူကျောင်း ဆောင်ကလေးကိုလိုက်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုထပ်မိန့်ပြန်သလဲ ဆိုတော့-

“အို . . . ကောင်းလိုက်တဲ့ လှိုဏ်ဂူလေးပါလား၊ ငါတို့တော်တော်သဘောကျပါတယ်ကွယ်။ ငါ့တပည့် ပင်ပင် ပန်းပန်းနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လှိုဏ်ဂူလေးဆိုတော့ ငါ့တပည့်က ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ အရင်နေ့လိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ငါ့တပည့် လူထွက်သွားရင် ရဟန်းတရားနဲ့ဝေးသွားမှာဆိုတော့ ငါတို့ ပေးထားတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းလေးနဲ့လည်း စွမ်းနိုင်သလောက် ဒီလှိုဏ်ဂူလေးထဲမှာ ရှုမှတ်ပွားများလိုက်ပါဦး” လို့ ဆက်မိန့် လိုက်ပြန်ပါတယ်။

ကိုရင်တိဿလည်း ဆရာစကားအတိုင်း မိမိပြုလုပ် ထားတဲ့လှိုဏ်ဂူထဲမှာပဲတရားရှုမှတ်မှုကိုစပါတယ်။ လှိုဏ်ဂူ လေးကလည်း အသစ်လှလှလေး၊ ရာသီဥတုကလည်း သာယာ၊ ဒီတော့ ကိုရင်တိဿရဲ့စိတ်မှာ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ တေဇောကသိုဏ်းပွားပြီး အပ္ပနာ ဈာန်အထိလည်း ရထားတာဆိုတော့ ပီတိနဲ့ ရထားတဲ့ အပ္ပနာဈာန်ကို အခြေခံပြီး တရားအားထုတ်လိုက်တာ အရ ဟတ္ထဖိုလ်တည် ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ဆရာကျေးဇူးကိုသိပြီး ဆရာရှိရာအရပ်ကို မှန်းပြီး ဦးချပြီး တော့ “ဪ ဖိတ်ဆိုတာအမြဲတမ်း အဆိုးဘက်ကို ယိမ်း

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၁၀၃

မနေပါလား။ အာရုံပြောင်းလိုက်တာနဲ့ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးပြီး အမြင့်ဆုံး ပန်းတိုင်တစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်သွားပါလား။" လို့ ဆင်ခြင်မိလိုက်ပါသတဲ့။

ကဲ --စာဖတ်သူညီငယ်၊ညီမငယ်တို့ရေ -စိတ်ညစ်ရင်စိတ်ညစ်တဲ့အတိုင်းမထားပါနဲ့။ လောကပြစ်၊ ဓမ္မပြစ် မဖြစ်စေတဲ့ ကိုယ်နှစ်သက်ရာအာရုံသစ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းလိုက်ပါနော်။

ကျမ်းကိုး

မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ(ပ)တွဲ၊

စာမျက်နှာ (၃၉၅)

Fashion Image မဂ္ဂဇင်း

ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၃

■ အပြေပေးစရာမလိုသော မေးခွန်း

အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းရောက်လာတော့ မနက်
အစောကြီးပါပဲ။ ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံရဲ့ “ထေရဝါဒနှင့်ပတ်သက်
သော မှတ်ချက်များ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်လာငှားတာပါ။ မနက်
စောစောဆိုတော့ သူလည်းကြိုက် ကိုယ်လည်းကြိုက်တဲ့
ကော်ဖီနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းက ကော်ဖီ
သောက်ရင်း စကားစပါတယ်။

“တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ညီနောင်မထေရ်
နှစ်ပါးရှိတယ်။ နောင်တော်ဖြစ်တဲ့မထေရ်က ဓုတင်တော်
တော်များများကို ကျင့်နေတယ်။ သူကျင့်တဲ့ဓုတင်တွေထဲမှာ
တစ်ထပ်သာစားရတဲ့ ဧကာသနိကဓုတင်လည်း အပါအဝင်
ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဓုတင်ကျင့်နေတဲ့ နောင်တော်မထေရ်က
သူ ဓုတင်တွေကျင့်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ပါးသူကို မသိစေလို
ဘူး။ သိုသိုသိပ်သိပ်ပဲကျင့်တယ်၊ သိုသိုသိပ်သိပ်ကျင့်ရတဲ့

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို အထင်ကြီးမှာ စိုးလို့ပဲ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ လူအထင်ကြီးခံရပြီဆိုရင် အဲဒီရဟန်းအတွက် လုပ်နေကျလုပ်ငန်းစဉ်တွေ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းပျက်တော့တာပဲ။ ဒါကို သူတော်ကောင်းပညာရှိတွေက ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျင့်နေတဲ့အကျင့်ကို လျှို့ဝှက်ကြတာ၊ ဝန်တိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ထားပါတော့လေ တစ်နေ့မှာ ညီဖြစ်တဲ့မထေရ်က ကြံချောင်းအလှူခံလို့ရလာတယ်။ ရလာတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုလည်းကျွေးချင်ကပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုနောင်တော်ဆီသွားပြီး “နောင်တော်ကြီးသုံးဆောင်ပါဘုရား” လို့ကပ်တယ်။

ညီရဟန်းကြီးလာကပ်တဲ့အချိန်မှာ နောင်တော်မထေရ်က ဆွမ်းစားပြီးလို့ ခံတွင်းတောင်ဆေးနေပြီ။ ဧကာသနိက်ဓုတင် စည်းကမ်းအရ ထပ်စားလို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နောင်တော်မထေရ်က “ညီတော် တော်ပါပြီ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ညီရဟန်းက “နောင်တော် ဧကာသနိက်ဓုတင်များ ဆောင်ထားလို့လားဘုရား” လို့ ပြန်မေးလိုက်ပါသတဲ့။

ညီရဟန်းက ဓုတင်အကျင့်နဲ့ယှဉ်မေးလိုက်တော့ နောင်တော်ရဟန်းက သူနှစ်ပါးငါးဆယ်လုံးလုံး ကျင့်ခဲ့တဲ့

ဧကသန်ကံစုတင်ကို မသိစေချင်တာနဲ့ “ကဲယူခဲ့ပါလေ သုံးဆောင်တာပေါ့”ဆိုပြီး မိမိကျင့်နေတဲ့စုတင်ကိုဖျက်ပြီး သုံးဆောင်လိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီရက်မှာတော့ စုတင်ကိုဖျက်ပြီး နောက်ရက်တွေမှာတော့ ကျင့်နေကျစုတင်ကို ဆက်ပြီး ကျင့်သွားတယ်တဲ့။

ဇာတ်လမ်းကတော့ဒါပဲ စာရေးဆရာရဲ့၊ ရှေးရှေး သူတော်ကောင်း မထေရ်မြတ်တွေကတော့ သူတို့ကျင့်နေတဲ့ အကျင့်တွေကို လူအထင်ကြီးမှာစိုးလို့ ညီအရင်းကိုတောင် ထုတ်မပြောကြဘူး။ ဒါသူတော်ကောင်းမထေရ်မြတ်တွေရဲ့ ဓမ္မတာဓလေ့တစ်ခုပဲ။

တချို့ကျတော့ ကိုယ်ကျင့်နေတာလေးတွေကို မမေးဘဲနဲ့ ထုတ်ထုတ်ပြောတတ်ကြတယ်။ ကလောင် လက် ကိုင်ရှိတဲ့သူတွေကလဲ သူတို့ သက်သတ်လွတ်စားတာ ဘယ် တောင်တွေမှာ ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ စသည်ဖြင့်ပေါ့ စာမျက်နှာပေါ်ကနေရေးပြကြတယ်။ ကိုယ်ကအဲဒီလိုစာမျိုး တွေ ဖတ်ရတိုင်း စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ညီနောင်နှစ်ပါးရဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ပြေးပြေးသတိရမိပဲ။

ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အနှစ်ချုပ်ကျင့်စဉ်ဖြစ်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ သိက္ခာသုံးပါးကျင့်စဉ်တွေကို ပြောတာ ရေးတာကျတော့ အထင်ကြီးစေဖို့ပဲရေးရေး သဒ္ဓါ

တရားကို အခြေခံလို့ပဲရေးရေး ဘယ်လို့ပဲရေးရေး ဖတ်ရတာ အတော်အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တကယ့် တရားကို တကယ်သိရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဘယ်လိုပြောရမယ် ကိုယ်ဘယ်လိုရေးရမယ်ဆိုတာ အလိုလိုသိသွားမှာကိုး။

အဲ...ဖတ်ရတာအဆင်မပြေတာကတော့ ထေရဝါဒ နဲ့ ဖိလာဖြစ်တဲ့ ဆရာတွေဆီသွားဆည်းကပ် အဲဒီဆရာတွေ ပြောတဲ့အတိုင်း သက်သတ်လွတ်စားပြီး ဘယ်တောင်မှာ ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ပြီးတော့ အဲဒါတွေ ရေးပြ အယ်ဒီတာလုပ်သူကလဲ ထေရဝါဒဘာသာရေး ဝမ်းစာမရှိရှာတော့ အဟုတ်ထင်ပြီးဖော်ပြ။

ခေတ်အဆက်ဆက် ထေရဝါဒနဲ့ ဖိလာဖြစ်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကတော့ ရှိနေမှာပဲ၊ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွား အောင် နှိပ်ကွပ်လို့ရမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ ရှိတော့ရှိနေကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ယုံကြည်ရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလုပ် ပေါ့။ ဒါဆိုတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ အဆိပ်သင့်မယ်။ စာမျက်နှာပေါ်တွေတင်ပြလိုက်တော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက စာဖတ်သူတွေပါ အဆိပ်သင့်ကုန်တာပေါ့။ အယူအဆမှားကို ညွှန်ပြလို့ သံသရာအပြစ်သင့်ကြရမယ်ဆိုရင် ရေးသူတင် သင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထည့်ပေးတဲ့အယ်ဒီတာကော ထုတ်ဝေ သူကော သင့်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားသာရှိရင်

မောဃပုရိသော- မဂ်ဖိုလ်မပြီး အချည်းနှီးသော အလကား
ယောက်ျားလို့ ကဲ့ရဲ့မလားမသိဘူး။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်သွေးသားဖြစ်တဲ့ မြန်မာ
အချင်းချင်းမို့လို့လားမသိဘူး၊ ကရုဏာစိတ်နဲ့ စိတ်မကောင်း
တောင် ဖြစ်မိသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က
ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကကြီးထဲရောက်လာ
တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့အနှစ်သာရလို့ ပြောလို့ရတဲ့ သတိ
ပဋ္ဌာန်တရားမှ အားထုတ်မသွားရဘဲ ထေရဝါဒနဲ့ဖီလာဖြစ်
တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေလောက်ကျင့်ပြီး သေသွားမယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကကြီးထဲရောက်လာတာ
ဘယ်လာ အဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မလဲ။ မင်းကွန်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးပြောသလိုပေါ့ရွှေလက်ကောက်ရှိနေပါလျက်နဲ့
ဘာဖြစ်လို့ကြွေးလက်ကောက်ကိုသွားဝတ်နေရတာလဲ။

ကုန်ရှုံးရင်တစ်ခေါက် လင်ရှုံးရင်တစ်သက်လုံး
မှောက်တဲ့။ ဆရာဆည်းကပ်မှားလို့ ဆရာရှုံးရင်တော့ တစ်
သံသရာလုံး မှောက်တော့တာပဲ။ လောကမှာ ဆရာတင်မှုက
လည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စာလိုပြောရင်တော့ “နာနာ
သတ္တနဥလ္လောကနဘေး” ဆရာအထူးထူးကို မော်မော်ကြည့်
နေရတဲ့ ဘေးဒုက္ခပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့နေပါဦး စာရေးဆရာရဲ့၊
စာရေးဆရာလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာတွေရေးနေတာ

လဲ။ လူအထင်ကြီးဖို့ စာတွေရေးနေတာလား။”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အမှတ်တမဲ့မေးလိုက်တော့ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ဖြေစရာအဖြေလည်း အသင့်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကြိုက်မယ့် အဖြေကို အမြန် စဉ်းစားရပါတယ်။ စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေကရေရေရာရာကို ထွက်မလာပါဘူး။

မိမိရဲ့အဖြေမရခင်မှာပဲ သူငယ်ချင်းက စကားထပ် ဆက်ပါတယ်။

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကိုယ်ကစာရေး ဆရာကို မေးပဲမေးချင်တာ၊ စာရေးဆရာဆိုက အဖြေကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ နောင်လဲ စာရေးဆရာကို မေးခွန်း တွေ မေးဖြစ်ဦးမှာ ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို စာရေးဆရာ ဖြေစရာမလိုဘူး ။ ကိုယ်က စာရေးဆရာကို မေးပဲမေးချင်တာ၊ စာရေးဆရာရဲ့အဖြေကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ပြန်ဦးမယ်ကွာ”

သူငယ်ချင်းက ပြောရင်းပြန်ဖို့ပြင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကို တံခါးပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ရင်း ကျန်ခဲ့သူ မိမိမှာတော့ အတွေးတချို့ကို မဖြစ်မနေတွေးရပြန်ပါပြီ။ သူငယ်ချင်းက သူမေးတဲ့မေးခွန်းရဲ့ အဖြေတွေကို ဖြေစရာ မလိုဘူးလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် မိမိကတော့ သူ့မေးခွန်းရဲ့အဖြေ

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

ဒသ

တွေကို ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါဦးမယ်။ အခုအချိန်အထိ
တော့ ဖြေစရာ အဖြေမရှိသေးတာအမှန်ပါ။

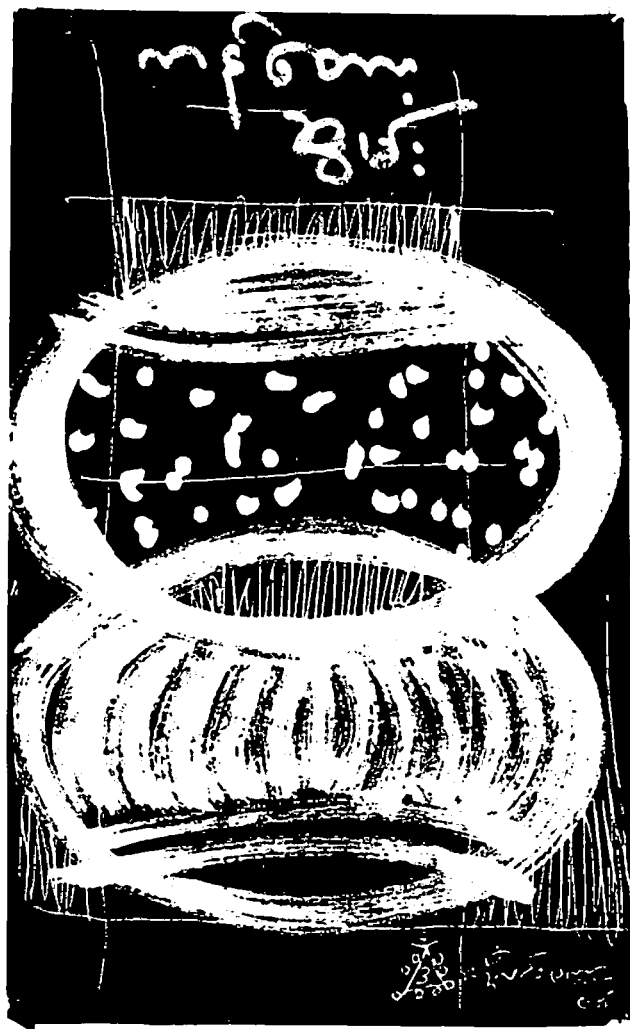
ကျွမ်းကိုး

အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ၊

ပထမအုပ်၊ စာမျက်နှာ - ၅၉

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၂၆-၈-၂၀၀၂

ကန်တော့ ဆွမ်း

“ကန်တော့ဆွမ်း”ဆိုတဲ့စကားဟာ ခေတ်စကား
နဲ့ ပြောရရင် အလွန်မော်ဒန်ဆန်တဲ့စကားလို့ ပြောရမလား
မသိပါဘူး။ ပြီးတော့ မြန်မာတို့အတွက် အသိမ်မွေ့ဆုံးနဲ့
အယဉ်ကျေးဆုံးစကားပါ။ ပိုပြီးအံ့ဩဖို့ကောင်းတာက
‘အတိစ္ဆထဘန္တေ’ဆိုတဲ့ပါဠိကို မြန်မာပြန်ထားတဲ့စကားပါ။
“အတိစ္ဆထဘန္တေ”ဆိုတဲ့ပါဠိရဲ့တိုက်ရိုက်အနက်က ‘တပည့်
တော်ရဲ့အိမ်ကို လွန်၍သွားပါဘုရား’ပါ။ ဒါကိုတိုက်ရိုက်
မပြန်ဘဲ “ကန်တော့ဆွမ်း”လို့ ပြန်လိုက်တာဟာ အလင်္ကာ
သဘောအရ ဂုဏ်မြောက်သွားသလိုပြောဆိုဖို့ အခွင့်ကြုံလာ
တဲ့သူအတွက်လည်း အသိမ်မွေ့ဆုံးစကား ဖြစ်သွားပါတယ်။
အလွန်လှတဲ့ မြန်မာပြန်လေးပါ။ ဒီစကားလုံးကို ဘယ်ခေတ်
ကာလလောက်ကဘယ်ဆရာတော်ဘုရား ပြန်ဆိုသွားတယ်
ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မသိရပါဘူး။ တသီးတသန့်

သုတေသနပြုကြည့်ရင်တော့ သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ပြောလိုတာက “ကန်တော့ဆွမ်းနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေအကြောင်းပါ။ ပါဠိအဋ္ဌကထာတွေမှာ အတိစ္ဆထာန္တဆိုတဲ့စကားလုံးက တော်တော်များများတွေ့ရတာဖြစ်လေတော့ ကန်တော့ဆွမ်းနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေကလည်း တော်တော်များများရှိနေတာပါပဲ။

အဲဒီဝတ္ထုတွေထဲက မြန်မာတွေနဲ့သိပ်မစိမ်းလှတဲ့ မိလိန္ဒမင်းနဲ့အရှင်နာဂသိန်ဝတ္ထုကို အခြေတည်ပြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။

မိလိန္ဒမင်းနဲ့အရှင်နာဂသိန်လို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ စာဖတ်သူများက မိလိန္ဒမင်းကမေးပြီး အရှင်နာဂသိန်က ဖြေထားတဲ့ မိလိန္ဒပဉ္စာကျမ်းကို ပြေးသိလိုက်ကြမှာပါ။ အဲဒီ မိလိန္ဒပဉ္စာကျမ်းထဲကပဲ ပြောပြပါရစေ။ မိလိန္ဒမင်းနဲ့ အရှင်နာဂသိန်တို့ အတိတ်ဖြစ်စဉ်ကဒီလိုပါ။

ကဿပဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်တစ်ခေတ်။ ဂင်္ဂါမြစ်အနီးက ကျောင်းတိုက်ကြီး တစ်တိုက်မှာရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးနေကြပါတယ်။ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ နံနက်စောစောထပြီး တံမြက်လှည်းရင်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ဂုဏ်တော်တွေကို ဆင်ခြင်လေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ တံမြက်လှည်းပြီး ပုံထားတဲ့အမှိုက်တွေကို အနီးမှာရှိနေတဲ့ကိုယ်ရင်တစ်ပါးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး “ကိုရင် ဒီ

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၁၁၅

အမှိုက်တွေ ကျုံးပြီးပစ်လိုက် "လို့ ခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်ကမကြားဟန်ပြုနေပါတယ်။ နောက်နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ထပ်ခေါ်ပါတယ်။ ကိုရင်က မကြားဟန်ဘဲပြုနေပါတယ်။ ဒီတော့ရဟန်းက ကိုရင်အနားသွား၊ မကြားဟန်ပြုနေတဲ့ ကိုရင်ကိုတံမြက်စည်းရိုးနဲ့ ရိုက်ပြီးအမှိုက်ကျုံးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကိုရင်လည်းငိုပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့အမှိုက်ပစ်နေစဉ် ဘယ်လိုဆုတောင်းသလဲဆိုတော့ -

‘ငါသည် ဒီအမှိုက်ကျုံးပစ်ရတဲ့ကုသိုလ်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် မွန်းတည့်နေလို ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသူဖြစ်ရပါလို၏ "လို့ ပထမအကြိမ် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

နောက် အမှိုက်ပစ်ပြီး ရေချိုးဖို့ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်အဆင်း တဝန်းဝန်းနဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေထနေတဲ့ မြစ်ရေအလျဉ်ကို မြင်ရပြန်တော့ ဘယ်လိုထပ်ဆုတောင်းပြန်သလဲဆိုတော့-

“ငါသည်ဤမြစ်အလျဉ်ကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာကြီးမားရပါလို၏” တဲ့။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုအတုခိုးဖို့ကောင်းတာက ကိုရင်ဟာ ဆရာရိုက်လို့ အမှိုက်ကျုံးပစ်ရပေမယ့် တကယ် လုပ်ရတဲ့အခါကျတော့စိတ်ပါလက်ပါနဲ့လုပ်ပြီးဆုတောင်းခဲ့တာပါ။

တံမြက်လှည်းတဲ့ ရဟန်းတော်လည်း တံမြက်စည်းကို ထားနေကျနေရာထားပြီး ရေချိုးဖို့ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်ဆင်း

၁၁၆

ရတနာ (အင်းမ)

အလာ ကိုရင်ရဲ့ ဆုတောင်းသံကြားလိုက်ရတော့ 'ငါ့ခိုင်းလို့ လုပ်ရတဲ့ ကိုရင်က ဒီလိုဆုတောင်းလို့ပြည့်ရင် ငါကပြောစရာ တောင် မလိုဘူး' ဆိုပြီး-

'ငါသည် တံမြက်လှည်းရတဲ့ကုသိုလ်ကြောင့် နိဗ္ဗာန် ရောက်သည့်ဘဝတိုင် ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့လှိုင်းတံပိုးလို မကုန်ခန်း နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာကြီးမားသူ ဖြစ်ရပါလို၏' ပြီးတော့ 'ကိုရင်မေးတိုင်း မေးတိုင်းဖြေကြားနိုင်တဲ့ ဆရာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရ ပါလို၏' လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီကုသိုလ်ဆုတောင်းတွေကြောင့်ပဲ သူတို့ ဆုတောင်းအတိုင်း ကိုရင်က မိလိန္ဒမင်းဖြစ်ပြီး ရဟန်းတော်က အရှင်နာဂသိန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတလေ တံမြက်စည်းလှည်းဖြစ်၊ အမှိုက်ကျုံး ဖြစ်တဲ့အခါလေးတွေမှာ မိလိန္ဒမင်းနဲ့အရှင်နာဂသိန်ဝတ္ထုကို ပြေးပြေးသတိရမြဲပါ။ သတိရတဲ့အခါတိုင်း သူတို့နည်းတူ ဉာဏ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ဆုတစ်ဆုတော့ တောင်းဖြစ်မြဲပါ။

မိလိန္ဒမင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ ကဘူးမြို့မြောက်ဘက်နားမှာမွေးပြီး ထီးနန်းစိုက်တာကတော့ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံလို့ သမိုင်းဆရာ တွေကဆိုပါတယ်။ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံဟာ သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီး ကိုးတိုင်းကိုးဌာန သာသနာပြုခဲ့တဲ့တိုင်းတွေ ထဲမှာ "ဂန္ဓာရတိုင်း" အဖြစ် ပါခဲ့တာဖြစ်လေတော့ သိပ်ပြီး

မဆန်းလှပါဘူး။ ပြီးတော့အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဒေသကတူးဖော်ရရှိတဲ့ ဒဂါးမျိုးပေါင်း(၂၂)မျိုးမှာ (၈)မျိုးက မိလိန္ဒမင်းရဲ့ အမည်နဲ့ ရုပ်ပုံတွေလိုဆိုပါတယ်။ အဲဒီ အာဖဂန်နစ္စတန်ဒေသကို သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးက သာသနာနှစ်-၂၃၅ ခုနှစ်မှာ မဇ္ဈန္ဒိကမထေရ်နဲ့ နောက်ပါ(၄)ပါးကို သာသနာပြုစေလွှတ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး သာသနာနှစ်-၅၀၀မှာ မိလိန္ဒမင်း ပေါ်ထွန်းခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းနဲ့ မိလိန္ဒမင်းတို့ရဲ့ ကြားကာလတစ်ခုမှာတော့ အဲဒီဒေသတွေဟာ သာသနာတော်တော်စည်ပင်ခဲ့ပုံရပါတယ်။ မိလိန္ဒမင်းရဲ့ နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ သာသနာ ဘယ်လောက်အထိ တည်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ သီးသန့်မလေ့လာရသေးလို့ မသိပါဘူး။ တကယ်တော့သာသနာတည်ဖို့ဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထု အဆောက်အဦတွေတည်တာထက် လူတွေရဲ့နှလုံးသားမှာ တည်မှအစဉ်သဖြင့် တည်နိုင်မှာပါ။ ဒါတွေကတော့ သမိုင်းအနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေက သက်သေပြခဲ့ပါပြီ။ အဓိက ပြောလိုရင်းကတော့ အဲဒါတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ပြောလိုတာက ကန်တော့ဆွမ်းနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး နှစ်ပေါင်း ငါးရာအလွန်မှာ သူတို့နှစ်ဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့တာပါ။

မိလိန္ဒမင်းက လူ့ဘဝကိုအရင်ရောက်ပြီး တော်တယ်လို့ ထင်ရတဲ့ရဟန်းတော်တွေကို ဗုဒ္ဓဝါဒရေးရာတွေကို

လိုက်မေးနေပါတယ်။ သူကသိလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ မေးတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမေးတဲ့မေးခွန်းတွေက မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေဖြစ်နေတော့ ရဟန်းတော်တွေအတွက် အခက်ကြုံနေရပါတယ်။ နောက်ဆုံး အခက်ကြုံရုံတင်မကတော့ဘူး နှိပ်စက်သလိုဖြစ်နေလို့ ရဟန်းတော်အများစုဟာ ဟိမဝန္တာဘက်ကို ရှောင်တိမ်းသွားကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီတော့ မိလိန္ဒမင်းက ဘယ်လိုကြွေးကြော်သလဲဆိုတော့ “အမောင်တို့၊ ဓမ္မုဒ္ဓိပိဟာ အချည်းနှီးဖြစ်နေပြီ အဖျင်းတွေဖြစ်နေပြီ ငါနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့တဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ သံသယကို ပယ်ဖျောက်နိုင်တဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်မရှိတော့ဘူး” လို့ ကြွေးကြော်ပါသတဲ့။

မိလိန္ဒမင်းရဲ့ ကြွေးကြော်သံကို အရှင်အဿဂုတ္တမထေရ်က ဒိဗ္ဗသောတအဘိညဏ်နဲ့ ကြားတော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်မှာ စုဝေးစေပြီး ‘ငါ့ရှင်တို့၊ မိလိန္ဒမင်းရဲ့ ယုံမှားသံသယကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်တဲ့သူရှိသလား’ လို့ မေးပါတယ်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မေးပေမယ့် ဘယ်ရဟန်းတော်ဆီကမှ အသံထွက်မလာပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရှင်အဿဂုတ္တမထေရ်က “ငါ့ရှင်တို့၊ တာဝတိံသာမှာရှိတဲ့ မဟာသေနနနတ်သား ကတော့ မိလိန္ဒမင်းရဲ့ သံသယကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်တယ်” လို့ မိန့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဈာန်အဘိညဉ်ရ ရဟန်းတော်များဟာ

တာဝတ်သာကြွပြီး မဟာသေနနတ်သားကို မိလိန္ဒမင်းရဲ့ သံသယကို ပယ်ဖျောက်ပေးဖို့ တောင်းပန်ကြရပါတယ်။ လိုရင်းပြောရရင်တော့ မဟာသေနနတ်သား လူ့ပြည်ဆင်းပြီး ပဋိသန္ဓေယူရပါတယ်။

စောစောကပြောခဲ့တဲ့စည်းစေးပွဲမှာ အရှင်ရောဟဏ ဆိုတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးက မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရှင် အဿ ဂုတ္တမထေရ်က-

“ငါ့ရှင် သာသနာ့ကိစ္စတွေကြုံလာရင် ကြောင့်ကြ မဲ့မနေရဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့ရှင်ကို ဒဏ်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ တာဝန်တစ်ခုပေးရမယ်”လို့ မိန့်တော်မူတော့ အရှင် ရောဟဏမထေရ်ကလဲ “ဒဏ်ထမ်းပါ့မယ်ဘုရား၊ ဒဏ်ကို မိန့်တော်မူပါဘုရား”လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အရှင်အဿဂုတ္တမထေရ်က-

“ငါ့ရှင်ရောဟဏ၊ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်းမှာ ဂဇင်္ဂလဆိုတဲ့ပုဏ္ဏားရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာက သောဏုတ္တရလို့ အမည်ရတဲ့ပုဏ္ဏားမိသားစုမှာနာဂသေနဆိုတဲ့သားယောက်ျား တစ်ယောက် မွေးဖွားလိမ့်မယ်။ ငါ့ရှင်က အဲဒီအိမ်ကို ခုနစ်နှစ်နဲ့ဆယ်လပတ်လုံးဆွမ်းခံကြွပြီး မွေးလာမယ့်ကလေး ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီကလေးကို လူ့ဘောင်က ထုတ်ပြီးသာသနာ့ဘောင်ရောက်အောင်ဆောင်ရွက်ပါ။ ကလေးရှင်သာမဏေဖြစ်ပြီးမှ သင့်ရဲ့ဒဏ်လွှတ်မယ်”လို့

မိန့်တော့ အရှင်ရောဟဏကလဲ “မှန်ပါဘုရား၊ ဘုရား
တပည့်တော် တာဝန်ကျတဲ့အထိ ဒဏ်ထမ်းပါ့မယ် ဘုရား”
လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

အရှင်ရောဟဏကလဲ ဒဏ်ထမ်းတဲ့အနေနဲ့ ပုဏ္ဏား
မိသားစုအိမ်မှာ ခုနစ်နှစ်နဲ့ ဆယ်လပတ်လုံး ဆွမ်းခံကြွရှာပါ
တယ်။ အဲဒီ ခုနစ်နှစ်နဲ့ ဆယ်လပတ်လုံး ဆွမ်းခံကြွပေမယ့်
ဆွမ်းရဖို့ နေနေသာသာ အရိုအသေပေးတာ လက်အုပ်ချီတာ
တောင် မရခဲ့ပါဘူး၊ မရတဲ့အပြင် တစ်ခါတစ်လေ ဆဲလွှတ်
တာတောင် ခံရပါသေးတယ်။ ဘာမျှမရပေမယ့် အရှင်
ရောဟဏကတော့ ကြွမြဲကြွရှာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခုနစ်နှစ်နဲ့ ဆယ်လလွန်တဲ့တစ်နေ့မှာ
ဆွမ်းခံရပ်တော့ ပုဏ္ဏေးမက “ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား” လို့
ပြောလိုက်ပါတယ်။

အရှင်ရောဟဏကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဆက်ကြွခဲ့ပါ
တယ်။ ကြွရင်းလမ်းလယ်မှာ အလုပ်လုပ်ရာက ပြန်လာတဲ့
ပုဏ္ဏေးမရဲ့ ခင်ပွန်း သောဏုတ္တရပုဏ္ဏားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
တွေ့ပါတယ်။ ခုနစ်နှစ်ကျော် ဆက်ဆံခဲ့ရတာဖြစ်လေတော့
ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့ပေမယ့် သိနေတာဖြစ်တဲ့အတွက် ပုဏ္ဏား
က အရှင်ရောဟဏကို “ရဟန်း ငါတို့ရဲ့အိမ် ရောက်ခဲ့သေး
လား” လို့ မေးပါတယ်။ အရှင်ရောဟဏကလဲ “ရောက်ခဲ့ပါ
တယ်” ပေါ့၊ ဒီတော့ပုဏ္ဏားက ဆက်မေးပြန်ပါတယ်။

“တစ်စုံတစ်ခုရခဲ့လား”

အမှန်တော့ လှောင်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ မေးဟန် ထင်ပါတယ်။

အရှင်ရောဟဏကလည်း “ရခဲ့ပါတယ်” လို့ ပြန်ဖြေ လိုက်ပါတယ်။

ပုဏ္ဏားလည်း သူမမျှော်လင့်တဲ့အဖြေကို ကြားလိုက် ရတော့ တအံ့တဩနဲ့ နှလုံးမသာမယာဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘာရခဲ့သလဲဆိုတာလဲ ရှေ့ဆက်မမေးတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန် ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပုဏ္ဏားမကို “ရဟန်းကို တစ်စုံတစ်ခု ပေးလိုက်မိသေးလား” လို့ မေးတော့တာပါပဲ။ ပုဏ္ဏားမကလဲ “မပေးမိပါဘူး” ပေါ့၊ ဒီတော့ ပုဏ္ဏားက “တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ရဟန်းရယ်၊ သင့်ကို မုသာဝါဒနဲ့ နှိပ်စက်ရတာပေါ့” လို့ စိတ်ထဲကနေ တေးထားလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ အရှင်ရောဟဏ အိမ် ပေါက်ဝ ရောက်တာနဲ့

“ရဟန်း သင်ဟာမနေ့က ငါတို့အိမ်က တစ်စုံ တစ်ခုမရဘဲနဲ့ ရခဲ့တယ်လို့ လိမ်တယ်။ ရဟန်းဆိုတာ မုသာ ဝါဒပြောဆိုလို့ရတယ်ပေါ့”

မေးပုံက ခနဲ့တဲ့တဲ့ပါ။ အရှင်ရောဟဏကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ဖြေပါတယ်။

“ပုဏ္ဏား ငါဟာ သင်တို့အိမ်မှာ ခုနစ်နှစ်နဲ့ ဆယ်လကျော် ဆွမ်းခံကြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် “ကန်တော့ ဆွမ်းပါ” ဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် တစ်ခါမှမရခဲ့ပါဘူး။ မနေ့ကတော့ “ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား”လို့ သင့်ပုဏ္ဏားမက ပြောတယ်။ အဲဒီကန်တော့ဆွမ်းဆိုတဲ့ ပဋိသန္ဓာရစကား တစ်ခွန်းကို အကြောင်းပြုပြီး ရခဲ့တယ်လို့ဆိုတာပါ။ မုသားပြောတာ မဟုတ်ပါ”

ရဟန်းတော်ရဲ့ အဖြေကိုကြားလိုက်ရတော့ ပုဏ္ဏားလည်း တော်တော်လေး တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုဝင်လာလို့ပါ။ သူ့အတွေးက “ရဟန်းတွေဟာ ကန်တော့ဆွမ်းဆိုတဲ့ ပဋိသန္ဓာရ စကားလေးတစ်ခုရတာတောင် ပြောသူကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။ ဒီစကားလေးတစ်ခုကိုပဲ ရခဲ့တယ်လို့ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချီးမွမ်းစကားဆိုသေးတယ်။ အင်း . . .တစ်ခုခုများရခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ချီးမွမ်းမလဲ မသိဘူး”လို့ တွေးပါသတဲ့။ အဲဒီလိုတွေးပြီး သူ့အတွက် ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းပွဲထဲက ဆွမ်းနဲ့ဟင်းအနည်းငယ်ကို လောင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်နေ့တွေမှာလည်း အဲဒီလောက်ရစေမယ်လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ အရှင်ရောဟဏကြွလာတော့ ပုဏ္ဏားက သေချာကြည့်မိပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ သာမန်ပဲကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတခါ စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ သေချာကြည့်လိုက်တော့ အရှင်
ရောဟဏရဲ့ ငြိမ်သက်နေတဲ့လူနွေဟာ ပုဏ္ဏားအတွက်
စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ရက်
တွေမှာ အိမ်မှာဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပုဏ္ဏားရဲ့သားဖြစ်သူ နာဂသေနက
ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရောက်လာပါပြီ။ ဒီတော့ ပုဏ္ဏားတို့ရဲ့ ထုံးစံ
အတိုင်း၊ ဗေဒင်သုံးပုံကိုသင်စေပါတယ်။ ဗေဒင်သုံးပုံကို
ခဏချင်းနဲ့တတ်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ သားဖြစ်သူ
နာဂသေနက ဖခင်ပုဏ္ဏားကို တခြားသင်စရာရှိသေးလားလို့
မေးတော့ ဖခင်ကလဲ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ နာဂသေန
သူငယ်က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချသလဲဆိုတော့ “အင်း . .
ဗေဒင်သုံးပုံဟာ ပညာရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ လေးစားဖို့ကောင်း
တယ်။ လောကဓမ္မရှုထောင့်ကကြည့်ရင်တော့ ဘာအနှစ်
သာရမှမရှိဘူး”လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသတဲ့။ ပြီးတော့ တခြား
ပညာရပ်တစ်ခုကို ဆက်သင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားနေပါသတဲ့။ ဒီ
နေရာမှာ အရှင်ရောဟဏအတွက် အခွင့်အရေးဝင်လာတာ
ပါပဲ။

နာဂသေနသူငယ်က အရှင်ရောဟဏကို ဟိုဟိုဒီဒီ
မေးရင်း “ဘာတတ်သလဲ”လို့မေးပါတယ်။ ဒီတော့ အရှင်
ရောဟဏကလဲ “ဗုဒ္ဓမန္တန်တတ်တယ်”လို့ ဖြေလိုက်ပါ
တယ်။ သူ့ကို အဲဒီဗုဒ္ဓမန္တန်သင်ပေးပါပြောတော့ အရှင်

၁၂၄

ရဝေဋ္ဌယ် (အင်္ဂလိပ်)

ရောဟဏက “သင်္ကန်းဝတ်ရင်သင်ပေးမယ်”လို့ပြောပြီး ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကိုတခါတည်းအသုံးချ လိုက်ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နာဂသေနသုဿ သာသနာ့ဘောင်ရောက်သွားရောပဲ ဆိုပါတော့။

ဆရာတွေဆီက အဆင့်ဆင့်ပညာတွေသင်ယူလိုက်တာ နောက်ဆုံး မိလိန္ဒမင်းရဲ့အမေးနဲ့ သံသယတွေကို ပယ်ဖျောက်ပေးနိုင်တဲ့ အရှင်နာဂသိန်ဆိုတဲ့မထေရ်တစ်ပါးအဖြစ် သာသနာ့သမိုင်းမှာကမ္ဘာတဝှမ်းတွင်ရစ်ခဲ့သလို “မိလိန္ဒပဉ္စာ”ဆိုတဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းလဲ ပေါ်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဪ . . . “ကန်တော့ဆွမ်း”ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းလေးကိုတွေးလိုက်တာ မထင်မှတ်တဲ့ အတိတ်သံဝေဂလေးကိုပါ အဆစ်အဖြစ်တွေးဖြစ်လိုက်ပါရောလား။

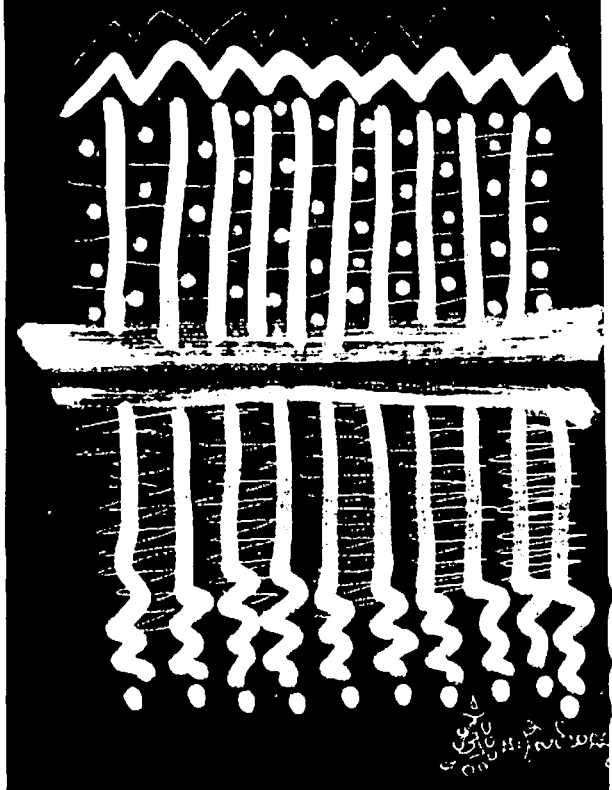
ကျမ်းကိုး

မိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်နှင့် မြန်မာပြန်

Faces (မုခ)မဂ္ဂဇင်း

နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၂

ပဒေသာ
သောတိ:

ပလိဗောဓ
(၁၀)ပါး

ဦးဇင်း ဒီပလိဗောဓ(၁၀)ပါးကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းက
ယူပြီး ဟောပါတယ်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းဆိုတာ သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာဆိုတဲ့သိက္ခာ(၃)ပါးကို အကျယ်ရေးပြထားတဲ့ကျမ်းပါ။
တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် ရဟန်းတစ်ပါးအတွက်ကမ္မဋ္ဌာန်း
နဲ့ပတ်သက်လို့ အကျယ်ရေးပြထားတဲ့ကျမ်းပါ။

အဲဒီကျမ်းကို ဦးဇင်း ဟိုစောစောပိုင်းကာလလောက်
က စာရေးဖို့အတွက်လည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတရား
ဟောဖို့အတွက်လည်းကြည့်ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကြည့်တိုင်း
ကြည့်တိုင်း ရှေးဆရာတော်တွေရဲ့ သြဝါဒတစ်ခုကို သတိရ
ပြီး ကျောချမ်းချမ်းသွားပါတယ်။ ရှေးဆရာတော်တွေရဲ့
သြဝါဒကဘယ်လိုလဲဆိုတော့ “ရဟန်းဖြစ်လျက်၊ ဝိသုဒ္ဓိ
မဂ်မတက်၊ ရှင်ဇုန်အလန္တီ” တဲ့ ... ရဟန်းဖြစ်ပြီးတော့
ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှမတက်ရင် အဲဒီရဟန်းဟာ အလန္တီရဟန်း

အရှက်မရှိတဲ့ရဟန်း အလကားရဟန်းတဲ့။

နောက် “ဝိသုဒ္ဓိမဂ်တက်ပြန်လျက်၊ တောမထွက်၊ ရှင်ဖျက်အလဇ္ဈီ”တဲ့ . . . ဝိသုဒ္ဓိမဂ်တက်ပြီးတော့ တောမထွက်ပြန်ရင်လည်း အဲဒီရဟန်းဟာ အလဇ္ဈီရဟန်း အရှက်မရှိတဲ့ရဟန်း အလကားရဟန်းတဲ့။ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာနဲ့တော်တော်လေး ဆေးကျပ်နံ့ကျပ်နိုင်တဲ့ သြဝါဒပါ။ နောက်ဆရာတော်တွေက ဘယ်လို ဆက်သြဝါဒ ပေးသလဲဆိုတော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်တက်ပြီးတဲ့ ရဟန်းဟာ ထွက် နှစ်ထွက်ထဲက တစ်ထွက်ထွက်တော့ ထွက်တော့တာပဲတဲ့။

အဲဒီထွက်နှစ်ထွက်က ဘာကိုပြောတာလဲ? ဦးဇင်းတို့ ယောဂီတွေ ဖြေကြည့်ပါဦး။

“တောထွက်တာနဲ့ လူထွက်တာပါဘုရား”

ဟုတ်တယ်၊ တောထွက်တာနဲ့ လူထွက်တာ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းတက်ပြီးတဲ့ရဟန်းဟာ တောထွက်ရင်ထွက်၊ မထွက်ရင် လူထွက်တော့တာပဲတဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာက ရဟန်း ဘဝရဲ့အကျိုးနဲ့ အပြစ်တွေကို တစ်သိကြီးပြထားလို့ပါပဲ။ တောထွက်တဲ့ရဟန်းကတော့ အပြစ်တွေကိုကြောက်လို့ အကျိုးတွေကိုလိုချင်လို့။ လူထွက်တဲ့ရဟန်းကတော့ အကျိုး မရရင်နေပါစေ၊ အပြစ်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး လူထွက် တော့တာပဲတဲ့။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းက အဲဒီလောက်အထိ အရှိန်

၁၂၈

ရတနာ (အင်္ဂလိပ်)

အဝါ ဩဇာကြီးမားပါတယ်။

ဦးစင်းကတော့ စာရေးဖို့နဲ့တရားဟောဖို့ ကြည့်တာ
နော်။ အဲဒီလို အရှိန်အဝါဩဇာကြီးမားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ကျမ်းက
ယူပြီး ဒီပလီဗောဓ(၁၀)ပါးကို ဟောပါတယ်။

ပလီဗောဓဆိုတာ မြန်မာလိုပြောရင် အနှောင့်
အယှက်ပါပဲ။ တနည်းအားဖြင့်ပြောရင်နောက်ဆံတင်းမှုပါပဲ။

တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
စေတဲ့ တရား(၁၀)ပါး၊ ဒီလိုပဲ နားလည်ထားလိုက်ပါ။ တရား
အားထုတ်မယ့်ယောဂီဟာ အဲဒီ အနှောင့်အယှက်(၁၀)ပါးကို
ရိပ်သာမဝင်ခင် ဖြတ်ခဲ့ပါတဲ့။ ဒါမှ တရားရနိုင်ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီ ပလီဗောဓ(၁၀)ပါး ၊ အနှောင့်အယှက်(၁၀)
ပါးကို လင်္ကာလေးစီထားပါတယ်။ အားလုံး ဆိုကြည့်လိုက်ရ
အောင်...

အိမ်ယာမိတ်ဆွေ၊ လာဘ်ထွေထွေ၊

မသွေ ဂိုဏ်းဖွဲ့စည်း။

ကိစ္စပြုဖွယ်၊ ခရီးသွယ်၊

ငြိတွယ်မိသားစု။

အနာရောဂ၊ ကျမ်းဂန္ထ၊

စွမ်းစတန်ခိုးများ။

ပလီဗောဓ၊ နှောင့်ယှက်ကြ၊

ဖြတ်ရဤဆယ်ပါး။

နံပါတ်(၁)က အာဝါသပလိဗောဓ၊ ရဟန်းတော်
တွေအတွက်ဆိုရင်တော့ကျောင်း ယောဂီတို့အတွက်ဆိုရင်
တော့ တိုက်ခန်းအိမ်ပေါ့။

အိမ်ရှိနေရုံနဲ့တော့ အနှောင့်အယှက်ဆိုတာ မဖြစ်လှ
ပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာအပေါ် တွယ်တာစိတ်နဲ့ စိတ်မချ
ဖြစ်နေတာ။ ရေပဲလျှံနေမလား၊ လေတိုက်တဲ့အခါ တံခါးမှ
ိတ်ပါ့မလား စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလို နောက်ဆံတင်းနေတဲ့
သူအတွက်သာတရားအနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာပါ။ နောက်ဆံ
မတင်းတတ်တဲ့ သူအတွက်တော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်
ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တရားရိပ်သာလာတော့မယ်ဆိုရင် အိမ်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ နောက်ဆံတင်းစရာတွေကို ပြတ်အောင်
ဖြတ်ခဲ့ပါတဲ့။

တကယ်တော့ အာဝါသပလိဗောဓ ဖြစ်ရခြင်းရဲ့
အကြောင်းကတော့ ငါမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့်
ပါပဲ။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် လောကကြီးထဲကို ငါရောက်
မလာခင်ကတည်းက လောကကြီးက သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ရှိနေ
ဖြစ်နေပြီးသား၊ ငါရောက်လာတော့လည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်
နဲ့ရှိနေဖြစ်နေတာပဲ၊လောကကြီးထဲကငါထွက်သွားခဲ့ရင်လည်း
သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့တော့ ရှိနေ ဖြစ်နေကြမှာပဲ၊ ငါမရှိတော့လို့
လောကကြီး ပျက်စီးမသွားတာတော့ သေချာပါတယ်၊ တော်
တော်များများက ငါမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့စကား တော်တော်

ပြောတတ်ကြတယ်။ အိမ်မှာ ငါမရှိရင်မဖြစ်ဘူးလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ မပြောပါဘူးလား။ “ပြောပါတယ်ဘုရား” အခုရိပ်သာကို တရားလာအားထုတ်ကြပြီဆိုတော့ အဲဒီ ငါမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကိုဖြတ်ခဲ့ပါ။

အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာပဲ အာဝါသပလိဗောဓနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းယူစရာဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ပြထားပါတယ်။ သီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးပါပဲ။ တစ်ခါတုန်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အနုရာဓမြို့ကနေထွက်ပြီး ထူပါရုံကျောင်းမှာ ရဟန်းပြုကြပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ပါးထဲကတစ်ပါးက ဝိနည်းနှစ်စောင်ကိုရအောင်ကျက်ပြီး ငါးဝါရတဲ့အခါကျတော့ ပါစိနုခဏ္ဍရာဇိလို့အမည်ရတဲ့ အရပ်ကိုကြွသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေရင်း ဆယ်ဝါရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ ပါစိနုခဏ္ဍရာဇိအရပ်မှာနေတဲ့ရဟန်းက “ငါနေတဲ့အရပ်ဟာ ပစ္စည်းလေးပါးမျှတတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းရဟန်းကို သွားပြောဦးမှပဲ” ဆိုပြီး အကြံဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းရှိရာ ထူပါရုံကျောင်းကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ထူပါရုံကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းနေအာဝါသီကရဟန်းက ဝါတူဖြစ်ပေမယ့် သပိတ်သင်္ကန်း တွေယူပြီး ခရီးဦးကြိုဆိုပါတယ်။ အာဂန္တုရဟန်းက ကျောင်းရောက်တော့ “ငါ့သူငယ်ချင်းက ထောပတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တင်လဲခဲပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျော်ရည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပို့မှာပဲ။ ပို့နိုင်စရာလဲ အကြောင်းရှိတယ်။

သူက ဒီအရပ်မှာ အနေကြာတဲ့သူ အဲဒီလိုတွေ့ပြီး မျှော်နေတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျိန်းစက်ချိန်ရောက်လာတဲ့အထိ သူမျှော်တဲ့ ထောပတ်တို့ တင်လဲခဲတို့ ဖျော်ရည်တို့က ရောက်မလာပါဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဘယ်လိုထပ်မျှော်လင့်ပြန်သလဲဆိုတော့ မနက်ရောက်ရင်တော့ ဒကာတစ်ယောက်ယောက်ကို ယာဂုပူပူတော့ ပို့ခိုင်းလိုက်မှာပဲလို့ မျှော်ပြန်တယ်။ မနက်ရောက်လာပေမယ့် သူမျှော်တဲ့ ယာဂုကတော့ ရောက်မလာပါဘူး။ အာဝါသိကရဟန်းကသာရောက်လာပြီး ရွာထဲဆွမ်းခံကြွဖို့ လာခေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆွမ်းခံကြွနေရင်း ဘယ်လိုထပ်မျှော်လင့်ပြန်သလဲဆိုတော့ “အင်း... ရွာထဲရောက်ရင်တော့ လောင်းနေကျ သူဒကာ ဒကာမတွေက ယာဂုပူပူတော့ လောင်းမှာပဲ”လို့ မျှော်လင့်ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေရာက ဖြတ်လောင်းတဲ့ တစ်မှုတ်စာလောက် ယာဂုကိုပဲရတယ်။ ရွာထိပ်မှာရှိတဲ့ ဆွမ်းစားဇရပ်မှာပဲ နှစ်ပါးထိုင်ဘုဉ်းပေးလိုက်ကြပါတယ်။

နောက်ဘယ်လိုထပ်တွေ့ပြန်သလဲဆိုတော့ “အမြဲတမ်း ယာဂုဝတ်လောင်းတဲ့သူ ရှိဟန်မထင်ဘူး။ အင်း... နေ့ဆွမ်းကျရင်တော့ ဆွမ်းဟင်းကောင်းကောင်းတွေတော့ လောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့”ဆိုပြီး ကြံပြန်တယ်။ နေ့ဆွမ်းချိန်ရောက်တော့လည်း ဆွမ်းခံပြီးသင့်တင့်တဲ့ဆွမ်းဟင်းကိုပဲ ဘုဉ်းပေးကြရတယ်တဲ့။ ဒီတော့ အာဂန္တုရဟန်းက မနေနိုင်တော့

၁၂

ရဝေဋ္ဌယ် (အင်းယ)

ဘူး ထုတ်မေးပါတော့တယ်။

“အရှင်ဘုရား အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ မျှတနေရတာလား ဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ်”လို့ အာဝါသိကရဟန်းက ပြန်ဖြေတယ်။

“အရှင်ဘုရားရယ် တပည့်တော်နေတဲ့ ပါစိနခဏ္ဍရာဇိအရပ်ဟာ ပစ္စည်းလေးပါး ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်နေတဲ့အရပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဘုရား။”

“ဒါဖြင့်လဲကောင်းပြီ၊ သွားကြတာပေါ့”ဆိုပြီး အာဝါသိကရဟန်းက ကျောင်းပြန်တဲ့လမ်းကို မကြွတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပါစိနခဏ္ဍရာဇိအရပ်ကို ခြေဦးလှည့်ကြွတော့တာပဲတဲ့။ ဒီတော့ အာဂန္တုရဟန်းက “အရှင်ဘုရား ကျောင်းပြန်တဲ့ လမ်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကိုကြွနေတာလဲ”ပေါ့။ အာဝါသိကရဟန်းက . . “အရှင်ဘုရားပဲ ပါစိနခဏ္ဍရာဇိအရပ်က ချမ်းသာတယ်ဆို၊ အဲဒီအရပ်ကို ကြွနေတာလေ”

“အရှင်ဘုရားရယ် ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး ဒီအရပ်မှာနေလာတာ ကျောင်းမှာယူစရာ အပိုပရိက္ခရာလေးတောင် မရှိဘူးလားဘုရား”

“မရှိဘူး၊ ညောင်စောင်းနဲ့အင်းပျဉ်က သံဃိက ပစ္စည်းတွေ ဒါတွေကိုလည်း ဆွမ်းခံကြွခါနီးက သိမ်းခဲ့ပြီးပြီ၊ တခြားယူစရာအပိုပစ္စည်းလည်းမရှိဘူး၊ ဒါအကုန်ပဲ”လို့ ပြန်

ပြောတယ်။

အာဂန္တုရဟန်းက “အရှင်ဘုရားကမရှိပေမယ့် အရှင်ဘုရားကျောင်းမှာ တပည့်တော်ယူခဲ့တဲ့ တောင်ဝှေး၊ ဆီကျည်တောက်၊ ဖိနပ်အိတ်တွေ ကျန်ခဲ့ပါသေးတယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဒီတော့ အာဝါသိကရဟန်းက “အို သူငယ်ချင်း ရယ် တစ်နေ့တာလေး လာနေတာတောင် တွယ်တာစရာ ပစ္စည်းတွေများလှချည့်လား” လို့မေးတော့ အာဂန္တုရဟန်းက လဲ “မှန်ပါဘုရား” လို့ပြန်ဝန်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းနေ အာဝါသိက သူငယ်ချင်းရဟန်းကိုလဲ တော်တော်လေး ကြည်ညိုသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အာဝါသိကရဟန်းကို ရှိခိုးပြီး.....

“အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ ဘယ် အရပ်မှာပဲနေနေ တောမှာနေသလိုပါပဲဘုရား။ ထူပါရုံ စေတီဟာ ဘုရားလေးဆူတို့ရဲ့ ပရိဘောဂဓာတ်တော်များနဲ့ သရီရဓာတ်တော်များကို ဌာပနာထားရာအရပ်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ ကြေးပြသားဒါမှာ သင့်လျော်တဲ့တရားတော်များကို နာကြားရခြင်း၊ မဟာစေတီကိုဖူးမြော်ရခြင်း ၊ မထေရ်များကို နေ့စဉ်ဖူးတွေ့ရခြင်း၊ ဒါတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားပွင့်နေတဲ့ ကာလလိုပါပဲဘုရား။ ဒီအရပ်မှာပဲ အရှင်ဘုရား သီတင်းသုံး နေခဲ့ပါတော့ဘုရား” လို့လျှောက်ပြီး နောက်ရက်မှာ မိမိ

၁၃၄

ရတနာ (အင်း)

တစ်ပါးတည်းပဲ ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

အဲဒီဝတ္ထုကိုကြည့်ပါ။ အာဝါသိကမထေရ်ဟာ
ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ပလိဗောဓဖြစ်ရဲ့လား။ “မဖြစ်ပါ
ဘုရား” ကြွမယ်ဆိုတော့ တခါတည်း တန်းမကြွနိုင်ဘူး
လား။ “ကြွနိုင်ပါတယ်ဘုရား” အဲဒီ အာဝါသိကမထေရ်လို
ကျင့်ရမယ်တဲ့။ လင်္ကာလေးဆိုလိုက်ကြရအောင်ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၊ အိမ်ဂေဟာ၊

မှန်စွာပလိဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၂)က ကုလပလိဗောဓတဲ့။ ရဟန်း
တော်တွေအတွက်ဆိုရင်တော့ ဒကာဒကာမပေါ့။ ယောဂီတို့
အတွက်ကျတော့ တွေ့နေကျမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဈေးဝယ်
နေကျဖောက်သည်တွေပေါ့။

အဲဒီလို တရားအားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် တွေ့နေ
ကျ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း၊ ဈေးဝယ်နေကျဖောက်သည်တွေကို
မေ့ထားရမယ်တဲ့။ မေ့မထားဘဲ သတိရနေမယ်ဆိုရင်တော့
တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါ
လိမ့်မယ်တဲ့။

အဲဒီတော့ဦးဇင်းတို့ယောဂီတွေလဲ တရားအားထုတ်
နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ရဲ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဖောက်သည်

တွေကို မေ့ထားလိုက်ပါ။ ဦးဇင်းတို့ယောဂီတွေ မေ့ထားခဲ့ရဲ့လား “မေ့ထားခဲ့ပါတယ်ဘုရား” အားလုံးအားလုံးကို(၁၀) ရက် လောက်မေ့ထားနော် ။ မေ့ထားနိုင်ပါ့မလား? “မေ့ထားနိုင်ပါတယ်ဘုရား”။

အဲဒီမှာလည်းဝိသုဒ္ဓိမဂ်က ကုလပလိဗောဓနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းယူစရာ သီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ပြထားပါတယ်။ ရွာကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဦးလေးမထေရ်တစ်ပါးနဲ့ တူဦး ပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါး သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့တူဖြစ်တဲ့ဦးဇင်းငယ်က စာသင်ဖို့ ရောဟနဇနပုဒ်ကို ကြွသွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်တွေကြာသွားရောဆိုပါတော့ နှစ်တွေကြာလာတော့ အမေဖြစ်တဲ့ဒကာမကြီးက သားဦးပဉ္စင်းကို တွေ့ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ဘုန်းကြီးကို သားဦးပဉ္စင်းကိုခေါ်ပေးဖို့ လျှောက်တယ်။ မောင်ဘုန်းကြီးကလည်း ခေါ်ပေးမယ်ပြောပြီး တူဦးပဉ္စင်းရှိရာကို ထွက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ သားဦးဇင်းကလဲ “မယ်တော်ကြီးနဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးကို မတွေ့တာကြာပြီ သွားတွေ့ဦးမှပဲ” ဆိုပြီး ကျောင်းကထွက်အလာ လမ်းခုလတ်မှာပဲ တူဦးရီးနှစ်ပါး ဆုံကြတယ်တဲ့။ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဆရာဘုန်းကြီးက “သင်ရွာပြန်ပြီး မယ်တော်ကြီးကို တွေ့လိုက်ပါဦး၊ ငါကတော့ ဒီအရပ်မှာပဲ ဝါကပ်တော့မယ်” ပြောပြီး တူဦးဇင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်

၁၇၆

ရတနာပုံ (အင်းစိန်)

ပါတယ်။

ဦးပဉ္စင်းငယ်လည်း ဝါကပ်မယ့်နေ့မှာပဲ ရွာကျောင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ ထပ်တိုက်ဆိုင်တာက သူ့မိဘတွေ လူထားတဲ့ကျောင်းဆောင်မှာ နေခွင့်ရပါတယ်။ နောက်နေ့ ရောက်တော့ ဘခင်ဖြစ်သူက သူတို့ဆောက်ထားတဲ့ ကျောင်းမှာ ဘယ်ကိုယ်တော်များ သီတင်းသုံးခွင့်ရမလဲဆိုပြီး လာစုံစမ်းတယ်။ ကျောင်းနေရဟန်းတွေက ဒကာကြီးဆောက်ထားတဲ့ ကျောင်းမှာ မနေ့ကရောက်လာတဲ့အာဂန္တုတစ်ပါး သီတင်းသုံးခွင့်ရတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကျောင်းရှိရာကိုသွားပြီး ဦးဇင်းကို ဦးချပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ဝါဆိုတဲ့ရဟန်းဟာ တပည့်တော်အိမ်မှာပဲ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဆွမ်းခံရတဲ့ဝတ်ရှိပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အိမ်ကို နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြွပါဘုရား၊ ပြီးတော့ ဝါကျွတ်လို့ ပြန်ကြွရင်လဲ တပည့်တော်တို့ကို အသိပေးပြီး ပြန်ကြွရပါတယ်ဘုရား”လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ပဉ္စင်းငယ်ကလဲ “ကောင်းပါပြီ”လို့ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

လိုရင်းပြောရရင်တော့ ပဉ္စင်းငယ်တစ်ဝါတွင်းလုံး ဆွမ်းခံကြွခဲ့ပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးက ကိုယ်သားကိုယ် မမှတ်မိကြပါဘူးတဲ့။ သားဦးဇင်းကလည်း ဦးဇင်းဟာ ဒကာမကြီးရဲ့ သားပါလို့ တစ်ခွန်းမှမဟာဘူးတဲ့။ ကိုယ့်တရားပဲ ကိုယ်

အားထုတ်နေပါတယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ဝါကျွတ်လို့ပြန်ကြမယ်
စီစဉ်တော့ မိဘတွေက သူတို့သီဟိုဠ်ခေတ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
ဆီကျည်ထောက်ကို ဆီအပြည့်ထည့်ပြီး၊ တင်လဲခဲရယ်၊ ကိုး
တောင်ရှိတဲ့အဝတ်စရယ်ကို လှူလိုက်ပါတယ်။

ဟိုဘက်က ဦးလေးဘုန်းကြီးကလဲ ဝါကျွတ်ပြီ
ဆိုတော့ ရွာကိုပြန်အလာ အလာတုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့
နေရာမှာပဲ ဆုံကြပြန်ပါတယ်။ ဦးလေးဘုန်းကြီးက
“သင့်မယ်တော်ကို တွေ့ခဲ့လား”လို့မေးတော့ ရွှင်တဲ့မျက်နှာ
နဲ့ပဲ “တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဘုရား၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မယ်တော်က
လှူလိုက်တာပါဘုရား”လို့လျှောက်ပြီး ပါလာတဲ့ဆီနဲ့ ဦးလေး
ဘုန်းကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို လိမ်းပေးတယ်။ တင်လဲခဲကို
ဖျော်ရည်လုပ်ပြီးကပ်တယ်။ အဝတ်စကိုလဲ ဦးလေးဘုန်းကြီး
ကိုပဲ လှူလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား တပည့်
တော်အတွက် ရောဟနဇနပုဒ်မှာနေရတာပဲ သင့်လျော်
လျှောက်ပတ်ပါတယ် ဘုရား”လို့လျှောက်ပြီး သီတင်းသုံး
နေကျကျောင်းကိုပဲ ပြန်ကြွသွားတယ်။

ဦးလေးဘုန်းကြီးကလဲ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်ပြန်ကြွ
ခဲ့တယ်တဲ့။ မယ်တော်ကြီးက တစ်ပါးတည်းပြန်လာတဲ့
မောင်ဘုန်းကြီးကိုမြင်ပြီး ငါ့သားဦးဇင်းတော့ သေပါပြီဆိုပြီး
ငိုကြွေးတော့တာပါပဲ။ မထေရ်က အကြောင်းစုံကို ပြောပြ၊
အဝတ်စကိုထုတ်ပြလိုက်မှ အငိုတိတ်သွားတယ်တဲ့။

ဒီတော့မှ မယ်တော်ကြီးက သားဦးဇင်းကို
 ကြည်ညိုသွားပြီး သားဦးဇင်းရှိရာအရပ်ကိုမှန်းပြီး ဦးချ
 ပြီးတော့မှ “ငါ့သားဦးဇင်းဟာ ပစ္စည်းလေးပါးကို ရောင့်ရဲပြီး
 ဝိပဿနာဘာဝနာတရားမှာပျော်မွေ့နေတဲ့ရဟန်းတစ်ပါးတွင်း
 လုံး မွေးတဲ့မိခင်အိမ်မှာ ဆွမ်းခံကြွနေတာတောင် ဦးဇင်းက
 ဒကာမကြီးရဲ့သားပါလို့ တစ်ခွန်းမဟာခဲ့ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား
 သာ သက်တော်ထင်ရှားရှိမယ်ဆိုရင် ချီးမွမ်းခံရမယ့်ရဟန်း၊
 အာဂယောကျ်ားပါတကား” ဆိုပြီး ဥဒါန်းကျူးပါတယ်။

အဲဒီဝတ္ထုကိုကြည့်လိုက်ပါ။ သားဦးဇင်းဟာ တစ်
 ဝါတွင်းလုံး ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေတဲ့အခါမှာ မိဘနဲ့
 ပတ်သက်လို့ပလိဗောဓဖြစ်ရဲ့လား “မဖြစ်ပါဘုရား” ဦးဇင်းတို့
 ယောဂီတွေလည်း ဒီရဟန်းလို တရားအားထုတ်နေတဲ့အချိန်
 မှာ ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပလိဗောဓ
 မဖြစ်အောင်နေရမယ်တဲ့။ လင်္ကာလေးဆိုလိုက်ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၊ မိတ်ဆွေမှာ၊

မှန်စွာပလိဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၃)က လာဘပလိဗောဓတဲ့။ လာဘ်
 လာဘပစ္စည်းလေးပါး ပေါများနေတဲ့ရဟန်းဟာ အဲဒီလာဘ်
 လာဘတွေကို ငဲ့ကွက်နေရလို့ တရားအားထုတ်မှုအတွက်

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ယယ်

၁၃၉

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်တဲ့။ ဘယ်အမတ်ကြီး
ရဲ့သမီးက တွေ့ချင်လို့ပါဘုရား ကြွသွားရပြန်ပြီ။ ဘယ်
သူဌေးကြီးက ဆွမ်းစားပင့်လို့ပါဘုရား ကြွသွားရပြန်ပြီ။
အဲဒီလို လာဘ်လာဘကိုငဲ့နေရင် တရားမရနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ဦးဇင်းတို့ယောဂီတွေအတွက်ဆိုရင်တော့ ရနေကျ
ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းတွေပါပဲ။ အရောင်းအဝယ်လုပ်လို့
ရတဲ့ပစ္စည်းတွေ ၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းလုပ်လို့ရတဲ့ငွေတွေ၊ သွင်းကုန်
ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းလုပ်လို့ရတဲ့ငွေတွေ၊ ဆရာဝန်တွေဆိုရင်
လည်း ဆေးကုလို့ရတဲ့ငွေတွေ၊ ကျူရှင်ဆရာဆိုရင်လဲ
စာသင်လို့ ရတဲ့ငွေတွေ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလို မိမိရနေကျ
အမြတ် အစွန်းလာဘ်တွေကို ငဲ့ကွက်နေမယ်ဆိုရင်
တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။

အခုတရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေထဲမှာ
ဈေးရောင်းတဲ့ ဒကာမကြီးတွေလဲ ပါမှာပါပဲ။ ပါရဲ့လား
“ပါပါတယ်ဘုရား” သင်္ကြန်တွင်းဆိုတာ ဈေးဝယ်များတယ်၊
အင်း... ဈေးနှစ်ဆ တင်ရောင်းလိုက်ရလို့ကတော့အမြတ်ပဲ။
အဲဒီလို လာဘ်လာဘကို ငဲ့နေမယ် တွေးနေမယ် သတိရနေ
မယ်ဆိုရင် တရားအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါ
လိမ့်မယ်။ ရိပ်သာမဝင်ခင် ကြိုပြီးတော့ ဖြတ်ခဲ့ပါတဲ့။ မဖြတ်
ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ လာဘပလီဗောဓ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

လာဘ်လာဘဆိုတာ လိုချင်စရာ ရစရာပစ္စည်း

တွေတဲ့။ လိုချင်စရာရစရာပစ္စည်းတွေကို မျှော်လင့်နေသ၍
 ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပုထုဇဉ်တွေဆိုတော့
 လာဘ်လာဘကို မျှော်လင့်နေကြမှာပဲ။ ငါဒီဆယ်ရက်လေး
 တရားစခန်းရောက်လာခြင်းကြောင့် ဘာနစ်နာသွားမလဲ။
 တကယ်လို့ ဒီဆယ်ရက်ရှာလို့ရတဲ့ပစ္စည်းဟာ ငါ့အတွက်
 ဘယ်လောက်တိုးတက်လာမလဲ။ ဘယ်လောက်ခံမလဲ။
 သံသရာခရီးဆက်ဖို့ ငါ့အတွက် တကယ့်အတွင်းပစ္စည်း
 အစစ်က ဘာလဲ။ အဲဒီရရှိတဲ့ လာဘ်လာဘတွေလား? အခု
 ငါကျင့်သုံးနေတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားတွေလားဆိုတာ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးသိပြီး တန်ဖိုးဖြတ်တတ်ရမယ်။ လူ့
 တန်ဖိုးထက် လျော့နည်းတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တန်ဖိုးထားနေမယ်
 ဆိုရင်ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမထားရာကျပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 တန်ဖိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ သံသရာခရီးနဲ့
 ယှဉ်ရင် တန်ဖိုးလျော့နည်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို(၁၀)ရက်
 လောက် မေ့ထားလိုက်ပါ။ သတိရချင်ရင်လဲ ရိပ်သာက
 ပြန်ထွက်မှ သတိရပေါ့နော်။

တရားအားထုတ်ရာ၊ လာဘ် ဥစ္စာ၊

မှန်စွာပလိဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၄)က ဂဏပလိဗောဓ ဂိုဏ်းအဖွဲ့

အစည်းတဲ။ အဲဒီလို ကိုယ်ကဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းတွေမှာ
ပါနေမယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်းမှာ လုပ်ပေးစရာရှိတာ
တွေကို လုပ်ပေးခဲ့ပြီး ပြီးပြတ်အောင်ဖြတ်ခဲ့ပါတဲ။ လက်မှတ်
ထိုးစရာ ထိုးပေးခဲ့ရမယ်။ စာရင်းရှင်းစရာ ရှင်းပေးခဲ့ရမယ်။
နေရာတိုင်းမှာက အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိမနေပါဘူးလား ?

“ရှိနေပါတယ်ဘုရား”

စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းတွေ၊
ပရဟိတလူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်း
တွေစသည်ဖြင့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းမျိုးစုံပေါ့။ ကိုယ်ကအဲဒီ
ဂိုဏ်း အဖွဲ့အစည်းတွေမှာပါနေရင် ကိုယ့်တာဝန်ကို ပြီးပြတ်
အောင် လုပ်ပေးပြီး ဖြတ်ခဲ့ပါတဲ။ တရားအားထုတ်နေတုန်း
လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းရင် အဆင်ပြေပါ့မလား။ “မပြေပါ
ဘုရား” မပြေဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဌာန ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်းမှာ
လုပ်ပေးစရာရှိတာတွေကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတဲ။

တရားအားထုတ်ရာ၊ ဖွဲ့စည်းမှာ၊

မှန်စွာပလီဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ် (၅)က ကိစ္စပလီဗောဓတဲ့။ ကိစ္စဆို
တာ ကိုယ်နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ကိစ္စလေးတွေပါပဲ။ မနက်ခင်းမှာ
လမ်းမှန်မှန်လျှောက်ရမှ၊ လဘက်ရည်ဆိုင်ကို မှန်မှန်ထိုင်ရမှ၊

ညညတိဗ္ဗိကလာတဲ့တရုတ်ကား မှန်မှန်ကြည့်ရမှ၊ နှစ်ပတ်
တစ်ခါထိုးနေကျ နှစ်လုံးသုံးလုံးကို မှန်မှန်ထိုးရမှ စသည်ဖြင့်
ပေါ့။ အကျိုးရှိတာကော မရှိတာကော ကိစ္စအားလုံးကို
မြတ်စွာဘုရားက ကြိုဖြတ်ခဲ့ပါတဲ့။ တရားအားထုတ်ရင်း
နှစ်လုံးသုံးလုံးတွေကို သတိရနေရင် တရားအားထုတ်တာ
အဆင်ပြေပါ့မလား? “မပြေပါဘုရား” မထိုးရရင် မနေနိုင်
တာကလွဲလို့ဆိုရင်လဲ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့သူကို ဂဏန်းပေးပြီး
ထိုးခိုင်းခဲ့။ ကိစ္စကိုပြတ်အောင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် လက်သည်း ခြေသည်း
ရှည်နေရင်လဲ ဖြတ်ခဲ့ရမယ်။ ဆံပင်ညှပ်စရာရှိရင်လဲ ညှပ်ခဲ့ရ
ပါမယ်။ ရိပ်သာမှာယူလာမယ့် ခေါင်းအုံး ခြင်ထောင် အိပ်ရာ
ခင်း အင်္ကျီ လုံချည် စသည်တွေကိုလဲ လျော်ဖွပ်ပြီး ယူခဲ့ရ
မယ်။ ကိစ္စအားလုံးကို ပြတ်အောင်ဖြတ်ခဲ့ရပါမယ်။

တရားအားထုတ်ရာ၊ ကိစ္စမှာ၊

မှန်စွာပလီဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၆)က ခရီးပလီဗောဓတဲ့။ လောက
မှာ ဘယ်သူမှ ခရီးနဲ့မကင်းကြပါဘူး။ ခရီးနဲ့နဲ့သွားတဲ့သူနဲ့
များများသွားတဲ့သူပဲ ကွာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မိသားစု စားဝတ်
နေရေးအတွက်ခရီး၊ တိုင်းပြည်တာဝန်အတွက်ခရီး၊

သာသနာပြုခရီး၊ အပျော်ခရီး စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီသွားစရာ ခရီးကိုလဲ ပြီးပြတ်အောင် သွားလိုက်ပါဦးတဲ့၊ ဥပမာ..... မန္တလေးမှာ ရစရာပစ္စည်းတစ်ခုရှိနေတယ်။ ခရီးက မဖြစ် မနေသွားရမယ့် ခရီးဖြစ်နေတယ်။ တရားစခန်းကိုလည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝင်လာရပြီ။ တရားအားထုတ် နေစဉ်အတွင်းမှာ အဲဒီသွားရမယ့်ခရီးကိုပဲ သတိရနေပါလိမ့် မယ်တဲ့။ ဒါဆို တရားအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သွားစရာခရီးကို အရင်သွားလိုက်ပါဦး။ ခရီးက ပြန်လာမှ တရားအားထုတ်ပါတဲ့။

တရားအားထုတ်ရာ၊ ခရီးမှာ၊

မှန်စွာပလီဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၇)က ဉာတိပလီဗောဓ။ ဉာတိ ဆိုတာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြတဲ့ အမိအဘ မောင်နှမ ခင်ပွန်းဇနီး စသည်တွေပေါ့။ ရဟန်းတော်တွေအတွက်ဆိုရင် တော့ ဆရာတပည့်ပေါ့။ ဥပမာ . . ကိုယ့်ရဲ့အမေက မကျန်း မမာဖြစ်နေမယ်။ ဒါဆို ဆေးကုစရာ ကုပေးလိုက်ပါဦး။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်စရာ လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး။ အမေ ကျန်းကျန်း မာမာဖြစ်ပြီ စိတ်ချရပြီဆိုမှ တရားအားထုတ်ပါတဲ့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့ အမေကိုထားခဲ့ပြီး တရား

လာအားထုတ်နေမယ်ဆိုရင် အမေ့ဆီကိုစိတ်ရောက်နေတာနဲ့ တရားအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီလိုပါပဲ ကိုယ်ကမိဘဆိုရင်လဲ သားသမီးကို ကျူးရှင်အပ် စရာရှိရင် အပ်ပေးခဲ့ရမယ်။ ဝယ်ပေးစရာပစ္စည်းရှိရင် ဝယ်ပေး ခဲ့ရမယ်။ မိသားစုနဲ့ဆိုင်တဲ့အရာတွေကို ပြီးပြတ်အောင် ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ တရားအားထုတ်ပါတဲ့။

ဥပမာပဲထားပါတော့ ရိပ်သာမှာ တရားလာ အားထုတ်နေတဲ့ ဒကာမကြီးက အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ဒကာကြီးကို သတိရပြီး ဆေးမှမှန်မှန်သောက်ပါ့မလား။ သားသမီးတွေက အချိန်မှန်မှန်မှ ထမင်းရှူးကျွေးပါ့မလား။ သွေးတိုးတဲ့အစာ တွေများ စာနေမလား စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလို သတိရနေ မယ် ကြောင့်ကြနေမယ် နောက်ဆံတင်းနေမယ်ဆိုရင် တရား မရနိုင်ပါဘူးတဲ့။

လောကီသဘောအရ ဒကာကြီးကဒကာမကြီး အတွက် အရေးပါဆုံးဘဝအဖော် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုပဲ ဒကာမကြီးကဒကာကြီးအတွက် အရေးအပါဆုံးဘဝအဖော် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဝိပဿနာသဘောအရတော့ အဲဒီဘဝ အဖော်တွေဟာ ပလိဗောဓတွေပါပဲ။ အနှောင့်အယှက်တွေပါ ပဲ။ ဒါကြောင့် ရိပ်သာဝင်စဉ်(၁၀)ရက်အတွင်း ဒကာမကြီးက ဒကာကြီးကိုမေ့ထားလိုက်ပါ။ ဒကာကြီးကလည်း ဒကာမကြီး ကို မေ့ထားလိုက်ပါ။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ သားသမီး အစ်ကို

အစ်မစသည်ကို ဆိုလိုတာက သတိရစရာလူအားလုံးကို
 (၁၀)ရက်လောက် မေ့ထားလိုက်ကြပါ။ မေ့ခဲ့ရဲ့လား။
 တကယ်လို့တရားအားထုတ်နေတုန်း ဒကာမကြီးက ဒကာ
 ကြီးကို သတိရလာပြီဆိုရင်တော့ ပလီဗောဓကြီးလို့ပဲ
 နှလုံးသွင်းလိုက်ပါ။

ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းရမလဲ ?။

“ပလီဗောဓကြီးလို့ပါဘုရား”

အနှောင့်အယှက်ကြီးပေါ့နော်၊ ဒါကလူကြီးတွေ
 အတွက်ပြောတာပါ။ လူငယ်တွေအတွက်ဆိုရင်ကော
 ဘယ်သူ့ကိုမေ့ထားရမလဲ ?။

ဟင် ပြောပါဦး “ချစ်သူ” ... ဟုတ်လား

သက်ဆိုင်သူတွေပေါ့နော် ။ လူငယ်တွေဆိုတော့

သဘောပေါက်ပါတယ်နော် ။ ဆိုလိုက်ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၊ မိသားစုမှာ၊

မှန်စွာပလီဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၈)က အနာရောဂါပလီဗောဓ။

ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် တရားပဲအားထုတ်ထုတ်
 စာပဲသင်သင် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 ကိုယ့်မှာ အနာရောဂါတစ်ခုခုရှိနေမယ်ဆိုရင် ရောဂါကို

၁၄၆

ရဝေဋ္ဌယ် (အင်းယ)

အရင်ကလိုက်ပါဦးတဲ့။ ရောဂါပျောက်မှ ရိပ်သာဝင်ပါတဲ့။
 ရိပ်သာလာတော့မယ်ဆိုရင်လဲ စားစရာဆေးကို စားခဲ့ပါ။
 ဆောင်စရာဆေးကို ဆောင်ခဲ့ပါ။ တရားရခြင်းအင်္ဂါ(၅)ပါး
 ထဲမှာ ကျန်းမာခြင်းကလည်း တစ်ခုပါတယ် မဟုတ်လား။
 “ယုံကြည်ကျန်းမာ၊ ဖြောင့်စွာစိတ်ထား၊ ကြိုးစား
 တွင်တွင်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်၊ ငါးအင်တရားရကြောင့်
 တည်း” တဲ့။

တကယ်လို့ကိုယ့်ရောဂါကဆေးကုလို့လဲ မပျောက်
 တော့ဘူး။ သေဖို့လဲ ကျိန်းသေနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 သိနေပြီဆိုရင်တော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာ ဘယ်လိုလမ်းညွှန်
 ထားသလဲဆိုတော့ . . .

နာဟံဒါသော ဘတောတုယံ၊

နာဟံ ပေါသေမိဒါနိတံ။

တွမေဝပေါသေန္တောဒုက္ခံ၊

ဝဋ္ဋေပတ္တော အနပ္ပကံ။

“ခန္ဓာကိုယ်ကြီး . . . ငါဟာသင့်ရဲ့ ကျွန်လည်း
 မဟုတ်ဘူး။ အခစားအလုပ်သမားလည်း မဟုတ်ဘူး။
 သင့်ကို လုပ်ကျွေးခဲ့ရလို့ သံသရာဝဋ်၌ ဆင်းရဲခြင်း
 သို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ” လို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုကဲ့ရဲ့ပြီး
 ဝိပဿနာတရားကိုပဲ ကြိုးစားအားထုတ်ပါတော့တဲ့။

တိပိဋကမင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကို

အားလုံးသိကြမှာပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ့ရဲ့ရောဂါ
 အခြေအနေဆေးကုလို့ မပျောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာသိတာနဲ့
 ဆေးကုသမှုအားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါတယ်တဲ့။ စောစော
 က ပြောခဲ့တဲ့ ဂါထာလေးကိုရွတ်ပြီး တရားကိုပဲရှုမှတ်ရင်း
 ပျံလွန်တော်မူသွားပါတယ်တဲ့။ ဒါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းက
 ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်းပြုသွားတာပဲ။ ဒါနည်းယူ အတုခိုးစရာ
 ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တရားဟောသူရော တရားနာ
 ယူသူတွေရော သေခြင်းတရားနဲ့တစ်နေ့ကျရင် ဧကန်ရင်ဆိုင်
 ကြရမှာမို့ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၊ ရောဂါမှာ

မှန်စွာပလိဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက် နံပါတ်(၉)က ဂန္ထပလိဗောဓ။ ဂန္ထဆိုတာ
 ကျမ်းစာတဲ့၊ စာပေပရိယတ္တိကိုပဲ အမြဲသရဇ္ဈာယ်နေတဲ့
 ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ကိုယ်သရဇ္ဈာယ်နေကျစာကိုပဲ အာရုံ
 ရောက်နေရင် တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲ
 ရှိနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒီနေရာမှာ အထူးသတိထားရမှာက
 ပရိယတ္တိကို ပစ်ပယ်ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါကိုတော့
 အထူးသတိထားပါ။ သဘောပေါက်မလွဲပါနဲ့။

တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ မဇ္ဈိမနိကာယ်

ဆောင်တဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးက ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတစ်ပါးဆီ
 သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းပါတယ်။ ဒီတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ
 က “ငါ့ရှင် ပရိယတ္တိနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေများ ဆောင်ရွက်
 နေသလဲ” လို့ မေးတော့ “တပည့်တော် မဇ္ဈိမနိကာယ်ကို
 အာဂုံဆောင်နေပါတယ်ဘုရား” လို့ ပြန်လျှောက်တယ်။
 ဒီတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက “ငါ့ရှင် သင့်မှာ အာဂုံဆောင်မှုကို
 သာ စိတ်ရောက်နေတဲ့အတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဘယ်လိုလုပ်
 နှလုံးသွင်းနိုင်မလဲ” လို့ ပြန်မေးပါတယ်။ မဇ္ဈိမနိကာယ်
 ဆောင်တဲ့ရဟန်းက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ “တပည့်တော် အရှင်
 ဘုရားဆီက ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နည်းရပြီးတာနဲ့
 ပရိယတ္တိကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်မကြည့်တော့ပါဘုရား” လို့
 ပြန်လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကိုယူပြီး
 (၁၉)နှစ်လုံးလုံး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်မှုကိုမပြုတော့ဘဲ တရား
 အားထုတ်လိုက်တာ အနှစ် (၂၀) ပြောက်မှာ ရဟန္တာဖြစ်သွား
 တယ်တဲ့။

ဆိုလိုတာက တရားအားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင်
 တရားကလွဲလို့ ကျန်တာအားလုံးကို ဖြတ်ထားရမယ်တဲ့။
 ယောဂီတို့ အနေနဲ့ဆိုရင်လဲ ကိုယ်လေ့လာဆည်းပူးနေတဲ့
 လောကီစာပေ၊ လောကုတ္တရာစာပေ၊ ဘာသာစကားတွေ ၊
 ရွတ်ဖတ်နေကျ ပဋ္ဌာန်း ဓမ္မစကြာ ပရိတ်ကြီးစသည်တွေကို
 ခေတ္တမေ့ထားလိုက်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရင် ခေတ္တ

ဖြတ်ထားလိုက်ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၊ ကျမ်းစာမှာ၊

မှန်စွာပလီဗောဓ။

ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊

ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

နောက်နံပါတ်(၁၀)က တန်ခိုးပလီဗောဓ၊ ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ ကိုယ်ရထားတဲ့ဈာန်အစရှိတဲ့ တန်ခိုးတွေကို အာရုံပြုနေမယ်ဆိုရင် ဝိပဿနာအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်တဲ့။

လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း တန်ခိုးအသီးသီး ရှိကြပါတယ်။ စာသင်ကျွမ်းကျင်တာ၊ အဆောက်အဦဆောက်တာ ကျွမ်းကျင်တာ၊ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်တာ၊ အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်တာ၊ ကိုယ်ရထားတဲ့ရာထူးအာဏာကို အခြေခံပြီး လူပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းအပေါ် ဩဇာညောင်းတာ။ ဒါတွေဟာလူတွေရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိတွေပါပဲ။ ငါ့ကငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ငါကအတွင်းရေးမှူး၊ ငါ့ဌာနမှာငါက ဘယ်လိုအစွမ်းအစရှိတာ၊ ဘယ်လိုဩဇာညောင်းတာ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ကိုယ်ရထားတဲ့ ရာထူးအာဏာကို အာရုံညွှတ်နေတာ။

တရားအားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီတန်ခိုးသတ္တိ၊ ရာထူးအာဏာဩဇာတွေကို ခေတ္တဖြတ်တောက်ခဲ့ပါ။ မဖြတ်တောက်ဘဲ ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးသတ္တိလေးတွေကိုပဲ အာရုံ

၁၅၀

ရတနာ (အင်းယ)

ညွတ်နေမယ်ဆိုရင် တရားအားထုတ်မှုမှာ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

တရားအားထုတ်ရာ၊ တန်ခိုးမှာ၊
မှန်စွာပလီဗောဓ။
ရိပ်သာမဝင်ခင်၊ သတိယှဉ်၊
ကြိုတင်ဖြတ်ခဲ့ပါ။

ဒါလောက်ဆို ပလီဗောဓ (၁၀) ပါးနဲ့ ပတ်သက်
လို့ အသင့်အတင့် ပြည့်စုံလောက်ပါပြီ။ လင်္ကာလေးဆိုပြီး
တရားသိမ်းကြရအောင်ပါ။

အိမ်ယာမိတ်ဆွေ၊ လာဘ်ထွေထွေ၊
မသွေဂိုဏ်းဖွဲ့စည်း
ကိစ္စပြုဖွယ်၊ ခရီးသွယ်၊
ငြိတွယ်မိသားစု။
အနာရောဂ၊ ကျမ်းဂန္ထ၊
စွမ်းစတန်ခိုးများ။
ပလီဗောဓ၊ နှောင့်ယှက်ကြ၊
ဖြတ်ရဤဆယ်ပါး။

(၁၃၆၃-ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း(၃)ရက်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်
ဧပြီ (၁၅)ရက်(တနင်္လာနေ့)၊ ညောင်လေးပင်မြို့၊ ပိဝေက

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဖယ်

၁၅၁

တောရ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာ(၁၀)ရက်တရားစခန်း၌ ဟောကြား
ခဲ့သောတရားတော်ကို ပြန်လည်မွမ်းမံရေးသားပါသည်)

“စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝတစ်ခုကို
ကိုယ်စီတည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ”

ရဝေန္တယ် (အင်းမ)

ဖုန်း ၀၁-၆၆၁၅၉၇

ဓမ္မရဝေ ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးထာဝရပဒေသာပင်
ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ

၁။	အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)	၁,၄၀၀,၀၀၀
၂။	ဦးရှိန်ဝင်း + ဒေါ်ခင်ချိုဦး (တက်လမ်းဆောက်လုပ်ရေး)	၁,၀၆၀,၀၀၀
၃။	ကိုစိုးနိုင် + မစိမ့်ဟန်နီ (ဖိစီးပွဲနှင့် စိမ့်ရတနာဆိုင်)	၆၄၀,၀၀၀
၄။	ဦးခင်မောင်အေး + ဒေါ်ခင်စောမူ (ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်)	၅၀၀,၀၀၀
၅။	ဦးစိုးကြီး(ကွမ်းယာ)+ဒေါ်ညွန့်ရီ(မြိတ်မြို့)	၅၀၀,၀၀၀
၆။	ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော် (သြစတြေးလျ)	၄၅၀,၀၀၀
၇။	ဦးအောင်မြင့် + ဒေါ်သုခ (အောင်သုခမြန်မာထမင်းဆိုင်)	၄၀၀,၀၀၀
၈။	Dr. အောင်နိုင် + Dr. ဖြူဖြူဝင်း	၄၀၀,၀၀၀
၉။	ဦးမောင်မောင်စိုး + ဒေါ်မဇ္ဈာ သား ခန့်ကြွယ်စိုး၊ သမီး စုလဲ့ဖြူ	၄၀၀,၀၀၀
၁၀။	ကိုအေးထွန်း+မချောစု၊သမီးထွန်းအိန္ဒြာစုံ (ခ)ဂုံဂုံ၊ သားဟိန်းမြတ်ထွန်း(ခ)ကောင်းချစ်၊(ဖျာပုံ)	၃၅၀,၀၀၀
၁၁။	ဘိုကလေးမြို့တရားနာအလှူရှင်များ	၃၅၀,၀၀၀
၁၂။	ဦးမျိုးမြင့် + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း (စိန်များဆေးပေါ့လိပ်)	၃၅၀,၀၀၀
၁၃။	Dr. ထူးမောင်အုန်း+ဒေါ်ခင်မေအံ့ကြီး (U . S . A)	၃၀၀,၀၀၀

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၁၅၃

၁၄။	ကိုအောင်ထွန်းသိန်း + မလွင်မာအောင်
သား မင်းသန့်ကျော်
(အောင်သပြေဆေးဆိုင်၊ ဈေးချို၊ မန္တလေး)	၃၀၀,၀၀၀
၁၅။	ဖခင် ဦးမောင်မောင်အား အမျိုးထား၍
ဦးသန့်ဇင်ဦး + ဒေါ်လဲ့လဲ့	၂၅၀,၀၀၀
၁၆။	ဦးဝင်းမြင့် + ဒေါ်ခင်သန်းလှ	၂၅၀,၀၀၀
၁၇။	ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းလှအောင် + ဒေါ်ကြူကြူမာ	၂၅၀,၀၀၀
၁၈။	ဦးညွန့်ဝင်း + ဒေါ်ခင်နီလာမြင့်
သားမောင်ရဲခေါင်ဦး၊ သမီးမတာရာမြတ်မိုးရီ
(စာပေလောက-၆)	၂၁၀,၀၀၀
၁၉။	ကိုချိုတူး + မပုံပုံ(မန္တလေး)	၂၀၀,၀၀၀
၂၀။	ကိုမျိုးထက်ညွန့် + မကြည်ကြည်စန်း၊
သားမျိုးဆက်ပိုင်၊ ဇော်မျိုးဆက် (ဖျာပုံ)	၂၀၀,၀၀၀
၂၁။	ဦးအောင်ကိုကို + ဒေါ်ခင်ခင်ဦး
သမီးမမျိုးမြတ်လင်း (ဘိုကလေး)	၂၀၀,၀၀၀
၂၂။	ဦးကျော်စိုး+ဒေါ်မိမိခိုင် (မြိတ်မြို့)	၂၀၀,၀၀၀
၂၃။	ဗိုလ်ကြီးကျော်ရဲထွန်း+ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဝါ
မင်္ဂလာဦးအလှူ (မြိတ်မြို့)	၂၀၀,၀၀၀
၂၄။	ဦးရဲမြင့်ဆွေ + ဒေါ်တင်တင်ဝင်းမိသားစု	၁၇၅,၀၀၀
၂၅။	လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)	၁၅၁,၀၀၀
၂၆။	ဒေါ်တင်ရီ(ပေါင်းတည်)	၁၅၀,၀၀၀
၂၇။	(ဦးဟုတ်ယုံ)+ဒေါ်ကျင်လှ
သား(Capt:)ကိုဌေးမြင့်	၁၅၀,၀၀၀
၂၈။	မယဉ်မျိုးမျိုးအေး (Costume Designer)	၁၅၀,၀၀၀
၂၉။	စာအုပ်ချုပ် ဦးမြင့် + ဒေါ်လှလှအေး	၁၅၀,၀၀၀

၁၅၄

ရတနာယ(အင်းမ)

၃၀။	ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍ဇနီးဒေါ်ယဉ်မြင့်	၁၄၀,၀၀၀
၃၁။	ဒေါ်ကြွေကြွေ+ဒေါ်အေးအေးမြင့်+ ဒေါ်စိမ်းစိမ်းရည် (မန္တလေး)	၁၃၀,၀၀၀
၃၂။	ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းသန်း (စင်္ကာပူ)	၁၃၀,၀၀၀
၃၃။	ကွယ်လွန်သူမခင်ကြီးဗိုလ်မှူးသူရ (B.I.A + B.P.F) နှင့် မိခင်ကြီးဒေါ်ခင်ရီ၊ သားကြီး မောင်သူရိန်တို့အား ရည်စူး၍ ဦးကိုကိုကြီး + ဒေါ်မေသန်းမြင့်	၁၂၀,၀၀၀
၃၄။	ဒေါက်တာစောဝင်းအေး၊ မမိုးစပါယ်အေး (ခေတ္တ U.S.A) (၃.၁.၀၄)	၁၁၀,၀၀၀
၃၅။	ဦးဝင်းသန်းသောင်း + ဒေါ်တင်တင်ရွှေ သားရန်မျိုးအောင်၊ သမီးထက်သဉ္ဇာအောင်	၁၁၀,၀၀၀
၃၆။	ဦးသိန်းအေး + ဒေါ်လဲ့လဲ့၊ သမီးယမင်းထက်	၁၀၀,၀၀၀
၃၇။	မဝင်းပပချယ်ရီထွေး(ခေတ္တ-Japan)	၁၀၀,၀၀၀
၃၈။	ဦးအောင်သန်းဝင်း(ခေါ်)မိုးကြီး+ဒေါ်နီနီမာ	၁၀၀,၀၀၀
၃၉။	ဦးကျော်ခ + ဒေါ်စူး (တောင်ငူ)	၁၀၀,၀၀၀
၄၀။	ဦးဇော်မောင်အုံးနှင့် (တူ)ထွန်းဝင်းလှ	၁၀၀,၀၀၀
၄၁။	ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစင်ဝေသိမ်း+ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း	၁၀၀,၀၀၀
၄၂။	ဗိုလ်မှူးဟန်တင် + ဒေါ်စန်းစန်းလေး သမီးဒေါက်တာနွယ်နီဟန်တင်	၁၀၀,၀၀၀
၄၃။	ဦးထွန်းအောင် + ဒေါ်ခင်ရီ	၁၀၀,၀၀၀
၄၄။	ဦးစိန်ဝင်း+ဒေါ်ဖြူဖြူအေး၊ သားကုဋေအောင် ကုဋေအောင်ဟိုတယ် (ပုဂံ)	၁၀၀,၀၀၀
၄၅။	ပိုင်စေရဲထွန်း + သဲသဲ	၁၀၀,၀၀၀
၄၆။	ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် နိုင်းနိုင်းမိသားစု	၁၀၀,၀၀၀

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၁၅၅

- ၄၇။ ဦးတင်ဝင်းသျှင်+အကယ်ဒမီဒေါ်ခင်လေးသိမ့် ၁၀၀,၀၀၀
သမီးကြည်ဖြူသျှင် - နုရွှေရည်
- ၄၈။ ဦးဝင်းခင်+ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်၊ သား ၁၀၀,၀၀၀
သရုပ်ဆောင်ကျော်ရှိန်း၊ ဗိုလ်ကြီးမျိုးဇော်ဝင်း၊
သမီးသဉ္ဇာဝင်းခင်၊ သရုပ်ဆောင်ပပဝင်းခင်
- ၄၉။ ဦးသက်လွင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ ၁၀၀,၀၀၀
မြသီရိ မိသားစု
- ၅၀။ ဦးစိုးစိုး+ဒေါ်သီဂီဝင်း၊ သားမောင်ဇော်ထွန်း ၁၀၀,၀၀၀
သမီး မစန္ဒီထွန်း
- ၅၁။ ဦးဝိုင်စိန် + ဒေါ်ထွေးသိန်း မိသားစု ၁၀၀,၀၀၀
(ကျောက်တံခါးမြို့)
- ၅၂။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အုံး(ငြိမ်း)+ဒေါ်ခင်စိုး ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၃။ ဦးကျော်ခင် + ဒေါ်မွှေးမွှေးမိသားစု ၁၀၀,၀၀၀
(Decoland Co.Ltd)
- ၅၄။ ဦးစိုးနိုင် + ဒေါ်သီသီအောင် ၁၀၀,၀၀၀
သားမောင်ဘုန်းနိုင်မိသားစု
- ၅၅။ Diary Queen မိသားစု ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၆။ မောင်ကျော်ကျော်စိုး + မညိုညိုလွင် ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၇။ ဒေါ်မွှေးမွှေးကြည်၊ သားမောင်ကောင်းကျော် ၁၀၀,၀၀၀
(U.S.A)
- ၅၈။ ဦးဟုန် + ဒေါ်သန်းလှ ၁၀၀,၀၀၀
သမီးဒေါ်ခင်ခင်ဦး၊ သားမျိုးဇော်ဦး
- ၅၉။ ဒေါက်တာနွယ်နွယ်ဦး (U.K) ၁၀၀,၀၀၀
- ၆၀။ ဒေါက်တာကျော်ကျော်မိုး + မခင်မိုးဆမ်း ၁၀၀,၀၀၀
- ၆၁။ ပါမောက္ခချုပ် ဦးမင်းသန်းသောင်း(ငြိမ်း)+ ၁၀၀,၀၀၀

၁၅၆

ဂုဏ်(အင်္ဂု)

ဒေါ်ခင်ခင်ခ

၆၂။ ဦးမြင့်စိုး+ဒေါ်မူမူစိုး၊ သမီးနေပြည်မြင့်စိုး၊ ၁၀၀,၀၀၀
သော်တာမြင့်စိုး

၆၃။ ဦးဟန်တင်+ဒေါ်ကြည်စိန်၊ သမီးခင်ခင်စိုး၊ ၁၀၀,၀၀၀
ဈေးအနောက်-ပွဲစားတန်း၊ (မိတ္ထီလာ)

၆၄။ ဦးစိုး+ဒေါ်ခင်မေမိသားစု ၁၀၀,၀၀၀
(အောင်စိုးမိုးဆန်စက်) ဝေါမြို့

၆၅။ မိခင်ကြီး Dr.ဒေါ်လှကြည်အားရည်စူး၍ ၁၀၀,၀၀၀
ဦးထွဋ်ထွဋ်၊ ဒေါ်ချိုချိုစန်း၊ သက်လင်းထွဋ်၊
စင်နယ်ထွဋ်

၆၆။ ကိုစိုးလွင် + မမိုးမိုးစိုး၊ ၁၀၀,၀၀၀
သားစည်သူဝင်းထွဋ် (ဝေါ)

၆၇။ ဒေါ်အေးအေးဝင်း ၁၀၀,၀၀၀

၆၈။ မကေသီ (Yangon Air Way) ၁၀၀,၀၀၀

၆၉။ ကိုအောင်ကျော်ဆင့်+မနှင်းငွေရည် ၁၀၀,၀၀၀
(မြကြာဝံစာပေ)

၇၀။ ဦးသောင်းလှ+ဒေါ်တင်ရွှေ၊ ၉၀,၀၀၀
သမီးမမိုးမိုး(ဖျာပုံ)

၇၁။ ဒေါ်ခင်စောတင့် ၈၀,၀၀၀

၇၂။ ကိုသန့်ဇော် + မနုနုအောင်(ဖျာပုံ) ၇၀,၀၀၀

၇၃။ ကိုခင်ဇော် + မမိုးသူ၊ ၇၀,၀၀၀
သား ဟန်သုတ(လက်ပန်ကျေးရွာ)

၇၄။ ကိုတိုးလွင်+ မကေသီခိုင် သားလွင်ကိုဦး ၇၀,၀၀၀

၇၅။ ဦးစံမင်း + ဒေါ်မာလာဝင်း ၇၀,၀၀၀
(NEW DAY - ကာလာခွဲ)

ကုသိုလ်ပြစ်အောင်တွေးပယ်

၁၇၇

၇၆။	ဒုရဲအုပ်အောင်သိန်း နှင့် ဦးတင်ထွန်းအောင် အောင်သက်	၇၀,၀၀၀
၇၇။	ဒေါက်တာနေမျိုးအောင်+မခင်စိုးစိုးသင်း	၆၃,၀၀၀
၇၈။	ကိုကျော်သူ + မရွှေစီးကွက်	၆၀,၀၀၀
၇၉။	ဦးမောင်မောင်လွင်+ဒေါ်မြမြသိန်း(ခ) မမော်မော်၊ သားမောင်ကျော်ဇင်ဟိန်း	၅၅,၀၀၀
၈၀။	ဖခင်ဦးလေးမောင်အားရညှိုး၍ မအေးစံပယ်၊ မယုဇန (ရန်ကင်း)	၅၅,၀၀၀
၈၁။	ဒေါက်တာကျော်သိန်း+ဒေါ်နန်းဥမ္မာရီ၊ သမီး နန်းရတနာသိန်း	၅၀,၀၀၀
၈၂။	မဌေးဌေးမွန်၊မခိုင်ခိုင်စိုး(ညောင်လေးပင်)	၅၀,၀၀၀
၈၃။	ပဲနွယ်ကုန်းဆရာတော်	၅၀,၀၀၀
၈၄။	ဦးသိန်းထိုက်ဦး + ဒေါ်မျိုးမျိုးမင်း သမီး ဇေဇင်ဦး(မဃလုလင်သင်္ကန်းတိုက်)	၅၀,၀၀၀
၈၅။	(ဦးအောင်သန်း) + ဒေါ်တင်ရီ (ဖျာပုံ)	၅၀,၀၀၀
၈၆။	ဦးအောင်ကြည် + ဒေါ်ခင်ပြုံး (ဖျာပုံ)	၅၀,၀၀၀
၈၇။	ဒေါ်ခင်ခင်သိန်း	၅၀,၀၀၀
၈၈။	ဦးရဲထွန်း + ဒေါ်သင်္ကီဇင်	၅၀,၀၀၀
၈၉။	ဦးဝင်းနိုင် + ဒေါ်ချိုချို သမီး သီရိရွှေစင်	၅၀,၀၀၀
၉၀။	ဦးကျင်တိတ် + ဒေါ်ကျင်ဖွမ် (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၉၁။	ဦးခင်အောင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်သက်	၅၀,၀၀၀
၉၂။	ဒေါ်ခင်မေဦး၊ ဒေါ်မြင့်သန်း	၅၀,၀၀၀
၉၃။	ကိုထွဋ်ထွဋ်လင်း	၅၀,၀၀၀
၉၄။	မမြမြအေး (ဈေးချို၊ မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၉၅။	ဦးလွင်သိန်း + ဒေါ်တင်အေး၊	၅၀,၀၀၀

၁၅၈

ဂုဏ်သွယ်(အင်းမ)

သမီး အိအိအေး၊ သား မောင်ပိုင်စိုး၊

နေလစာပေ

၉၆။ မရတနာဖြိုး Golden Princess Fashion ၅၀,၀၀၀
Yuzana Plaza

၉၇။ ဦးသန်းစိန် + ဒေါ်ခင်ဝင်းမြင့် မိသားစု ၅၀,၀၀၀

၉၈။ ကိုထွန်း + ငြိမ်းငြိမ်း၊ သား - သားထူး ၅၀,၀၀၀
ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်

၉၉။ ဦးထွန်းသိန်းအား ရည်စူး၍ ဒေါ်သဲရွှေ ၅၀,၀၀၀

၁၀၀။ ကိုနိုင်အေး+မငွေစာဖူး၊ သားမောင်သုတဇော် ၅၀,၀၀၀
မောင်စွမ်းပြည့်နိုင်မိသားစု

၁၀၁။ ကိုအောင်အောင်+မသန္တာလွင်၊ ၅၀,၀၀၀
သားကျော်ဒေးယျ (မန္တလေး)

၁၀၂။ ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏ+မနွယ်နွယ်ဝင်း၊ ၅၀,၀၀၀
သမီးသင်းဝဏ္ဏနွယ်၊ နှင်းဝဏ္ဏနွယ်မိသားစု

၁၀၃။ ဦးမျိုးချစ်+ဒေါက်တာညိုညိုဝင်း၊ ၅၀,၀၀၀
သားပြည်သိမ်းနိုင်မိသားစု

၁၀၄။ ဒေါ်ဘော်ဘီ+ဒေါ်ရွှေနှီ(အရိုးအထူးကုဆေးရုံကြီး) ၅၀,၀၀၀

၁၀၅။ ဓမ္မဗျူဟာ-ဒေါ်ခင်လှတင် ၅၀,၀၀၀
ဒေါ်ညိုညိုလွင် (ဓမ္မဗျူဟာမိသားစု)

၁၀၆။ ဦးစံညိုမ်း+ဒေါ်ခင်သက်တင်၊ သားသမီးမြေ ၅၀,၀၀၀
မောင်စစ်သွေးအောင်မိသားစုကောင်းမှု

၁၀၇။ ဒေါက်တာစိုးမိုးသက်+မကြည်ကြည်သင်း ၅၀,၀၀၀

၁၀၈။ ဒေါက်တာအောင်ချို + ဒေါ်သီတာဦး၊ ၅၀,၀၀၀
သမီး မခိုင်စံရီ မိသားစု

၁၀၉။ ဖခင်ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍ ၅၀,၀၀၀

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်

၁၅၃

	ကိုကျော်ကျော်မိုး + မမူမူမြင့် (မန္တလေး)	
	သမီး စိမ်းလဲ့မိုး၊ အေးချစ်စု	
၁၁၀။	ဦးဉာဏ်စိုး+ဒေါ်တင်မမ၊	၅၀,၀၀၀
	သား မောင်တင်ကျော်စိုး	
၁၁၁။	ဦးကျော့ရှင်း + ဒေါ်ခင်ခင်စော	၅၀,၀၀၀
၁၁၂။	ဦးကျော်အေး + ဒေါ်ခေးခေး(ဖျာပုံ)	၄၅,၀၀၀
၁၁၃။	မြန်မာ့တံခွန် ဆန်စပါးရောင်းဝယ်ရေး(ဖျာပုံ)	၄၀,၀၀၀
၁၁၄။	ဒေါ်နှင်းကြည်၊ မြေးသက်မွန်အေး	၄၀,၀၀၀
၁၁၅။	ဒေါက်တာစိုးလွင်+ဒေါ်လှလှချော	၄၀,၀၀၀
၁၁၆။	ဦးရှောင်ဟီး+ဒေါ်ကြူ(သမီး)မမိုးမိုး၊မရှုဝါ	၄၀,၀၀၀
၁၁၇။	ကိုခိုင်ဝင်း + မခင်အေးမွန်	၄၀,၀၀၀
၁၁၈။	ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်း(ငြိမ်း) + ဒေါ်စန္ဒာထင်ကျော်	၃၆,၀၀၀
၁၁၉။	မစိုးစိုးအေး (စိုးစိုး - အပ်ချုပ်ဆိုင်)	၃၆,၀၀၀
၁၂၀။	ဦးသန်းမြင့် + ဒေါ်ခင်ကြွေ၊	၃၆,၀၀၀
	(သမီး) မနုနုလှိုင်၊ မဝါဝါလှိုင်(အင်းမ)	
၁၂၁။	အဖွားခင်နှင့် မြေး မွန်မွန်	၃၅,၀၀၀
၁၂၂။	ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်မိုး + မယဉ်မင်းသိမ့်	၃၃,၀၀၀
၁၂၃။	ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်မြင့်+ဒေါ်ချိုချိုအေး	၃၂,၀၀၀
၁၂၄။	မိမိ (ဆေးတက္ကသိုလ်)	၃၀,၀၀၀
၁၂၅။	ဒေါ်ဝင်းမြင့်၊ သား မောင်ဟန်ဝင်း	၃၀,၀၀၀
၁၂၆။	ဦးကျော်စောလူ + ဒေါ်ချယ်ရီကြွယ်	၃၀,၀၀၀
၁၂၇။	Dr. ဦးမြအောင်+Dr. ဒေါ်ခင်အေးသီ	၃၀,၀၀၀
၁၂၈။	ဦးယောသက(သုခပဋိပဒါ သဒ္ဓမ္မရုံသီ)	၃၀,၀၀၀
၁၂၉။	ဦးအေး+ဒေါ်တင်ကြည်(သမီး)၊ ဒေါ်မြမြအေး	၃၀,၀၀၀
၁၃၀။	မခင်ဖြူဖြူစိုး (ဝေါ)	၃၀,၀၀၀

၁၆၀

ဂုဏ်နွယ်(အင်းစာ)

၁၃၁။ မယင်းမာမြင့်သိန်း	၃၀,၀၀၀
၁၃၂။ ကိုမျိုးမြင့်အောင် + မဂန္ဓမာ သမီးရူပါမျိုးမြင့် (မန္တလေး)	၃၀,၀၀၀
၁၃၃။ ဦးသိန်းအောင် + ဒေါ်ဝင်းစိန် (မန္တလေး)	၃၀,၀၀၀
၁၃၄။ ကိုဝင်းတင့်နိုင်နှင့် ကိုသူရိန်ဝင်းကျော် +မရွှေစင်ဝင်း	၃၀,၀၀၀
၁၃၅။ မရတနာဖြိုး + မအိအိဝင်း Golden Princess Fashion	၃၀,၀၀၀
၁၃၆။ ဦးသန်းလှိုင် + ဒေါ်မေရီရှိန်	၃၀,၀၀၀
၁၃၇။ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး + ဒေါ်ခင်မေသန်း	၃၀,၀၀၀
၁၃၈။ ဒေါ်မြင့်မြင့် (ဘားအံ)	၃၀,၀၀၀
၁၃၉။ (ဦးကျင့်ဟော်)+ဒေါ်ကျင်မြင့် ရွှေဟင်္သာ၊ လွှဲကံခြောက်မိသားစု (သထုံမြို့)	၃၀,၀၀၀
၁၄၀။ ဦးအောင်ထွန်း+ဒေါ်မြင့်မြင့်အေး (တောင်ကြီးမြို့)	၃၀,၀၀၀
၁၄၁။ ဦးလှမြင့်+(ဒေါ်ခင်ယုံ)မိသားစု	၃၀,၀၀၀
၁၄၂။ မွန်အရှင်ကရုဏာရတန (ဘီလူးကျွန်း)	၃၀,၀၀၀
၁၄၃။ ဦးမောင်မြ + ဒေါ်မြမြဟန်	၃၀,၀၀၀
၁၄၄။ ဦးသိန်းထွန်း+ဒေါ်ရီရီ၊ မလင်းလင်းခိုင်၊	၃၀,၀၀၀
၁၄၅။ စိုင်းဆိုင်ဝမ်း+မထားထားဖြူ (တောင်ကြီး)	၃၀,၀၀၀
၁၄၆။ ဒေါက်တာမိမိကြွယ်(ကြွယ်ကြွယ်အထည်ဆိုင်) (တောင်ကြီး)	၃၀,၀၀၀
၁၄၇။ ကိုကျော်ဝင်း+မနန်းဝင်း၊ သမီးခန့်ခန့်ကျူး၊ အိင့်ခင် (မိတ္ထီလာ)	၃၀,၀၀၀
၁၄၈။ ဒေါ်စန်းရီ (သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ)	၃၀,၀၀၀

